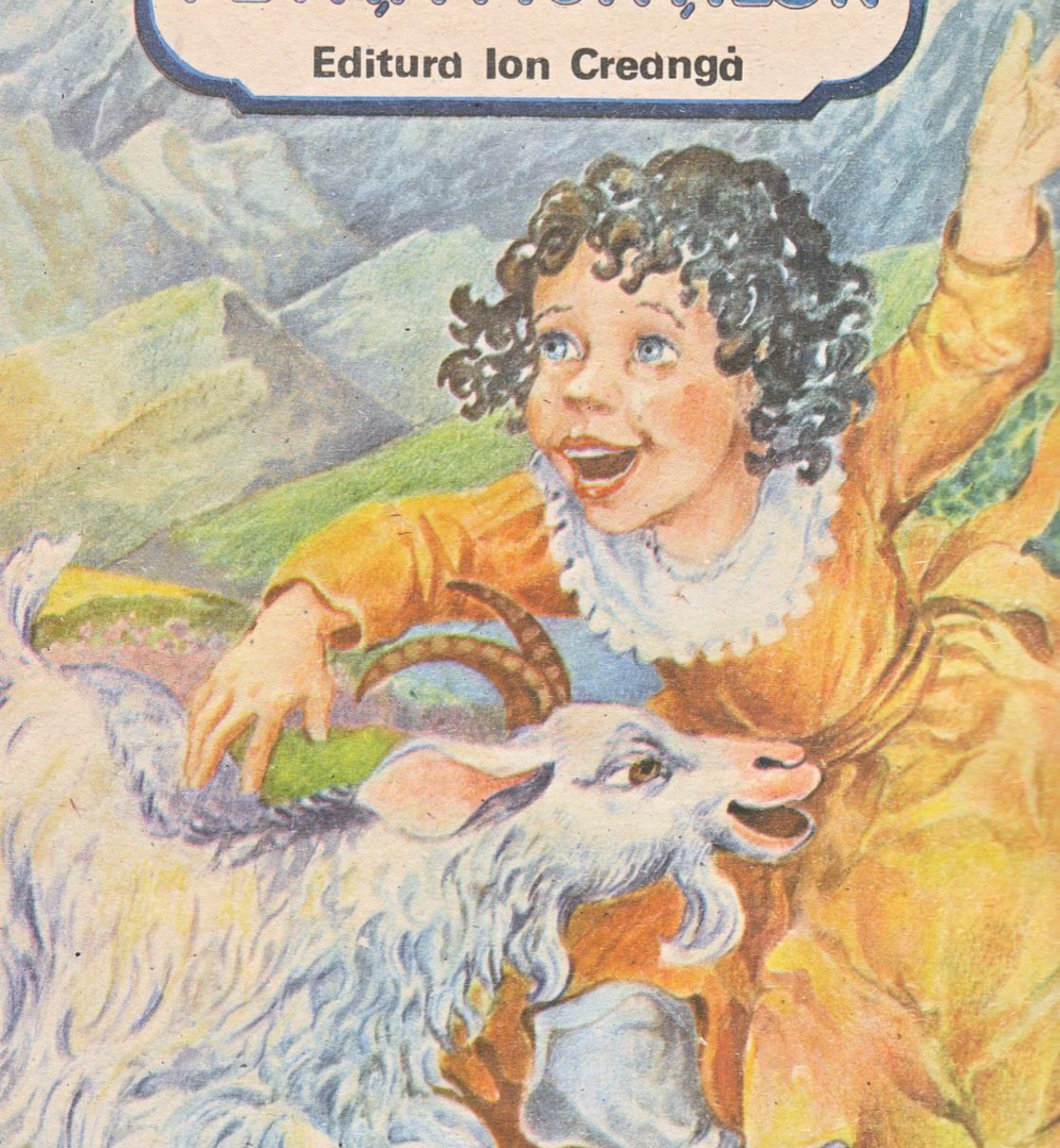

Johanna Spyri
HEIDI
FETIȚA MUNTILOR

Editura Ion Creangă

JOHANNA SPYRI

HEIDI, FETIȚA MUNȚILOR

Repovestită în românește
de JEAN GROSU

Ediție prescurtată

CUPRINS

Capitolul 1	SPRE MUNȚII ÎNALȚI	3
Capitolul 2	LA BUNICUL	10
Capitolul 3	LA PĂȘUNE.....	15
Capitolul 4	LA BUNICA	21
Capitolul 5	DOI OASPEȚI.....	28
Capitolul 6	UN NOU CAPITOL ȘI ALTE ÎNTÂMPLĂRI ...	35
Capitolul 7	ÎN CASA SESEMANN E ZARVĂ MULTĂ	49
Capitolul 8	AFLĂ NIȘTE LUCRURI NEMAIPOMENITE..	54
Capitolul 9	O BUNICĂ.....	58
Capitolul 10	HEIDI CÂȘTIGĂ ȘI PIERDE	65
Capitolul 11	O SEARĂ DE VARĂ LA MUNTE	69
Capitolul 12	CÂND TOATE CLOPOTELE BAT	84
Capitolul 13	PREGĂTIRI DE CĂLĂTORIE	95
Capitolul 14	LA CABANĂ SOSEȘTE UN SINGUR OASPETE.....	102
Capitolul 15	RĂSPATA	111
Capitolul 16	SOSESC PRIETENII	119
Capitolul 17	O MINUNE LA CARE NIMENI NU SE AȘTEPTA	132
Capitolul 18	SE DESPART, DAR ÎȘI SPUN „LA REVEDERE”	140

Capitolul 1 SPRE MUNȚII ÎNALȚI

Din veselul sat Mayenfeld, o potecă suie, printre pajiști și livezi, spre poalele munților ce domină din această parte întreaga vale. Se și simte aici mirosul pătrunzător al ierbii de munte, căci poteca e abruptă și se pierde sus, în pășunile alpine.

Într-o dimineață senină de iunie, o munteancă tânără și voinică, ducând de mână o fetiță cu obrații aprinși, pășea încet pe această potecă. Fetița să fi avut cinci ani, dar adevărata ei statură era greu de ghicit, căci, în ciuda soarelui ce începuse să dogorească, purta pe ea două sau chiar trei rochițe, iar peste ele un șal gros de bumbac, de culoare roșie. Înfofolită astfel și încălțată cu pantofi groși, bătuți cu ținte, părea mai voinică – o făptură durdulie care se cățara anevoie pe povârnișul abrupt.

Drumețele noastre lăsaseră în urmă valea cam de o oră, când pătrunseră în micul cătun Dörfli, aflat la jumătatea distanței dintre Mayenfeld și imașuri. Era satul natal al tinerei muntence. Sătenii o recunoscuseră numaidecât. Iar

porțile și ferestrele începură să se deschidă la tot pasul în calea ei; o strigau, o chemau, ca ie răspundea tuturor, fără să se oprească, înainte de a ajunge până în dreptul ultimei dintre căsuțele risipite ale pitorescului cătun. Aici, o voce îi strigă din pragul unei uși deschise:

— Stai puțin, Dete. Dacă mergi mai sus. Te-aș însoți o bucată de drum, ce zici?

Dete se opri; în clipa aceea, fetița își trase mânuța din mâna ei și se așeză pe jos.

— Ești obosită, Heidi? o întrebă tovarășa ei de drum.

— Nu, dar, știi, mi-e cald, răspunse fetița.

— Ei, dacă îți mai dai un pic de silință și mai întinzi și tu nițel pasul, într-o oră suntem sus.

O tânără rotofeie și drăgălașă țâșni deodată din căsuța cu pricina și li se alătură drumețelor noastre. Fetița se ridică și porni în urma femeilor, care se apucară să discute cu însufletire, forfecându-i pe toți locuitorii cătunului și pe cei din împrejurimi.

— Da' unde-o duci pe copila asta, Dete? întrebă, la un moment dat, noua venită. Nu e cumva micuța orfană rămasă după sora ta?

— Ba da, ea e și o duc la Unchiul, unde trebuie să rămână.

— Ce tot spui? Ți-ai pierdut mințile. Dete?!! Cum poți face una ca asta? Pun mâna în foc că bătrânul nici n-o să vrea să audă de așa ceva și o să te gonească.

— Cu neputință. E bunicul fetiței și e de datoria lui să facă și el ceva pentru ea. Până azi, am ținut-o la mine, dar te asigur, Barbel. Că n-o să scap din pricina ei slujba ce mi se oferă. Acum e rândul bunicului să facă ceva

— Spune-mi, Dete, întotdeauna a fost bătrânul atât de sălbatic și de temut?

— Habar n-am. De unde să știu? Moșul are acum șaptezeci de ani, iar eu abia am împlinit douăzeci și șase. Cu toate astea, dacă nu mi-ar fi teamă că o să le aud repetate în toată valea, ți-aș spune bucuroasă unele

lucruri, căci, vorba ceea, maică-mea și cu ei erau amândoi din Domleschg.

— Cum adică, făcu Barbel jignită, tu nu crezi că aș fi în stare să păstrez un secret? Te asigur că n-o să-ți pară rău dacă o să-mi spui.

— Bine, dar bagă de seamă, o vorbă să nu suflă! Și Dete își întoarse privirea spre a se convinge că Heidi n-o putea auzi. Copilul însă ia-l de unde nu-i; de câteva clipe se desprinsese de cele două femei, iar acestea, în toiul aprinsei discuții, nici nu-i simțiseră lipsa.

Dete se opri; pe poteca șerpuitoare nu era nimeni și se putea vedea pe ea până la Dörfli...

— Gata, am ajuns, răspunse Barbel. Am ceva de vorbit cu mama lui Peter, paznicul de capre. Știi, în timpul iernii, toarce pentru mine. Drum bun, Dete, și noroc!

Dete strânse mâna tovarășei de drum și rămase pe loc s-o urmărească din ochi până la micuța cabană cafenie, aflată la câțiva pași de marginea potecii. Cabana, ce se înălța la jumătatea drumului dintre sat și pășuni, era atât de veche și atât de dărăpănată, încât marele ei noroc era văgăuna în care se adăpostea. Când vântul sufla cu putere, toate scârțâiau și trosneau în ea. Din încheieturi: ușile, ferestrele și chiar grinzile din acoperiș. Dacă s-ar fi aflat undeva în vârful muntelui, vântul föehn ar fi smuls-o din pământ și ar fi prăvălit-o la vale.

Aici locuia Peter căprarul, un băiat de unsprezece ani, care dis-de-dimineată cobora în Dörfli să ia caprele spre a le duce la păscut. Abia spre seară se întorcea el în sat, cu caprele lui. Ajuns în piață, vâra două degete în gură și șuiera și, la acest semnal, copiii satului dădeau fuga din toate părțile să-și ia acasă caprele: era, de altfel, singurul moment al zilei când Peter se simțea mai aproape de semenii lui. Acasă, ce-i drept, le avea pe mama și pe bunica oarbă și săracă, dar cum el pleca în zori și nu se întorcea la vatră decât seara târziu. Nu-și petrecea acasă, unde s-ar mai fi putut bucura de tovarășia altor copii, decât timpul

cât să-și bea laptele și să mănânce o bucată de pâine, și noaptea, când dormea. Tatăl lui, și el căprar în tinerețe, murise cu câțiva ani în urmă. Răpus într-un accident de muncă, în pădure; mama, Brigitte. Era cunoscută pretutindeni sub numele de Căprăreasa, iar bătrânei îi spuneau cu toții, simplu. Bunica.

La început fetița îl urmări anevoie, sufocându-se în îmbrăcămintea ei prea groasă. Nu scotea însă o vorbă și se uita cu uimire când la Peter, care zburda desculț pe pajiștea verde, când la caprele lui ce se cățarau sprintene, cu picioarele lor subțiri, pe panta abruptă, strecurându-se ușor printre stânci și tufișuri.

Deodată, Heidi se așează pe jos și, după ce-și scoase la iuteală pantofii și ciorapii, se ridică din nou și începu să tropăie de bucurie; își scoase apoi șalul și rochia de duminică pe care mătușa Dete i-o pusese peste cea de toate zilele, ca să nu aibă nimic de dus. Când se dezbracă și de cea de a doua rochie, rămase numai într-o fustiță, iar brațele goale îi ieșeau din mânecile scurte ale cămășutei. Împături totul cu grijă și se apucă să sară și ea în urma caprelor, alături de Peter, la fel de sprintenă ca întreaga turmă.

Peter nu apucase să vadă această schimbare dar, când o zări pe Heidi în noua ei ținută, se strâmbă și întoarse capul într-o parte. Uimirea lui crescuse și mai mult văzând grămăjoara aceea de haine; căscă gura până la urechi, dar nu suflă o vorbă. Heidi se simțea acum nespuse de ușoară și de liberă și avea un chef nestăvilit de a sta de vorbă cu Peter, care se văzu silit să răspundă la nenumărate întrebări. Fata voia să știe tot: câte capre are, unde le duce și ce face toată ziua acolo sus?

Și așa, din vorbă în vorbă, ajunseră în cele din urmă la cabană, nu departe de locul unde îi aștepta Dete. Cum îi zări, Dete strigă uluită:

— Heidi. Ce-ai făcut? Unde-i rochia de duminică și cea de toate zilele? Unde ai lăsat șalul și pantofii cei noi. Pe

care abia ți i-am cumpărat? Unde-s ciorapii tricotați cu mina mea?

Fetița arată liniștită spre poalele povârnișului. Mătușa se uită într-acolo și văzu, într-adevăr, un pachet cu un moț roșu în vârf, de bună seamă șalul de bumbac.

— Nefericito! strigă ea mâniaasă. Ce ți-a venit să te dezbraci? Ce înseamnă asta? Ți-ai pierdut mințile?

— Nu mai am nevoie de haine, răspunse Heidi, fără a părea câtuși de puțin tulburată.

— N-ai pic de minte, copil neastâmpărat, se văita mătușa. Cine o să coboare acum să le aducă? Până acolo e drum de o jumătate de oră. Hei, Peter, ce stai aici ca bătut în cap, ia dă fuga și adu pachetul...

— Nu pot, și așa sunt în întârziere, răspunse Peter neclintit, cu mâinile în buzunare.

— Dacă stai și te zgâiești așa la mine, nu te alegi cu nimic, strigă mătușa Dete. Mai bine vino-ncoace, să-ți dau ceva frumos...

Și rostind aceste cuvinte, îi arată un ban strălucitor. Așa stând lucrurile, Peter porni la vale zburând, de parcă ar fi avut aripi, luă iute pachetul la subsuoară și se înapoie așa de repede, încât mătușa nu putu să nu-l felicite când îi dădu banul câștigat pe drept.

După trei sferturi de oră de mers, mica grupă ajunse la pășunea de pe coama muntelui, unde se afla cabana Unchiului, așezată în bătaia vânturilor, dar și a soarelui și de unde îmbrățișai cu privirea întreaga vale. În spatele căsuței se înălțau trei brazi bătrâni, cu crengile mari și stufoase, iar mai sus se întindeau alte povârnișuri, acoperite de iarbă, ce se pierceau departe în niște stânci abrupte și pleșuve.

Unchiul ședea pe o bancă în fața cabanei. Cu pipa în gură și cu mâinile pe genunchi, se uita liniștit la cei ce urcau.

Încet, încet copiii și caprele o lăsară pe mătușa Dete în urmă și Heidi ajunse sus cea dintâi. Se duse direct ia

bătrân și întinzându-i mâna îi spuse:

— Bună ziua, bunicule!

— Hm! Ce vrei să spui? întrebă bătrânul cu o voce aspră, strângându-i mânuța și măsurând-o îndelung cu ochii lui iscoditori, de sub sprâncenele stufoase.

Heidi îi înfruntă privirea fără să clipească și nu se mai sătura să-i cerceteze pe acest bunic cu barba lungă și cu sprâncenele dese și sure ce se îmbinau la rădăcina nasului. Între timp, sosi și mătușa, însoțită de Peter, care la un moment dat se opri să vadă ce avea să se întâmple.

— Bună ziua. Unchiule, rosti Dete, apropiindu-se de bătrân. Ți-am adus-o pe Heidi, fetița lui Tobias și a Adelheidei. Cred că nu o mai recunoști, căci n-ai mai văzut-o de când avea un an.

— De ce-ai adus-o? întrebă tăios bătrânul. Iar tu, de colo, strigă la Peter, ce stai? Poți să pleci cu caprele tale, și așa ai întârziat. Și nu uita să le iei și pe ale mele.

Peter îl ascultă fără să crâcnească și își luă numaidecât tâlpășita. Pricepuse din privirea moșneagului că nu mai era cazul să rămână.

— Acum e rândul dumitale s-o ții, răspunse Dete. La mine a stat patru ani, eu mi-am făcut datoria.

— Aha, făcu bătrânul, aruncându-i o privire sfredelitoare. Și dacă micuța se plictisește cu mine și începe să plângă, ce mă fac?

— Treaba dumitale; nici pe mine nu m-a ajutat nimeni când m-am trezit cu ea pe cap și, vorba ceea, aveam și așa destule necazuri cu mama. Acum, însă, trebuie să plec și dumneata ești ruda ei cea mai apropiată. Dacă nu vrei s-o ții, n-ai decât, faci cu ea ce vrei. Dacă moare, dumneata o să fii de vină și n-o să fie asta singura ispravă pe care ai avea-o pe cuget.

Dete era ușor tulburată, se încălzise vorbind și o luase gura pe dinainte. La ultimele ei cuvinte, bătrânul se ridică de pe bancă și o privi atât de fioros, încât ea se sperie și se

dădu cu câțiva pași înapoi. Bătrânul ridică brațul și spuse poruncitor:

— Pleacă, și să nu te mai văd pe aici!

Dete nu așteptă să i se spună de două ori.

— La revedere, Unchiule, la revedere Heidi! strigă ea și, într-o clipă, o rupse la fugă și nu se mai opri decât în vale, la Dörfli.

Capitolul 2 LA BUNICUL

De îndată ce Dete se făcu nevăzută, bunicul se așeză din nou pe banca lui. Trăgea adânc din pipă și pufăia de zor, scoțând întruna nori mari și albi de fum; în timpul acesta, stătea cu privirea ațintită în pământ și nicio vorbă nu ieșea din gura lui. În așteptare, Heidi se uita cu plăcere în jurul ei. Mai întâi, descoperi staulul caprelor, lipit de cabană, și băgă de seamă că e pustiu. Merse apoi mai departe cu cercetările ei și ajunse în spatele cabanei, la brazi cei falnici și bătrâni. Aici, vântul sufla tare și se furișa printre ramuri cu atâta repeziciune, încât stârnea în preajma lor un freamăt tânguitor.

Heidi se opri să-l asculte. Văzând-o cum stă nemișcată, bătrânul o întrebă:

— Ei, și acum ce-ai vrea să faci?

— Aș vrea să mă uit cum arată cabana pe dinăuntru, răspunse Heidi.

— Bine, vino! Și ridicându-se în picioare, bunicul se îndreptă spre intrarea în cabană. Dar ia-ți și hainele, se grăbi el să adauge, pe un ton poruncitor.

— Nu mai am nevoie de ele, răspunse Heidi.

Bunicul se întoarse cu mirare spre nepoata lui, a cărei

ochi negri, ce ardeau de nerăbdare, trădau dorința ei nestăvilită de a afla ce anume se ascundea în interiorul cabanei.

„Nu e lipsită de bun-simț”, spuse el în șoaptă, apoi, cu voce tare, adăugă:

— De ce nu-ți mai trebuie?

— Fiindcă mie îmi place mai mult să fiu ușoară, ca să pot umbla așa cum umblă caprele.

— Mă rog, asta poți să faci, dar, până una alta, ia-ți hainele. O să le punem la păstrare în șifonier. Pricepi?

Heidi îl ascultă.

Bătrânul deschise ușa și intrară amândoi într-o odaie destul de încăpătoare, ce se întindea pe toată lungimea cabanei. Heidi azvârli hainele în șifonier cu atâta nepăsare, de parcă ar fi vrut să le amestece în vălmășagul acela, spre a nu le mai găsi niciodată. Apoi, rotindu-și privirea prin odaie, întrebă:

— Eu unde o să dorm, bunicule?

— Unde vrei, răspunse bătrânul.

Fetei îi plăcu răspunsul. Cercetă cu atenție întreaga încăpere și deodată ochii ei descoperiră, lângă patul bunicului, o scăriță. Se sui pe ea și pătrunse în pod, unde în dreptul unei grămezi de fân proaspăt, cu miros îmbietor, se ridica o lucarnă rotundă, prin care >e vedea întreaga vale.

— Aici vreau să dorm, bunicule! strigă Heidi, fericită. Vino și tu să vezi ce frumos e aici!

— Știu, răspunse bătrânul, cu voce dorn oală.

— Vreau să-mi fac patul; nu-mi aduci un cearșaf?

— Păi, să-ți aduc, ce să fac... spuse bătrânul, și, scotocind cu răbdare prin dulap, găsi în cele din urmă o bucată de pânză aspră. Se sui cu ea în pod unde, între timp, fetița își pregătise lângă lucarnă un culcuș de toată frumusețea.

— E bine făcut, spuse el; uite, ți-am adus și un cearșaf, ia-l și întinde-l.

Bucata de pânză era atât de grea, încât fetița abia o putu ridica de jos. Cum era însă destul de mare, îi strecură marginile sub grămada de fân, așa fel încât culcușul semăna acum cu un pat în toată regula.

— Dar ce-ai zice dacă mai întâi am mânca ceva? întrebă bunicul.

Prinsă cu pregătitul patului, Heidi uitase de toate, dar vorbele bătrânului avură darul să-i aducă aminte că e lihnită de foame. Dimineața, în zori, înainte de plecare, mâncase o bucată de pâine și băuse o ceașcă de cafea cu lapte; de atunci, însă, bătuse atâta amar de drum fără să pună nimic în gură și asta îi stârnise o poftă de mâncare nemaipomenită. De aceea spuse fără să se codească:

— Da, n-ar fi rău.

— Atunci, dacă suntem de aceeași părere, să coborâm...

Ajuns în odaie, bunicul se apropie de vatră, luă ceaunul mare și în locui lui atarnă un altul mai mic, apoi se așează pe un scăunel cu trei picioare și încinse un foc puternic, ia ale cărui flăcări conținutul ceaunului începu repede să fiarbă. După aceea, înfipse într-o furculiță lungă o bucată mare de brânză și se apucă să o învârtască încet deasupra focului, așa fel încât să se moaie și să se rumenească pe îndelete. Heidi îl urmărea cu cea mai mare atenție; în timpul asta îi veni în minte o idee și deodată nu-și mai găsi astâmpărul. Când bunicul se întoarse și se îndreptă spre masă, cu ceaunul aburind și cu brânza în vârful furculiței, masa era gata pusă. Căci Heidi, isteată, nu stătuse degeaba și, în timp ce bătrânul trebuia pe lângă vatră, ea scosese la iuțeală din dulap pâinea, două farfurii și două cuțite și ie așezase frumos pe masă.

— Mă bucur că te-ai gândit la treaba asta, spuse bunicul întinzând brânza pe pâine.

Când văzu ceaunul, Heidi își dădu seama că mai lipsește ceva și se repezi din nou la dulap. Negăsind în ei decât o singură ceașcă, mai luă și un pahar.

— Foarte bine, o lăudă bunicul, văd că știi să te

descurci: dar, ia spune tu, unde vrei să stai?

Cum singurul scaun din casă era ocupat de bătrân, Heidi trase de Lângă vatră scăunelul cu trei picioare și se așeză pe el.

— Ești prea mică și nu ajungi până ia masă, băgă de seamă bunicul și, apropiind scaunul lui de scăunelul fetei, îi făcu o măsuță numai pentru ea. După aceea, îi umplu o ceașcă cu lapte cald și-i dădu o felie de pâine cu brânză rumenită, iar el se așeză pe un colț al mesei și o privi îndelung. Fetița apucă ceașca și o dădu peste cap dintr-o suflare, apoi scoase un geamăt de mulțumire.

— Ești sigură că-ți place laptele ăsta? o întrebă bunicul

— Niciodată n-am mai băut un lapte așa de bun.

— Atunci să-ți mai dau o ceașcă.

— Mulțumesc, bunicule, răspunse Heidi, mușcând cu poftă din tartina cu brânză.

După ce isprăviră de mâncat, bătrânul se duse să rânduiască prin staul, iar Heidi îl urmări cu atenție să vadă cum mătură și așterne finul proaspăt pentru caprele lui. Intrară apoi împreună într-o mică magazie, unde bunicul luă trei bețe frumos cioplite și o scândură pătrată în care făcu la repezeală trei găuri, și în fiecare dintre cele trei găuri introduse câte un băț. Când totul fu gata, Heidi rămase mută de admirație văzând în fața ei un scăunel cu trei picioare, asemănător cu cel din odaie, atâta doar că era ceva mai înalt.

— Ce te uiți așa? o întrebă bătrânul.

— Asta... ăsta e scaunul meu... ce repede l-ai făcut!...

Cu un ciocan și câteva cuie în mână, bunicul începu apoi să dea târcoale cabanei și, din când în când, mai bătea pe ici pe colo câte un cui, ca să întărească locurile mai slabe. Heidi se ținea după el pas cu pas și nu-i scăpa nimic din ceea ce făcea bătrânul...

În dreptul cabanei, turma se mai domoli un pic.

La un moment dat, două capre frumoase, una albă și alta târcată, se desprinseră din șirul celorlalte și,

apropiindu-se de bunic. Începură să-i lingă mâinile; ele știau că, în fiecare seară, bătrânul le așteaptă cu obișnuitul drob de sare.

Peter nu mai zăbovi nicio clipă și își văzu mai departe de drum, coborând spre Dörfli cu zglobia sa turmă, Heidi. În culmea fericim, sărea neastâmpărată de ia o capră la alta și nu știa pe care s-o mângâie mai întâi.

— Astea-s caprele noastre, bunicule? Amândouă? Și-o să stea tot timpul aici, cu noi? Și-o să doarmă aici, în staul? Întreba ea de zor, în timp ce bătrânul abia mai prididea cu răspunsurile la fiecare din întrebările ei.

Când caprele încetară să-i mai lingă mâinile, bunicul îi spuse nepoatei:

— Du-te în casă și adă o cană și o bucată de pâine.

Fetița îl ascultă și într-o clipită fu înapoi. Bunicul începu să mulgă capra albă și, după ce umplu cana cu lapte și tăie o felie de pâine, îi spuse nepoatei să bea și să mănânce, apoi să meargă la culcare. Îi ură noapte bună și se grăbi să adauge:

— Vezi că mătușa Dete ți-a lăsat un pachet cu niște cămășuțe și alte lucruri de îmbrăcăminte. Sunt jos, în dulap. Dacă ai nevoie de ceva, ia de acolo. Între timp, eu mă duc cu caprele în staul.

— Noapte bună, bunicule, noapte bună! Și alergând în urma bătrânului, care tocmai dispărea cu caprele în spatele cabanei, mai strigă o dată: Bunicule, bunicule, ai uitat să-mi spui cum le cheamă!...

— Pe cea albă o cheamă Fulg-de-nea, iar pe cea tărcată, Pestrița...

Capitolul 3 LA PĂȘUNE

A doua zi, dis-de-dimineată, un fluierat strident o trezi pe Heidi din somn și, când deschise ochii, o rază strălucitoare ce se strecura prin lucarnă până ia culcușul ei făcea ca totul în pod să lucească de parcă ar fi fost poleit cu aur. Se uită uimită în jurul ei, nemaștiind unde se află. Când auzi însă vocea bunicului, își aduse aminte de toate întâmplările din ajun, de urcușul pe panta abruptă a muntelui și, îndeosebi, de momentul despărțirii de bătrâna mătușă Ursula, care asurzise rău de tot și veșnic se plângea de frig; de aceea mai tot timpul și-l petrecea lângă focul din bucătărie, ori lipită de soba din odaia mare. Sărăcuța nu mai auzea aproape deloc și Heidi, ca să poată fi supravegheată, trebuia să se joace mereu prin preajma ei; așa se face că deseori copila se simțea încătușată și nu o dată fusese ispitită s-o zbughească în uliță. Cu atât mai mare îi fu bucuria când se trezi în noul ei cămin. Amintirea celor văzute cu o zi înainte și gândul la ce avea să mai vadă îi umpleau inima de bucurie. Și, mai ales, ardea de nerăbdare să revadă cât mai repede cele două câprițe. Sări

sprintenă în picioare, se îmbracă în câteva minute, coborî scărița și ieși fuga în fața cabanei. Peter era acolo, cu turma lui. Iar bunicul tocmai deschidea staulul să iasă Fulg-de-nea și Pestrița. Alergă în întâmpinarea celor două prietene, strigând de zor: „Bună ziua!”

— Vrei să te duci și tu cu ele la păscut? întrebă bunicul.

Heidi sări în sus de bucurie.

— Atunci, mai întâi du-te de te spală, nu de alta, dar aici, să știi, trebuie să fii foarte curată, dacă vrei să nu râdă de tine soarele de pe cer. Uite, totul e pregătit, spuse bătrânul. Arătându-i un lighean cu apă.

Fetița zbură într-acolo și începu să se spele de zor.

Între timp, bunicul intră în cabană și-i chemă pe Peter după el.

— Hei, general ai caprelor, vino încoace și adă și sacul tău de merinde.

Peter îl ascultă și se duse.

— Deschide-l, ce stai! îi mai spuse bunicul cu glas poruncitor și în clipa următoare vâri în sac un codru zdravăn de pâine și o bucată mare de brânză.

Peter căscă ochii cât cepele, atât era de uluit, căci numai porția de pâine era de nu știu câte ori mai mare decât felia de pâine neagră care alcătua prânzul său amărât.

— Vezi, ai grijă, mai adăugă bunicul; la amiază, fetei îi mai mulgi două câni cu lapte, căci ea nu știe să bea de la ugerul caprei. Și te mai rog să fii cu ochii în patru, să nu cadă de pe stânci. M-ai înțeles?

În clipa aceea apăru Heidi.

— Ei, ce zici, bunicule, acum o să mai râdă soarele de mine? întrebă ea cu mândrie.

Se frecase bine cu o cârpă aspră, pe gât, pe brațe și pe obraji, de i se roșise pielea ca racul. Bunicul zâmbi ușor.

— Nu, acum n-o să aibă de ce să râdă. Dar ține minte, deseară va trebui iar să te speli, căci, după o zi de zbenguială cu caprele, o să te întorci acasă neagră ca smoala. Ei, și-acum, la drum!

Trupa porni cu voioșie pe povârnișul ce ducea spre pășune. Peste noapte, vântul risipise de pe cer ultimii nori și bolta avea acum o culoare de un albastru fermecător.

Frumusețea sclipitoare avu darul s-o incinte pe Heidi în asemenea măsură, încit mititica uită de Peter și de capre. Se simțea atrasă în toate părțile și nu mai prididea cu culesul florilor, în dorința de a-și împodobi odaia cu toate culorile pajiștei. Și nu se lăsă până când nu-și umplu poala șorțului cu flori. Peter avea destulă bătaie de cap cu caprele. Săreau, zvăpăiate, și se împrăștiau care încotro, încât sărăcuțul era silit să fluiera și să pocnească tot timpul din bici, ca să le aducă înapoi pe cele mai plimbărețe.

— Unde ești, Heidi? strigă el deodată, cu tulburare în glas.

— Aici, îi răspunse o voce, dar Peter nu văzu pe nimeni, căci Heidi se așezase în spatele unei movile, în mijlocul unui câmp cu flori ce îmbălsămau aerul.

— Vino-ncoace, să nu cazi de pe stânci, așa a zis bunicul!

— Dar unde sunt stâncile? întrebă Heidi fără să se miște, trăgând în piept, cu nesaț, parfumul amețitor al florilor.

— Sus, sus de tot, acolo unde ai să vezi îndată și un vultur cloncănitor...

Încurajată de această promisiune, Heidi veni numaidecât, cu șorțul încărcat de flori..

Deodată, micul păstor începu să fluiera și să strige ceva în gura mare. Heidi nu știa ce înseamnă asta, în schimb caprele știau căci în clipa următoare sosiră în goană, una după alta. Turma era adunată la un loc. Câteva capre pășteau liniștite, altele parcă de plictiseală se hârjoneau izbindu-se ușor cu coarneau. Heidi dădu fuga în mijlocul lor și nu mai putea de fericire văzând ce frumos se joacă animalele. Se apropia de fiecare în parte, să le cunoască mai bine, căci se deosebeau între ele, fie printr-un semn,

fie printr-o purtare aparte.

În acest timp, Peter se duse să aducă sacul cu merinde, aşternu masa pe jos, apoi făcu împărţeală cinstită, aşa cum primise poruncă, punând porţiile mai mari în partea fetei, porţiile mai mici în partea lui şi cana la mijloc.

După aceea, o mulse pe Fulg-de-nea şi umplu cana de lapte proaspăt şi gustos, şi o chemă pe Heidi, care nu se mai sătura jucându-se cu caprele. Era atât de zglobie şi zburdalnică, încât Peter fu nevoit să mai repete de câteva ori chemarea până când fetea, zărind masa întinsă pe iarbă, începu să ţopăie şi mai tare de bucurie.

— Haide, e timpul să mâncăm, treci la masă, îi porunci Peter.

— Laptele e pentru mine? întrebă Heidi.

— Da, şi bucăţile astea mari de pâine şi brânză tot ale tale sunt.

Fetea dădu cana peste cap, dintr-o răsufare, şi Peter i-o umplu din nou. Apoi Heidi rupse pâinea în două şi-i întinse lui Peter bucata mai mare şi toată brânza. Băiatul se codea, minunându-se un pic, căci în viaţa lui nu căpătase dintr-o dată atâta mâncare.

— Ia, e pentru tine, mie îmi ajunge cât am, îi spuse fetea, cu o voce convingătoare.

Dându-şi seama că tovarăşa lui nu glumeşte, luă darurile şi, plecând fruntea în semn de mulţumire, mâncă pe săturate, cum nu mai mâncase vreodată un păzitor de capre...

Deodată Peter sări în picioare ca fript şi o luă la goană după zvăpăiata Pestriţa, care pornise în căutare de iarbă mai fragedă, spre marginea prăpastiei. Se repezi s-o prindă, dar căzu: atunci o apucă iute de un picior; mirată de încercarea lui de a o opri din drum capra începu să se zbată. Speriat, Peter o chemă pe Heidi în ajutor, nu de alta, dar afurisita trăgea din răspuţi şi el nu avea cum să se ridice. Heidi rupse la iuţea un smoc de iarbă grasă şi îl întinse Pestriţei, care se potoli ca din senin şi încetă să se

mai smucească. Peter se sculă în picioare, mână capra salvată spre locul unde păștea întreaga turmă, apoi luă biciul, pregătindu-se s-o pedepsească bine pe vinovată. Pestrița tremura ca varga, atât era de înspăimântată. Văzând-o în halul ăsta, Heidi strigă:

— Nu, Peter, nu da în ea, uite ce speriată e, sărăcuța!...

— Trebuie să-i dau o lecție, ca să țină minte.

Dar Heidi nu-i dădu răgaz și izbucni cu căldură în glas:

— Nu, nu vreau, nu vreau s-o doară!

Văzând privirea ei rugătoare, Peter lăsă biciul în jos și spuse:

— Bine, nu-i fac nimic, dar pentru asta îmi dai și mâine porția ta de brânză cu pâine.

Heidi căzu numaidecât la învoială, ba. Mai mult, îi făgădui să-i dea în fiecare zi mâncarea atât de mult râvnită, cerându-i în schimb să nu mai bată niciodată caprele ei dragi. Și astfel, micuța poznașă se întoarse nepedepsită în mijlocul suratelor ei.

Ziua trecu repede și soarele, ce cobora în asfințit, se pregătea să se ascundă în spatele munților. Heidi se așează din nou pe iarbă, ca să admire încă o dată covorul de flori ce sclipea în bătaia ultimelor raze ale zilei.

Deodată însă fetița sări în sus și începu să strige:

— Peter, Peter! Au luat foc munții! Uite. Totul arde acolo sus! Ghețarul, cerul, stâncile. Zăpada și brazii, toate sunt în flăcări și focul s-a întins până dincolo de stânci, unde stă vulturul cloncănitor.

— Așa se întâmplă aici în fiecare seară, spuse Peter foarte liniștit.

— Și ce-i asta? întrebă Heidi, învârtindu-se în loc ca să privească uriașul foc ce o înconjura.

— Nimic, ce să fie, e ceva ce vine de la sine, încercă să-i explice ciobănașul.

Heidi nu mai putea de fericire că îi fusese dat să vadă, într-o singură zi, atâtea lucruri noi și interesante, încât la întoarcere le rânduia pe toate în mintea ei, fără să Scoată o

vorba. Când, în sfârșit, zări cabana, o rupse la fugă, îndreptându-se spre bunicul ei care ședea pe banca de sub brazii cei bătrâni.

Capitolul 4 LA BUNICA

Zilele treceau. Soarele răsărea la fel de strălucitor ca în fiecare zi, iar ciobănașul Peter venea mereu cu caprele lui s-o ia pe Heidi, și, ca de obicei, să meargă cu turma la pășune. Viața în aer liber avu darul s-o schimbe pe Heidi, dându-i o înfățișare de copil robust și sănătos; era veselă și fericită ca păsările de munte, ce trăiesc în arbori sau pe plaiurile verzi, iar obrații i se rumeniseră în bătaia strălucitoare a soarelui de vară.

Dar iată, trecu și toamna și iarna bătea stăruitor la ușă. Vântul începu să prindă putere și sufla din ce în ce mai tare peste munți. Când era mai vijelios, bunicul o oprea pe Heidi acasă, spunându-i;

— Azi nu te duci nicăieri; rămâi cu mine! Dacă ai urca, vântul te-ar lua pe sus și te-ar azvârli în prăpastie.

Peter se întristă la gândul zilelor pe care va trebui, de acum încolo, să le petreacă singur, printre crestele înalte.

După-amiază, în timp ce Heidi și bunicul stăteau de vorbă, auziră deodată un tropăit în pragul ușii. Cineva își scutura de zor zăpada bătătorită pe tălpile ghetelor. Apoi ușa se deschise și în casă intră Peter păstorul, cu hainele acoperite de zăpadă înghețată.

— Ei, generale, dacă ai intrat în luptă, ai nevoie să mai prinzi nițică putere.

Și rostind aceste cuvinte, bunicul se îndreptă spre dulap, iar Heidi se grăbi să tragă scaunele mai aproape de masă. Acum aveau în casă mai multe scaune, căci bunicul fusese silit să mai facă și altele, nu de alta, dar Heidi se ținea veșnic scai după el și unde-l vedea lucrând, acolo voia să se așeze și ea. Făcuse chiar și o băncuță, pe care o bătuse lipită de perete. Peter căscă ochii cât cepele de atâta mirare când zări bucata groasă de slănină pe o felie de pâine tot atât de groasă, pe care bătrânul i-o puse în față. Sărăcuțul nu se înfruptase în viața lui cu atâta slănină la o singură masă. După ce mâncară pe săturate și veselia luă sfârșit, Peter îi mulțumi bunicului pentru masă și luându-și rămas bun de la amândoi, dădu să plece, dar, când să treacă pragul, își mai aduse aminte de ceva și se întoarse:

— Mai vin eu pe aici, într-una din duminici, dar și tu, Heidi, ar trebui să vii o dată să vezi pe bunica; mereu mă întreabă de tine și ar vrea tare mult să te cunoască.

Heidi era tulburată și nu-și mai găsea liniștea la gândul că cineva dorește s-o vadă. Așa se face că a doua zi, cum se deșteptă din somn, îi spuse bunicului:

— Azi trebuie să mă duc la bunica. Mă așteaptă.

— Nu se poate, zăpada e prea mare, îi răspunse bătrânul, visător.

Heidi însă nu se lăsă și trei zile în șir repetă aceleași cuvinte.

A patra zi, zăpada din jurul casei se făcuse ca gheața și un soare vesel își strecura, prin fereastră, razele sale jucăușe. De data asta, Heidi îi spuse și mai stăruitor bunicului că trebuie să meargă neîntârziat s-o vadă pe bunica; nu-i frumos, adăugă ea, s-o facă să aștepte atâta timp. În cele din urmă, bunicul se lăsă înduplecat și, luând sacul de pe culcușul copilei, spuse:

— Bine, atunci să mergem.

Brazii erau îmbrăcați într-o haină de zăpadă înghețată și

sclikeau orbitor, în bătaia soarelui.

— Bunicule, vino iute să vezi! Brazii noștri s-au acoperit de argint, strigă Heidi, sărind de bucurie pe zăpada întărită de ger.

Bunicul scoase din magazie o săniuță încăpătoare și, după ce se așeză, luă fetița în brațe și o înveli în sacul cel gros. În sfârșit, porniră. Săniuța aluneca la vale cu asemenea repeziciune, încât Heidi era incredințată că zboară la iuteală ca păsările și, de atâta fericire, dădea din picioare și nu-și mai găsea astâmpărul. Bunicul opri săniuța chiar în dreptul casei lui Peter și, după ce o ajută pe Heidi să coboare, îi spuse:

— Cum începe să se întunece, te întorci acasă, dar vezi, ai grijă, drumul e primejdios.

Apoi, răsucindu-se în loc, porni la deal, trăgând sania după el.

Heidi împinse o ușă și se trezi într-o încăpăre scundă și întunecoasă, în mijlocul căreia se afla o vatră și o masă cu câteva câni pe ea. Era bucătăria. În fundul bucătăriei se vedea o altă ușă. Heidi o deschise și pe asta, și astfel își dădu seama că nu intrase într-o casă de păstori, cu o singură odaie mare și cu un pod de fân deasupra, așa cum era cabana Unchiului din munți, ci într-o casă de oameni nevoiași. În a doua încăpăre, Heidi o găsi pe mama lui Peter, cârpind ceva în fața unei măsuțe, iar într-un colț al odăii zări o bătrână gârbovă, care lucra de zor la roata de tors. Heidi se apropie de ea și-i spuse:

— Bună ziua, bunico! Uite, am venit, m-ai așteptat mult?

Apoi apucă mina întinsă de bătrâna care. După ce stătu un pic pe gânduri, începu:

— Tu ești fetița aceea care trăiește acolo sus, la bunicul? Și te cheamă Heidi, nu-i așa?... Dar cum se face că ai mâinile atât de calde? o întrebă ea, fericită c-o avea pe micuța Heidi în preajma ei.

Heidi îi povesti cum a coborât cu sania împreună cu bunicul ei și cu ce grijă a înfășurat-o el în sacul cel mare și

gros, ca să nu-i fie frig...

— Hai, copila mea bună, vino aici să-ți spun ceva; eu, ce e drept, de văzut nu mai văd, dar de auzit aud încă foarte bine, și cuvintele frumoase rostite de tine mi-au înduioșat inima. Hai, vino și te așază lângă mine și povestește-mi ce faci tu acolo sus, la bunicul tău.

Pe vremuri, l-am cunoscut foarte bine, dar de ani de zile nu mai știu nimic despre el, decât ce aud de la Peter.

În sfârșit, Heidi se liniști și spuse:

— O să-l rog pe bunicul să-ți dea înapoi vederea și să-ți repare cabana ca să poți dormi în tihnă și să nu-ți mai fie frică niciodată.

Bunica tăcea mulțumită, ascultând-o pe Heidi cum îi povestește despre viața ei acolo sus, în munți, despre zilele lungi petrecute împreună cu Peter și despre toate minunățiile pe care avea prilejul să le vadă. Heidi îi mai povesti apoi ce a făcut bunicul în ceasurile îndelungate, când a stat ea tot timpul lângă el; ba o ceșcuță, ba o lingură, ba o iesle pentru finul caprelor, și tot așa mereu făcea câte ceva. Și-i mai spuse bătrânei câte mai aveau de făcut și bătrâna o asculta cu atenție și numai din când în când îi spunea Brigitei:

— Auzi, auzi ce spune mititica?

Povestirea copilei fu tulburată de intrarea lui Peter, care, văzând-o pe Heidi, amuți de uimire.

— Cum, te-ai și întors de la școală?! strigă bunica mirată. De mult n-a mai trecut după-amiaza atât de repede. Ei, cum a fost la școală? Mai ai mult până ai să știi să citești? De când trag eu nădejde că într-o zi o să înveți carte și o să-mi citești imnurile acelea frumoase, din cartea mea de cântece; s-a scurs atâta amar de vreme de când nu le-am mai auzit, încât aproape le-am și uitat... Păcat că înveți așa de greu alfabetul.

— Să aprind lumina, spuse deodată mama lui Peter, care tot mai ședea la masa ei și cârpea la hainele lui Peter. Ca să vezi, s-a și întunecat... După-amiaza asta a trecut și

pentru mine foarte repede...

La auzul acestor cuvinte, Heidi se ridică de pe scaun, îi întinse mâna bunicii și, după ce își luă rămas bun de la Brigitte și Peter, se îndreptă spre ușă. Bunica îi spuse lui Peter:

— Du-te cu ea de-o însoțește și vezi să nu cadă, și, mai cu seamă, ai grijă să nu-i fie frig. Ai cu tine măcar un șal? o mai întrebă bunica pe Heidi.

— Nu, nu am, răspunse ea pregătindu-se să plece, dar nu-ți fie teamă, bunico, n-o să-mi fie frig. Și spunând astea, ieși pe ușă afară.

Bunica, îngrijorată că fetei o să i se facă frig până sus la cabana bunicului, își trase iute șalul de pe ea și o rugă pe Brigitte s-o ajungă din urmă și s-o înfășoare bine. Dar nici nu apucară copiii să înainteze câțiva pași pe poteca înghețată, când apăru bunicul, care o luă iute pe Heidi în brațe și, după ce o înveli cu sacul, îi spuse:

— Bravo, ești o fetiță cuminte, te-ai ținut de cuvânt!

Heidi țâșnise atât de repede din odaia bunicii, încât Peter abia izbutise să o urmeze și, totuși, și el și Brigitte avură prilejul să vadă cu câtă grijă o învelește bunicul într-un sac gros și călduros.

Liniștiți, intrară amândoi în casă și-i spuseră bunicii de ce a fost întoarcerea lor atât de grabnică. Bunica se arătă foarte încântată și repetă de câteva ori aceste cuvinte:

— Cinste lui, cinste lui că se poartă așa frumos cu copilul! Ce bine ar fi s-o mai aducă! Fetița asta are o inimă de aur. Și ce frumos știe ea să povestească! Acum am și eu de ce să mă bucur pe lumea asta

Brigitte era de aceeași părere cu mama ei, iar Peter dădea din cap, în semn de încuviințare, și murmură:

— Eu știam mai de mult că e așa.

În timp ce urcau, Heidi îi vorbea bunicului despre tot felul de lucruri, dar, infofolită cum era, vocea ei abia răzbătea până la urechile bătrânului.

— Stai puțin, fetițo, ai răbdare, îi spuse bunicul, ia un

moment dat; o să-mi povestești totul pe îndelete, de îndată ce ajungem acasă.

În timpul mesei, Heidi începu:

— Măine trebuie să mergem iar la bunica, dar te rog să iei cu tine ciocanul și niște cuie, să-i bați oblonul și să-i mai dregi un pic cabana, căci, zău, toate scărțâie și trosnesc acolo.

— Cine ți-a spus asta? întrebă bunicul.

— Cine să-mi spună? Nimeni. Am văzut eu, cu ochii mei. Nimic nu mai ține în casa aceea, iar furtuna face acolo atâta zgomot, că biata bunică se îngrozește la gândul că o să le cadă casa în cap. Sărmana, e tare necăjită... Nu mai vede deloc și nu are pe nimeni să-i repare cabana, în afară de tine. Ce zici, bunicule, nu-i așa că ne ducem?

Rostise aceste cuvinte cu atâta căldură și atâta încredere, încât bătrânul o privi cu dragoste și spuse:

— Bine, bine, mâine coborâm împreună și dregem totul, ca să nu se mai sperie bunica de nimic.

Heidi sări în sus de bucurie și începu să țopăie voioasă, repetând întruna vorbele bunicului:

— Măine coborâm! Măine coborâm! Măine coborâm!...

Bunicul se ținu de cuvânt. A doua zi scoase iar sania din magazie și, întocmai ca înainte cu o zi, porniră ia vale cu aceeași viteză amețitoare.

Când ajunseră în fața ușii, bunicul opri și-i spuse nepoatei, la fel ca în ajun:

— Cum se întunecă, te întorci.

Heidi nici nu apucă să intre bine în casă. Când bunica strigă:

— A venit, a venit!...

Și când întinse mâinile spre Heidi, mai-mai să răstoarne roata de tors, de atâta bucurie. Copila se așeză cuminte lângă ea și începu din nou să povestească, ba de una, ba de alta. Și să-i pună tot felul de întrebări.

Deodată, casa începu să bubuie, zguduită de niște lovături năprasnice. Înspăimântată, bunica izbucni:

— Vai de noi! Ne cade casa în cap. N-am spus eu? Ce ne facem?

Dar Heidi o prinse de mâini și o liniști, spunându-i:

— Nu te speria, bunico, nu te speria, e bunicul meu care îți repară oblonul.

— Ai auzit, Brigitte? Ai auzit? Să fie oare cu puțință? Parcă nu-mi vine a crede... Du-te. Brigitte, du-te și vezi dacă într-adevăr e el și roagă-l să vină la mine să-i mulțumesc pentru bunătatea lui.

Brigitte ieși afară și se aproprie de bunic, care tocmai bătea niște cuie mari în bârnele casei.

— Bună seara, Unchiule! Bunica și cu mine am vrea să-ți mulțumim pentru fapta dumitale bună, căci, crede-mă, nu ne-a fost deloc ușor să găsim pe cineva să ne dreagă și nouă un pic cocioaba asta dărăpănată. Bunica ar fi tare bucuroasă să-ți mulțumească personal.

— Să lăsăm asta! răspunse ursuz bătrânul. Apoi, întunecându-se la față, adăugă: vād eu și singur ce-i de făcut...

Capitolul 5 DOI OASPEȚI

Iarna trecu pe nesimțite. Trecu și o primăvară, dulce, urmată de o vară frumoasă, și iată, a doua iarnă se apropia și ea de sfârșit. Heidi era mereu la fel de fericită ca păsările cerului.

Nu mai avea mult până să împlinească opt ani și învățase de la bunicul ei să facă o mulțime de treburile mărunte și folositoare. Printre altele, dădea singură de mâncare caprelor, care, ori de câte ori îi auzeau glasul, behăiau de bucurie...

În timpul iernii, învățătorul din Dörfli i-a trimis bunicului vorbă prin Peter că fetița trebuia înscrisă la școală. Supărat, Unchiul din munți i-a răspuns învățătorului să vină singur dacă vrea să-i spună ceva și să-și ia gândul că va da vreodată copilul la școală. Peter a dus răspunsul întocmai...

Fericită de reînvierea naturii, Heidi zburda voioasă în jurul bătrânilor copaci. Într-o bună zi, nu lipsi mult să pice

pe jos de frică, văzând în fața ei un om îmbrăcat în negru. Acesta, dându-și seama de spaima copilului, îi spuse cu o voce blajină:

— Hai, nu-ți fie teamă, dă mâna încoace și spune-mi te rog, unde-i bunicul tău?

— Bunicul? E înăuntru, cioplește niște linguri de lemn, îi răspunse Heidi liniștită.

Domnul îmbrăcat în negru era bătrânul pastor din Dörfli, care-l cunoscuse bine pe bunicul, pe vremea când acesta mai locuia în sat. Pastorul pătrunse în singura odaie a cabanei și, oprindu-se în fața bunicului ce sta aplecat asupra mesei de lucru, îi spuse:

— Bună ziua, vecine.

Tulburat din munca lui, bunicul răspunse, privindu-l cu mirare:

— Bună ziua, domnule pastor. Ce vânt vă aduce pe la noi? Dacă vă face plăcere să stați pe un scaun de lemn, poftim, vi-l ofer pe al meu...

Pastorul luă ioc, apoi începu:

— E mult de când nu ne-am mai văzut, vecine, și am să te rog să nu mi-o iei în nume de rău dacă te deranjez, dar am venit să stăm de vorbă despre o treabă foarte importantă; s-ar putea să știi care e rostul misiunii mele!...

Deodată, pastorul tăcu și se uită îndelung la Heidi care, din pragul ușii, îl privea plină de curiozitate.

— Heidi, du-te și vezi de capre, îi spuse bunicul pe un ton mai apăsător; dă-le sare și rămâi cu ele până vin eu să te iau.

Fetița plecă numaidecât.

— Copilul ar fi trebuit să meargă la școală încă de iarna trecută. Învățătorul ți-a trimis vorbă în două rânduri, dar dumneata n-ai vrut să dai urmare cererii lui. Ce ai de gând să faci cu fetița asta?

— Am de gând să n-o trimit la școală, spuse bătrânul.

Uluit de acest răspuns, pastorul se uită îndelung la bunic, care, la rândul lui, îl privea cu brațele încrucișate la

piept.

— Și-atunci, ce vrei să faci cu ea? întrebă din nou pastorul, după un timp de tăcere.

— Ce să fac? Nimic. Crește la un loc cu caprele, îi merge bine și e fericită lângă aceste animale care, cei puțin, n-o învață nimic rău.

— Dar bine, copilul nu e nici capră, nici pasăre, ci o ființă omenească!... Dacă e adevărat că nu învață nimic rău de la aceste animale, e tot atât de adevărat că nu învață nimic altceva de la ele. Ar trebui totuși să se instruiască și a ajuns la vârsta când orice copil e dator să meargă la școală. Am ținut să-ți spun din vreme acest lucru, ca să ai un răgaz de gândire în timpul verii.

— Orice-ar fi, eu ia școală n-o trimit, asta să știți, spuse bunicul, fără înduplecare.

— Îți închipui oare că nu există niciun mijloc de constrângere, dacă stăruiești în această hotărâre? De ce atâta îndărătnicie, tocmai din partea dumitale, care ai colindat lumea și ai avut atâtea de învățat? Te credeam mai înțelept, Unchiule.

— Ați vrea, poate, se răsti bunicul tremurând de mânie, ați vrea poate s-o trimit toată iarna, prin zăpadă, prin frig sau viscol, pe această copilă atât de gingașă, să bată zilnic drumul, preț de două ore, până în vale?! Ați uitat-o pe Adelheid, mama ei? Ați uitat cât era de nervoasă și cum umbla noaptea ca o somnambulă? Nu credeți oare că un asemenea efort ar putea s-o nenorocească? Să vină și să stea de vorbă cu mine cine-o pofti. Toate drepturile sunt de partea mea și-om vedea noi dacă mă poate sili cineva s-o dau la școală.

— Ai dreptate întru totul, spuse pastorul, pe un ton prietenos. Văd că iubești foarte mult acest copil. Dar tocmai în numele acestei iubiri ar trebui să faci ceea ce trebuia, de fapt, să faci mai de mult. Coboară în sat și trăiește din nou printre oameni. Ce viață mai e și asta, în pustietatea munților, departe de lume? Nu înțeleg cum de

nu te răpune gerul și cum de îndură copilul iernile astea grele.

— Copilul are sângele tânăr și o pătură bună să se învelească, răspunse Unchiul cu bunăvoință, iar lemne, slavă Domnului, avem întotdeauna din belșug. Puteți, de altfel, să vă convingeți, dacă doriți. Magazia e veșnic plină și în cabana mea focul arde toată iarna, iară întrerupere...

Ridicându-se în picioare, pastorul îi întinse mina Unchiului din munți și mai adăugă: Mă bizui pe înțelepciunea dumitale și sunt sigur că la iarnă te vei întoarce printre noi și vom fi iar prieteni, așa cum am fost odinioară.

Bunicul îi strânse mâna cu putere și-i răspunse cu tărie în glas:

— Aveți o părere prea bună despre mine, domnule pastor, și vă mulțumesc pentru asta, dar să nu vă așteptați că-mi voi schimba hotărârea: nu, nu, copilul nu-l trimit la școală și nici eu n-am de gând să mă duc să trăiesc în sat.

Apoi, bunicul rămase multă vreme tăcut și îngândurat.

După-masă, când Heidi îl întrebă:

— Mergem la bunica? el răspunse morocănos.

— Azi, nu...

Iar a doua zi:

— Să vedem.

Nu apucară să strângă bine masa, când un alt oaspete apăru în pragul ușii: mătușa Dete, purtând o pălărie foarte frumoasă, cu pene colorate, și o rochie lungă, care mătura totul în urma ei.

Bătrânul o privea fără să scoată o vorbă, dar iată că mătușa Dete îi aduse o veste bună. Mai întâi, se bucură nespus că Heidi arăta atât de bine – mai, mai să n-o recunoască – mărturisind în felul acesta grija cu care o crescuse bunicul. Apoi ținu să-i spună că s-a gândit mereu, în acești ani de când nu se mai văzuseră, că nu e drept să lase veșnic în seama lui povara unui copil atât de mic, și într-o zi i-a venit ideea s-o ducă în altă parte și uite,

chiar azi, s-a ivit o ocazie nemaipomenită. În casa cea mai frumoasă din Frankfurt, trăia o familie de oameni foarte bogați. Aveau o fetiță bolnavă, paralizată, sărmana, care își petrecea tot timpul într-un scaun cu roțile. Nimic nu-i lipsea fetei, avea tot ce-și dorea și învăța acasă, cu un preceptor; dar sărăcuța, se plictisea de moarte și părinții îi căutau o prietenă, care să nu semene cu niciun alt copil. Mătușa Dete le-a descris-o pe nepoata ei, le-a arătat ce fire are și dumnealor o așteaptă pe Heidi să vină neîntârziat, la Frankfurt. Nepoata ar avea în fața ei un viitor, căci fetița era foarte bolnavă și părinții ei n-ar putea trăi fără un copil în preajma lor.

— Ai isprăvit? i-o tăie scurt bunicul, care până atunci o ascultase fără să sufle o vorbă.

— Vai, izbucni Dete, te porți cu mine de parcă aș fi o străină care îți îndrugă nu știu ce bazaconii. Zău dacă te mai înțeleg. Nu cred să se găsească în toată valea Prattigan vreunul care să nu-i mulțumească Domnului pentru o asemenea veste...

— Din partea mea, poți să duci vestea asta unde poțeste; nu te împiedic! Eu, însă, nici nu vreau s-o aud, o întrerupse morocănos bunicul.

Dete sări în sus, bosumflată:

— Ei bine, dacă-i așa. Atunci să-ți spun și eu ce gândesc: copila asta împlinește îndată opt ani și nu știe nimic; nu vrei să învețe și de aceea n-o trimiți nici la școală, nici la biserică. Toate astea le-am aflat jos, în Dörfli. Heidi e singurul copil al surorii mele și mă simt răspunzătoare față de ea. Acum îi suri de norocul și nu vreau să lăsăm acest noroc să treacă pe lângă ea. De altfel, continuă ea din ce în ce mai supărată, mie prea puțin îmi pasă de ce spui dumneata, toată lumea e alături de mine. Dacă ții neapărat ca povestea să ajungă la tribunal, foarte bine; află însă, Unchiule, că mai sunt niște povești mai vechi de care, sunt sigură, nu-ți va face nicio plăcere să mai auzi...

— Bine, ia-o cu tine și stric-o! Dar să nu vă mai văd niciodată în ochii mei, pe niciuna! Asta mi-ar mai lipsi, s-o aud și pe ea vorbind ca tine! strigă mânios bătrânul și ieși afară, trântind ușa în urma lui.

— L-ai făcut pe bunicul să fie rău, spuse Heidi necăjită.

— Nu-i nimic, se liniștește el; hai, îmbracă-te și să mergem, o grăbi Dete; unde-ți sunt hainele?

— Nu merg cu tine, răspunse Heidi.

— Cum poți să fii atât de proastă și de încăpățânată?! Nu l-ai auzit pe bunicul tău strigând că nu mai vrea să te vadă niciodată în ochii lui? N-ai înțeles că vrea să pleci cu mine? Hai, nu te mai burzului așa! Nici nu știi ce frumos e la Frankfurt... Și apoi, dacă n-o să-ți placă și n-o să-ți placă, te întorci și gata povestea. Până atunci, numai bine îi trece și bunicului supărarea.

— Mă pot întoarce deseară? întrebă Heidi.

— Când vrei tu, îi răspunse mătușa, dar acum grăbește-te, căci vreau să ajungem în seara asta la Mayenfeld și mâine, dis-de-dimineată, să luăm trenul spre Frankfurt. Ai să vezi ce iute mergem cu trenul și ce repede poți veni înapoi...

— Unde te duci, Heidi? întrebă Peter cu uimire, zărindu-le pe cele două drumețe.

— Trebuie să plec cu mătușa Dete la Frankfurt, dar mai întâi vreau s-o văd pe bunica. Mă așteaptă.

— Nu, nu, strigă Dete speriată și o apucă mai tare de mină, ca să nu se poată smulge din strânsoarea ei; nu de alta, dar se temea ca nu cumva, văzând-o pe bătrână, Heidi să se răzgândească și să nu mai vrea să plece cu ea la Frankfurt.

Peter dădu buzna în odaie și trânti mănunchiul de nuielă cu atâta putere, de se zgudui toată casa. Bunica se sperie îngrozitor și se ridică în picioare.

— Ce s-a întâmplat? întrebă mama lui Peter, cu calmul ei obișnuit. De ce ești așa supărat?

— Ne-au luat-o pe Heidi, bolborosi el, gata să plângă.

— Cum, cine? întrebă bunica, îngrijorată.

A înțeles numaidecât. Brigitte tocmai îi povestise că mai devreme o văzuse pe Dete trecând spre cabana Unchiului din munți. În grabă și tremurând din tot corpul, deschise fereastra și strigă:

— Dete! Nu ne fura fetița!

Dete bănuia de unde veneau aceste chemări și, strângând ca într-un clește mina copilei, o trase după ea, alergând la vale din răspuțeri.

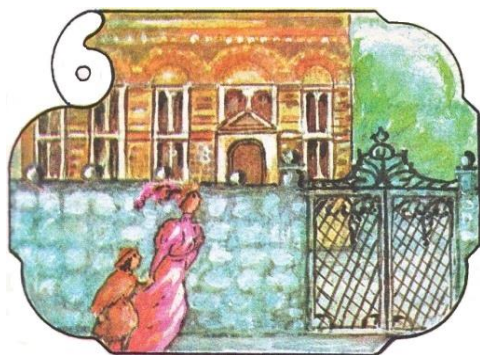
— Mă strigă bunica, trebuie neapărat s-o văd! țipa Heidi.

Mătușa însă se împotrivi, spunându-i că trebuie să se grăbească dacă vor să nu piardă trenul. În cele din urmă, Dete o liniști, vorbindu-i întruna despre lucrurile frumoase pe care avea să le vadă la Frankfurt și dându-i toate asigurările că se poate întoarce oricând, la bunica, dacă n-o să-i placă; în felul ăsta, cel puțin o să aibă prilejul să-i aducă bunicii ceva frumos, care să-i facă plăcere. Convinsă, Heidi începu să țină pasul cu ea.

— Și ce i-aș putea aduce bunicii, de la Frankfurt? întrebă ea, după un timp.

— Știu și eu, de pildă niște pâinițe din acelea albe, cred că i-ar prinde bine, să nu mai mănânce, sărăcuța, atâta pâine neagră...

— Da, da, ai dreptate. Încuviință Heidi. Am văzut-o de multe ori cum îi dădea bucata ei de pâine lui Peter, fiindcă era tare pentru ea. Hai să fugim mai repede, ca să-i pot aduce mâine câteva pâinițe.

Capitolul 6

UN NOU CAPITOL ȘI ALTE ÎNTÂMPLĂRI

Așa cum îi povestise mătușa Dete Unchiului din munți, micuța Clara își petrecea toată ziua într-un scaun cu roțile, plimbându-se de colo până colo, în frumoasa casă a domnului Sesemann, tatăl ei. În dimineața asta, se afla într-o odaie spațioasă, lângă sufragerie. Odaia era mobilată cu tot felul de lucruri atrăgătoare, ce-i dădeau o înfățișare plăcută, și se vedea limpede că acesta era locul preferat al celor din casă. Datorită unei biblioteci mari cu geamuri, i se mai spunea și sală de studii. În fiecare zi, micuța Clara primea aici vizita unui preceptor care o instruia, pe măsura vârstei și a puterii ei de înțelegere. Clara era trasă la față și ochii ei albaștri se uitau cu nerăbdare la ceasul din perete.

— E prea devreme? o întrebă ea pe domnișoara Rottenmeier, care stătea așezată la o masă de lucru și tricota. Îmbrăcămintea domnișoarei părea ciudată; purta o rochie cu un guler mare de tot și o pălărie în formă de clopot. După moartea soției sale, domnul Sesemann, care obișnuia să călătorească foarte mult, îi încredințase domnișoarei Rottenmeier conducerea casei, cu condiția să nu facă nimic ce ar putea să nu fie pe placul fiicei sale Clara.

În clipa în care micuța Clara o întreba pentru a doua oară dacă e prea devreme, Dete, ținând-o de mână pe Heidi, se afla la poartă și-l întreba pe vizitiul Johann dacă poate s-o vadă pe domnișoara Rottenmeier.

— Asta nu e treaba mea, îi răspunse vizitiul; sunați-l pe Sebastian și-o să vă spună el.

Dete sună și peste puțin timp veni Sebastian, îmbrăcat într-o livrea cu nasturi mari și rotunzi, aproape cât ochii lui.

— Aș vrea să întreb, repetă Dete, dacă o pot vedea pe domnișoara Rottenmeier.

Sebastian îi dădu același răspuns:

— Asta nu-i treaba mea, apăsați pe celălalt buton și sunați-o pe Tinette.

Dete sună pentru a doua oară.

Tinette coborî cu o bonetică albă în cap și. De la mijlocul scării, întrebă ce dorește. Dete puse a treia oară aceeași întrebare. Tinette se făcu nevăzută, dar într-o clipită fu înapoi și-i spuse cu un aer de ușoară batjocură:

— Sunteți așteptate...

Apoi, Dete și Heidi o urmară până în dreptul sălii de studii, unde se opriră respectuoase în pragul ușii. Dete o mai ținea și acum de mână pe Heidi, de teamă ca nu cumva să facă vreo prostie, văzând o casă atât de deosebită de cabanele cu care era ea obișnuită.

Domnișoara Rottenmeier se ridică încet de pe scaun și, apropiindu-se de ele, o cercetă pe viitoarea prietenă a Clarei. Heidi își pusese rochița roșie și pălărioara de pai. La prima vedere, domnișoara Rottenmeier nu părea a fi mulțumită.

— Cum te cheamă? o întrebă pe Heidi. Care, la rândul ei, se uita cu atenție la pălăria ciudată a domnișoarei Rottenmeier.

— Heidi, răspunse ea, cu o voce limpede și sonoră.

— Cum ai spus? întrebă domnișoara Rottenmeier uluită. Asta nu e nume. Cum ai fost botezată?

— Nu știu... spuse Heidi cu seninătate.

— Ce răspuns! izbucni indignată domnișoara, clătinând din cap. Ascultă, Dete, nepoata dumitale e zăpăcită sau prost crescută?

— Eu am numai opt ani, interveni Heidi, în ciuda faptului că mătușa ei o zgâlțâi din nou și ea, sărăcuța, nu înțelegea de ce.

— Cum adică, opt ani?!? izbucni mânioasă domnișoara Rottenmeier. Cu patru ani mai puțin decât Clara?!? Ce-ai învățat până acum? Și la ce școală?

— La niciuna, răspunse Heidi cu seninătate.

— Cum?! Vrei poate să spui că nu știi să citești?!

— Nu, și nici Peter nu știe.

— Vai de noi, ce ne facem?! Poftim, nu știe să citească! Și ce știi?

— Nimic, spuse Heidi adevărul adevărat.

— Dete, începu din nou domnișoara Rottenmeier, după un scurt timp de tăcere, fetița asta nu e cum ne-am înțeles! De ce mi-ai adus-o?

Dete însă nu se pierdu cu firea:

— Dimpotrivă, domnișoară, spuse ea; eu cred că este întocmai așa cum ați cerut-o. Ați stăruit foarte mult să nu semene cu nicio altă fetiță. De aceea m-am gândit la ea, fiindcă, știți, la noi, pe măsură ce cresc, copiii încep să semene repede între ei. Acum, însă, vă rog să mă iertați, trebuie să mă duc la stăpânii mei. Dacă dumnealor o să-mi dea voie, mai dau eu pe aici, să văd cum merg lucrurile.

Apoi, făcând o plecăciune, Dete părăsi încăperea și porni grăbită să coboare scările. Domnișoara Rottenmeier se ridică iute de pe scaun, căci, dacă fetița urma să rămână, trebuia să pună la punct o mulțime de lucruri cu mătușa ei.

Heidi stătu un timp singură, în pragul ușii, apoi se îndreptă spre fotoliul Clarei, care îi făcuse semn să se apropie.

— Cum ți-ar plăcea să-ți spun, Heidi sau Adelheid? o

întrebă micuța infirmă.

— Pe mine mă cheamă Heidi.

— Foarte bine, așa o să-ți spun, deși n-am mai auzit niciodată numele ăsta până acum. Și nicio fetiță ca tine n-am mai văzut. Părul a fost întotdeauna așa scurt și cârlionțat?

— Cred că da, răspunse Heidi.

— Îți pare bine că ai venit la Frankfurt?

— O, nu, de altfel mâine plec înapoi ca să-i duc bunicii niște pâinițe proaspete și gustoase.

— Hm, cum văd, ești într-adevăr o fetiță ciudată. Ai mei te-au chemat anume ca să rămâi cu mine și să învățăm împreună. La început, o să ți se pară foarte caraghios, fiindcă nu știi să citești și totul va fi nou pentru tine. Uneori, lecțiile sunt atât de lungi, încât dimineața pare fără de sfârșit și preceptorul care vine zilnic de la ora zece până la prânz își apropie cartea de ochi ca și cum ar fi miop, dar știu că la adăpostul ei cască pe rupte, și domnișoara, din timp în timp, își duce o batistă mare la ochi, ca și cum ar înduioșa-o ce citim, dar și ea se ascunde ca să caște. Dar dacă, din nenorocire, casc și eu, ia imediat o sticlă cu untură de pește, zicând că slăbesc. E așa de groaznic la gust, că prefer să-mi înghit căscatul.

Când auzi Heidi că e vorba să învețe să citească, clătină trist din cap. Clara îi spuse:

— Fără discuție Heidi, trebuie să știi să citești, ca toată lumea, preceptorul e tare bun, ai să vezi, explică totul foarte bine. Dar nu-i nimic dacă nu-l înțelegi, cel mai bine e să ai răbdare și, mai ales, să nu-i pui întrebări; să taci și cu cât îți va da mai puține explicații, cu atât mai multe vei înțelege; și, după ce ai învățat lecția, începi să te descurci foarte bine. Îți dai seama ce a vrut să-ți spună...

A doua zi, când deschise ochii, Heidi nu fu în stare, multă vreme, să se dezmeticească. Își frecă pleoapele, se mai uită o dată și încă o dată în jurul ei, dar de văzut vedea mereu aceleași lucruri. În sfârșit, se dumiri: dormise într-

un pat mare, cu așternut alb, într-o cameră înaltă și spațioasă. Lumina pătrundea acolo prin niște ferestre mari, cu perdele frumoase, tot albe. În fața ei, lângă perete, se afla un divan de toată splendoarea, iar ghivece cu Hori, de o rară frumusețe, înveseleau încăperea.

Își aminti că se află la Frankfurt și ziua de ieri îi veni din nou în minte, până la sfaturile și explicațiile domnișoarei Rottenmeier.

Sări iute din pat, se îmbracă și începu să alerge de la o fereastră la alta, în dorința de a vedea cerul și pământul. În spatele perdelelor albe, însă, se simțea ca o pasăre într-o colivie.

Încotro se uita, nu zărea decât zidurile caselor vecine. De fapt, era încă foarte devreme. La munte se învățase, ce-i drept, să se scoale cu noaptea în cap și să iasă repede în pragul ușii, de unde privea culoarea cerului și se uita să vadă dacă soarele poleia cu razele sale crestele stâncoase și dacă floricelele au deschis și ele ochii.

Acum, Heidi avea simțământul că se află închisă într-o colivie frumoasă de aur, ca o pasăre dornică să-și ia zborul spre înălțimile albastre. După ce se încredință că toată strădania ei de a vedea împrejurimile era zadarnică, începu să chibzuiască cum ar putea ieși afară ca să meargă să vadă câmpia. Dar, dacă își aduce bine aminte, ieri, înainte de a intra în această casă frumoasă, nu călcase decât pe pietre... Deodată, se deschise ușa și Tinette își vârî capul înăuntru, spunând scurt:

— Micul dejun e gata!... Și dispăru.

Heidi nu înțelese că era invitată la gustarea de dimineață ci, dimpotrivă, zărind chipul răutăcios și batjocoritor ai cameristei, își închipui că aceasta voise să-i spună să nu se apropie de ea. Trase deci un scaun de lângă masă și se așeză, așteptând cu răbdare să vadă ce avea să se mai întâmple. La scurt timp după aceea, intră în odaie, ca o vijelie, domnișoara Rottenmeier.

— Ce-i asta, Adelheid, se răsti ea, nu știi ce-i micul

dejun? Hai, repede!...

Heidi o urmă numaidecât în sufragerie, unde Clara aștepta de câteva minute, dar o salută bucuroasă. Era sigură că avea să asiste, ca și ieri, la o mulțime de scene vesele. Dar Heidi își măncă foarte cuminte tartina, bău ceaiul și masa luă sfârșit în liniște. Apoi Sebastian o duse pe Clara în sala de studii și domnișoara Rottenmeier o rugă pe Heidi să stea cu bolnava până avea să sosească domnul preceptor. De îndată ce rămaseră singure, Heidi o întrebă pe colega ei cum ar putea face să se uite un pic afară.

— Foarte simplu, răspunse ea, deschizi fereastra și te uiți.

Heidi încercă din răputeri să deschidă fereastra, dar nu izbuti.

— Lasă, lasă, nu te mai obosi, îi spuse Clara zâmbindu-i prietenos; văd că nu poți și nici eu nu pot să te ajut, dar cum. Îl găsești pe Sebastian, roagă-l pe el și ai să vezi că ți-o deschide cu plăcere.

Heidi era fericită să afle că ferestrele puteau fi deschise: în felul ăsta, cel puțin, avea prilejul să privească și ea, din când în când. Împrejurimile...

Într-o zi Clara îi ceru lui Heidi să-i povestească despre felul cum trăia copila acasă. Heidi îi povesti tot ce știa despre munții înalți, despre bunicul ei, despre bunică, despre Peter și despre pășuni și capre... Între timp, sosi și preceptorul, dar domnișoara Rottenmeier nu-l conduse, ca de obicei, direct în sala de studii, ci îl invită mai întâi în sufragerie, ca să-i poată vorbi în liniște despre noua venită. Îi arătă, înainte de toate în ce încurcătură se afla: nu de mult, i-a scris domnului Sesemann, care mai tot timpul și-l petrecea la Paris, că, de câteva luni micuța Clara își dorea o colegă de învățătură și – totodată – o camaradă în timpul liber. Chiar ea, domnișoara Rottenmeier, ținuse să menționeze, în amintita scrisoare, că o asemenea prietenă i-ar prinde bine Clarei, din toate punctele de vedere.

Domnul Sesemann i-a răspuns că nu are nimic împotriva, cu condiția ca viitoarea prietenă să fie de vârsta fiicei lui, căci pentru nimic în lume nu ar îngădui ca un copil mic să fie chinuit în casa lui. Domnișoara Rottenmeier consideră observația de prisos (cui i-ar da prin minte să chinuiască un copil în această casă?). Și continuă indignată, spunând cum a fost înșelată, cu o fetiță adusă de cineva și, în încheiere, îi povestește preceptorului despre totala lipsă de educație a noii venite, făcându-l să înțeleagă că va fi nevoie s-o învețe nu numai alfabetul, ci și cele mai elementare reguli ale bunei cuviințe. Singura salvare din această situație nefericită ar fi, după părerea ei, ca domnul preceptor să declare cu hotărâre că doi copii cu firi atât de diferite nu pot învăța împreună. Asta ar fi de ajuns pentru ca domnul Sesemann să trimită copilul înapoi, de unde venise. Acum ea nu mai putea face nimic fără încuviințarea domnului Sesemann, care știe de venirea fetiței.

Domnul preceptor era un om foarte chibzuit și niciodată nu se grăbea să judece lucrurile, înainte de a ști exact despre ce este vorba. O liniști pe domnișoara Rottenmeier, arătându-i că dacă una din fetițe e mai avansată la învățătură, asta nu înseamnă că o metodă bună de predare n-ar putea să o aducă, toarte curând, și pe cealaltă la același nivel.

Văzând că preceptorul nu-i împărtășește părerea, ba, mai mult, era dornic să predea din nou alfabetul, domnișoara îl pofti numaidecât în sala de studii. Ea, însă, nu rămase, ci se retrase repede în camera ei, nu de alta, dar îi era silă să mai asculte pentru a nu știu câta oară bolborosirea alfabetului. Umbla de colo până colo prin odaie, frământată de un singur gând: cum să se poarte servitorii cu Adelheid. Domnul Sesemann i-a scris foarte clar că fetița va trebui să fie socotită de-a casei și toată lumea să se poarte frumos cu ea. Deodată, un zgomot cumplit, provocat de căderea unor obiecte în sala de studii, urmat de o voce deznădăjduită care-l chema în ajutor pe

Sebastian, o smulse din meditația ei adâncă. Se repezi imediat într-acolo, și ce să vadă? Toate cărțile și rechizitele școlare erau pe jos, o călimară zăcea răsturnată și cerneala se prelingea pe podea și pe covor. Heidi ia-o de unde nu-i.

— Ei, bravo, nimic de zis, frumoasă treabă! strigă ea cu răutate. Covorul, cărțile, coșulețul de lucru, toate înecate în cerneală. Asemenea debandadă nu mi-a fost dat să văd. A cui e isprava? Fără îndoială, a neisprăvitei, nu-i așa?

Preceptorul stătea în picioare și se uita năuc, speriat de pagubele pricinuite...

*

Sebastian, la rugămintea lui Heidi, deschise cea mai mare fereastră; Heidi alergă într-acolo; dar era prea mică și nu ajungea decât până la pervaz.

— A! Micuța domnișoară vrea să privească afară, spuse Sebastian, și, luând-o repede în brațe, o urcă pe un scaun.

Heidi se întoarse repede spre el, dezamăgită:

— Nu se vede nimic, decât o stradă pietruită și niște case. De la altă fereastră vedem altceva?

— Nu, răspunse Sebastian, vederea e aceeași, peste tot.

— Și de unde s-ar putea vedea până departe, în vale?

— Pentru asta ar trebui să vă urcați în turla unei biserici înalte, uitați-vă, cum e cea de colo, cu o bilă de aur în vârful săgeții; de acolo se deschide o priveliște frumoasă a întregului oraș și puteți vedea și împrejurimile.

Heidi coborî iute scara și, deschizând poarta clădirii, se trezi direct în stradă. De la fereastră, i se păruse că turla e chiar în fața ei, și n-avea decât să treacă strada ca să ajungă la ea. Dar nu era așa. Rătăci un timp pe străzile Frankfurtului și tot nu văzu nimic. Încredințată că trecătorii, ce păreau foarte grăbiți, n-aveau timp să-i răspundă, se apropie deodată de un băiețandru ce stătea într-un colț, ținând în brațe un animal ciudat și o flașnetă mică în spinare.

— Unde e turla aceea înaltă și ascuțită? îl întrebă ea.

— Ce turlă? Habar n-am...

— Nu știi nicio biserică cu o săgeată în vârf?
— Cum să nu, știu...
— Atunci, hai și mi-o arată...
— De arătat ți-o arăt eu, dar mai întâi trebuie să-mi spui ce-mi dai în schimb.

Heidi se scotoci prin buzunare și scoase o poză pe care erau pictați niște trandafiri roșii. Ținea mult la această poză, căci o căpătase în dar de la Clara; totuși, i-o oferi.

Băiețandru se uită la poză și clătină din cap, în semn de nemulțumire.

— Dar ce vrei? îl întrebă Heidi, luând înapoi poza.
— Bani, răspunse băiatul.
— Bani n-am. Și cât ai vrea?
— Păi, douăzeci de centime.
— Bine, hai!

Porniră împreună pe o stradă lungă ce parcă nu se mai sfârșea. La un moment dat, Heidi îl întrebă pe băiat ce duce în spate, și astfel află că povara lui era o flașnetă, care, atunci când învârtești manivela, cântă un cinice frumos.

În sfârșit, ajunseră în fața unei biserici cu turla înaltă.
— Cum să intru, dacă ușile sunt închise? întrebă Heidi.
— Habar n-am.

Deodată, Heidi zări o sonerie și trase de cordon.

— Tu mă aștepti aici, până mă întorc, ca să-mi arăți drumul înapoi. Altfel mă pierd.

— Și cât îmi dai ca să te duc și acasă?
— Cât mai vrei?
— Încă douăzeci de centime.

În clipa aceea, se auzi un scârțâit de cheie în broască, apoi ușa se deschise și în prag se ivi un bătrân. Mai întâi se uită mirat în jurul lui. Apoi se îndreptă amenințător spre cei doi copii.

— De ce ați sunat? se răsti el mânios. Nu știți să citiți? Ce scrie aici, deasupra soneriei? „Pentru cei ce doresc să viziteze turla”.

Fără să spună o vorbă, băiețandrul arătă cu degetul spre Heidi. Aceasta se apropie de paznic și-i spuse foarte cuviincios:

— Știți, de fapt, eu asta voiam, să mă urc în turlă.

— Ce să faci acolo?! Și cine te-a trimis? întrebă bătrânul.

— Cum ce să fac? Vreau să văd priveliștea, atâta tot, răspunse Heidi.

Bătrânul crezu că glumește și se rățoi la ea:

— Bagă de seamă, dacă te mai prind pe aicea, o pățești – ai înțeles? Și, zicând aceste cuvinte, se întoarse și dădu să intre înapoi în biserică; dar Heidi fugi după el, apucându-l de haină, îi spuse cu o voce rugătoare:

— Lăsați-mă, numai de data asta...

Înduioșat de privirea blajină a copilei, bătrânul o luă de mână și-i spuse pe un ton vesel:

— Bine, dacă ții atât de mult să urci, hai cu mine.

Băiatul nu se ridică de pe treapta scării, unde se așezase între timp, și făcu semn cu mina că el nu se duce.

Condusă de bătrânul paznic, Heidi urcă mai întâi o mulțime de trepte de lemn, la capătul cărora începea o scară înaltă. Ajuns în vârful ei, bătrânul o ridică pe Heidi în brațe și o săltă în sus în dreptul unei ferestre mari.

De acolo, Heidi zări în fața ei o învălmășeală mare de acoperișuri, turle și coșuri. Dezamăgită, întoarse capul și spuse:

— Nu asta mă așteptam eu să văd.

— Ce poate înțelege un copil de vârsta ta dintr-o priveliște atât de frumoasă? mormăi bătrânul paznic. Hai, coboară, și altă dată să nu te mai prind că suni la ușa bisericii.

La întoarcere, trecură prin dreptul cămăruței în care locuia paznicul. În mijlocul ei, Heidi zări o pisică tolănită într-un coșuleț de nuiel. Când se apropie de ea, pisica începu să se zbârlească, de parcă ar fi vrut să-i atragă atenția să nu se apropie prea mult. Heidi se opri și se uită la ea, cu ochii fermecați: nu mai văzuse niciodată o pisică

atât de grasă. În coșuleț se lăfăiau, înghesuindu-se una în alta, opt pisicuțe, care parcă se întreceau în mieunat. Minunându-se de fetița rămasă cu gura căscată în fața acestui tablou ciudat, neobișnuit pentru ea, bătrânul paznic îi spuse:

— Hai, vino să-i vezi puii, dacă ești cu mine, mama lor n-o să-ți facă niciun rău.

La acest îndemn, Heidi prinse curaj și, apropiindu-se de coșul pisicilor, izbucni de bucurie:

— Ah, ce drăguțe sunt! Și ce frumos se joacă!...

Nu mai putea de dragul micuțelor animale, care săreau de zor și cădeau grămadă unele peste altele.

— Vrei și tu una? o întrebă paznicul zâmbind.

— Una numai pentru mine?! Și de tot? se miră Heidi, nevenindu-i să creadă.

— Da, numai pentru tine. Și dacă vrei, ți le dau pe toate, numai să ai unde să le ții, spuse paznicul, fericit să scape de ele fără a fi nevoit să le arunce ori să le înece.

— În casa noastră e loc destul, îl asigură Heidi. Vai, ce-o să se mai bucure Clara când o să vadă niște pisicuțe atât de drăgălașe! Cum aș putea să le iau? Și fără să mai aștepte răspunsul, Heidi apucă vreo două în mână, dar mama pisicilor se repezi la ea, furioasă.

— Dă-mi adresa și ți le aduc eu, mâine dimineață, spuse paznicul, în timp ce-și mângâia cu gingășie vechea prietenă, care, de ani de zile, trăia alături de el, în biserică, unde găsea zilnic cel puțin o duzină de șobolani și datorită acestui ospăț era atât de mare și de grasă.

— Locuiesc la domnul Sesemann, îi explică Heidi, adăugând că deasupra porții se află un cap mare de câine cu un inel de aur în gură.

Bătrânul paznic, care trăia de atâția ani în turnul bisericii, cunoștea mai toate casele din oraș, ca să nu mai vorbim de faptul că era prieten bun cu Sebastian.

— O știu, răspunse el, dar de cine să întreb? Căci nu ești tu domnișoara Sesemann.

— Nu, dar Clara o să se bucure grozav când o să vadă pisicuțele astea atât de drăgălașe.

Bătrânul ar fi vrut să coboare, dar Heidi nu se mai sătura privind jocul neastâmpărat al pisicilor.

— Aș vrea să iau două acuma, una pentru Clara și una pentru mine. Se poate? întrebă ea.

Momind-o cu o strachină cu lapte, bătrânul o scoase pe mamă din odăiță, lăsând-o pe Heidi să aleagă doi pușori. În culmea fericirii, luă unul galben și unul alb și-i băgă în buzunarele de la șorț. Când ieși în stradă, îl rugă pe micuțul flașnetar s-o ducă acasă, la domnul Sesemann.

— Habar n-am unde vine această casă, îi răspunse băiatul, ridicând din umeri.

Heidi se apucă atunci să-i spună tot ce știa despre casa în care locuia, dar micuțul flașnetar răsucea întruna din cap, dându-i a înțelege că nu știe.

— Stai puțin, începu să-i explice Heidi – când te uiți pe fereastră afară, vezi o clădire mare. Cu acoperișul așa. Și desenă, cu arătătorul, o curbă mare în aer. Muzicantul o înțelese, Heidi îl urmă, și nu mult după aceea ajunseră în fața casei.

Heidi apăsă pe butonul soneriei și Sebastian veni numaidecât să deschidă. O lăsă să intre și, în aceeași clipă, trânti iute ușa, strigând:

— Pleacă, pleacă repede!

Flașnetarul rămase trăsnit. Nu pricepea nimic.

— Pleacă! repetă Sebastian, în timp ce urca scările. Toată lumea e la masă și domnișoara noastră e ca un butoi de pulbere, gata să explodeze. Apoi, cu o voce mai blajină, adăugă: Ce idee și pe dumneavoastră, micuță domnișoară, să bateți străzile așa, fără niciun rost...

Heidi intră în sufragerie. Domnișoara Rottenmeier nici nu se uită la ea, în timp ce Clara nu scotea un cuvânt. Tăcerea lor o sperie un pic. Abia după ce se așeză la masă, domnișoara se întoarse spre ea și-i spuse cu asprime în glas:

— O să stau de vorbă cu tine, mai târziu, Adelheid; deocamdată vreau să-ți spun că te porți foarte urât. Ai ieșit din casă fără să ceri voie și ai colindat străzile ca un copil al nimănui. Așa ceva nu s-a mai pomenit...

„Miau!” se auzi deodată și domnișoara Rottenmeier amuți. Apoi, sărind în sus de furie, izbucni:

— Cum?! După ce că ești vinovată, mai faci și glume proaste? Bagă de seamă...

— Nu fac... începu Heidi, dar n-apucă să-și rostească gândul până la capăt, când fu întreruptă de alte două miorlăituri.

Lui Sebastian mai-mai să-i scape platoul din mână, atât de tare îl pufnise râsul.

— Ajunge! țipă domnișoara Rottenmeier. Ridică-te și părăsește imediat sufrageria.

— De ce nu încetezi cu miorlăitul, dacă vezi că asta o supără pe domnișoara noastră? întrebă Clara, uitându-se la Heidi cu blândețe.

— Nu eu miorlăi, pisicuțele... izbuti în cele din urmă să îngăime biata Heidi.

— Cum?! Pisici în casa asta?!

îngrozită, domnișoara strigă să vină Tinette și Sebastian.

— Luați animalele astea oribile și goniți-le, strigă ea, apoi se retrase în sala de studii și încuie ușa cu cheia, căci, pentru ea, pisicile erau viețuitoarele cele mai feroase din lume.

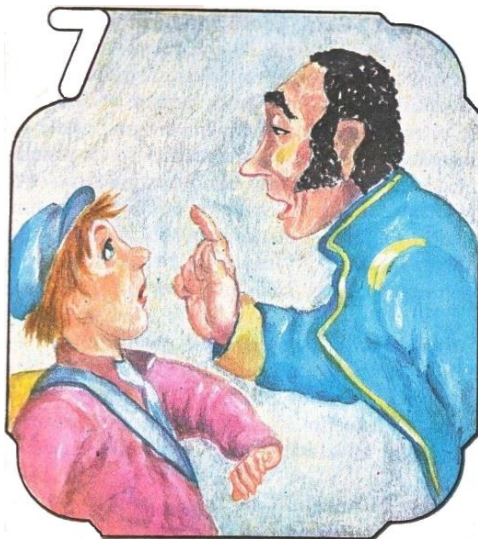
Sebastian intră în sufragerie cu zâmbetul pe buze. În timp ce o servea pe Heidi, băgase de seamă cam despre ce-i vorba și, prevăzător cum era, ieșise, căutându-și de lucru la bucătărie. Nu de alta, dar, știind ce avea să se întâmple, se temea că nu va fi în stare să-și stăpânească râsul. Acum, în sufragerie, domnea o liniște desăvârșită. Heidi și Clara se jucau fiecare cu pisicuța ei.

— Spune-mi, te rog, domnule Sebastian, nu știi un loc unde am putea ascunde pisicuțele, așa fel încât domnișoara să nu le vadă? îl întrebă Clara. O să ne jucăm

cu ele numai când suntem singure.

— Să n-aveți nicio grijă, domnișoară Clara; le duc eu într-un loc ferit unde doamnele fricoase nu se duc niciodată. Vă rog să aveți încredere în mine, o asigură Sebastian, râzând pe sub mustață. Era bucuros în sinea lui de supărarea domnișoarei Rottenmeier și fericit că asemenea momente hazlii vor mai fi și în viitor, cu duiumul.

Târziu de tot, când se apropie ora de culcare, domnișoara Rottenmeier crăpă ușa sufrageriei și întreabă dacă fioroasele animale au dispărut din casă. Sebastian o încredință că porunca a fost îndeplinită întocmai și, luând în grabă pisicuțele, dispăru cu ele într-o clipită. Heidi scăpă deocamdată de muștrarea promisă, căci istovită de emoțiile și necazurile pricinuite de purtarea micuței domnișoare, guvernanta amână discuția pentru a doua zi. Se retrase, tăcută, în camera ei, iar fetițele se duseră și ele să se culce, bucuroase că pisicuțele aveau un culcuș bun și sigur.

Capitolul 7 ÎN CASA SESEMANN E ZARVĂ MULTĂ

În dimineața zilei următoare, după ce-i deschise ușa domnului preceptor și mai apucă să-l conducă în sala de studii, Sebastian auzi din nou zbârnâitul soneriei, de data asta însă atât de tare, încât valetul o rupse la goană pe scări, închipuindu-și că domnul Sesemann, stăpânul casei, s-a întors din călătorie, fără să-i mai anunțe...

Sebastian veni să anunțe că a venit cineva cu un coș pentru domnișoara Clara.

— Pentru mine?! întrebă mirată micuța infirmă. Adu-l repede să văd ce e în el.

Sebastian aduse coșul și plecă.

— Sper că n-ai de gând să-l deschizi înainte de terminarea lecției, spuse guvernanta cu severitate.

Neînțelegând cine ar putea să-i trimită un asemenea coș, micuța Clara stătea tot timpul cu ochii ațintiți asupra lui.

— Domnule preceptor, întrebă ea la un moment dat, în

mijlocul unei declinări; n-aș putea să văd ce e în el?

— Nu știu ce să spun. De fapt, n-ar trebui să vă las, dar, din păcate, nu mai sunteți atentă decât la obiectul acesta...

Și până să isprăvească preceptorul, fetița a și deschis coșul și câteva pisicuțe țâșniră glonț din el, răspândindu-se prin toată încăperea. Săreau pe pantofii preceptorului și-l apucau de pantaloni, se agățau cu ghearele de rochia domnișoarei Rottenmeier, se cățarau pe Heidi și pe Clara, mieunau și-i zgâriau pe toți, deopotrivă.

Clara era în culmea fericirii și striga întruna:

— Heidi, Heidi, uite ce drăguță e asta! Și ce frumos știe să sară. Uite, și asta... și asta... Una mai drăguță ca alta...

Heidi zburda după ele prin toată odaia, iar preceptorul sălta mereu câte un picior, ca să scape de zgârieturi.

Domnișoara Rottenmeier rămase încremenită în fotoliul ei; nu îndrăznea să se ridice, de teamă că toate animalele aveau să se năpustească asupra ei.

— Sebastian! Tinette! țipă ea, ca din gură de șarpe.

Auzind chemarea ei deznădăjduită, servitorii veniră în grabă și, după multe peripeții, izbutiră să vâre pisicuțele înapoi în coșul lor. La puțin timp după aceea, se aflau la adăpost, împreună cu tovarășele lor din ajun.

Seara, când își mai veni puțin în fire după atâtea emoții, domnișoara Rottenmeier îi chemă la ea pe Sebastian și pe Tinette, spre a le cere lămuriri în legătură cu această întâmplare ciudată. Se mânie la culme aflând că tot necazul se trăgea de la Heidi.

Le spuse servitorilor să plece și le ceru s-o trimită la ea pe vinovată.

— Nu cunosc decât o singură pedeapsă care ar putea să te învețe cum să te porți. Ești o mică sălbatică și, de aceea, o să poruncesc să fii închisă în pivniță, să stai în întuneric printre șopârle și șobolani, și o să vezi pe urmă ce repede o să te îmblânzești. Sunt sigură că după această pedeapsă n-o să-ți mai ardă de asemenea glume.

Heidi ascultă cu multă atenție hotărârea guvernantei. Nu

văzuse niciodată șopârle și șobolani, iar la cabana lor din munți pivnița era o încăpere plăcută, în care bunicul păstra brânza și laptele.

Clara se împotrivi cu îndârjire acestei hotărâri.

— Nu și nu! îi spuse ea domnișoarei Rottenmeier. Să așteptăm să vină tata și, după ce-i vom povesti ce s-a întâmplat, să hotărască el ce-i de făcut.

Guvernanta n-avu încotro și trebui să-i dea ascultare.

— Bine, răspunse ea tăios. Dar voi avea grijă să stau și eu de vorbă cu domnul Sesemann. Și fără să mai spună bună seara, părăsi încăperea trântind ușa în urma ei...

Zilele treceau și supărarea ei tot nu se mai potolea. Era incredințată că Heidi stricase tot rostul casei și cât timp va rămâne ea aici, totul va merge anapoda.

Clara, în schimb, era din ce în ce mai bine dispusă. Nu se mai plictisea în timpul lecțiilor, căci colega ei se ținea mereu de tot felul de șotii. Se încurca în literele alfabetului și ori de câte ori preceptorul încerca s-o ajute cu exemple din viață, asemănând, de pildă, o literă cu un corn de animal, iar alta cu un cioc de pasăre, ea se grăbea să răspundă: asta e o capră, iar ăsta un uliu.

După-amiezile, înainte de cină, îi povestea Clarei despre viața ei frumoasă din împărăția munților și, de fiecare dată, își încheia povestea, spunând:

— Măine plec, mă așteaptă bunica.

Clara căuta însă întotdeauna s-o liniștească, rugând-o să aștepte până se va întoarce tatăl ei, care, desigur, va lua o hotărâre...

Heidi se mai liniștea și la gândul că bunica se va bucura nespus de mult când va primi pâinițele pe care, în fiecare dimineață și seară, le lua din fața farfuriei ei, și apoi le ascundea în fundul șifonierului. Nici nu se atingeau de ele, căci numai amintirea pâinii negre pe care bătrâna era nevoită s-o mănânce o îndemna să renunțe.

După mesele de prânz, în timp ce Clare dormea, Heidi își

petrecea două ore nesfârșite în camera ei. Nu putea să iasă așa cum făcea la munte, iar domnișoara Rottenmeier numai dădea voie să se ducă să stea de vorbă ci Sebastian, în sufragerie.

A doua zi, când sosi perceptorul, guvernanta îi făcu semn, pe ascuns, să vină mai întâi în sufragerie, și-i spuse, cu suflul la gură. Prin ce spaimă trecea. După părerea ei, Heidi suferea cu siguranță de tulburări mintale, datorită noului ei mod de viață. Îi povesti pe larg despre încercarea ei de fugă și despre lucrurile ciudate pe care le aflase de la ea. Preceptorul o liniști, spunându-i că, deși săvârșea anumite fapte nesăbuite, fetița avea totuși o mare putere de înțelegere și, fără îndoială, într-o zi, lucrurile se vor îndrepta. Mai ciudat i se părea faptul că nu izbutea să învețe alfabetul și că descrierile lui trezeau în mintea ei tot felul de idei năstrușnice. Dar și asta va trece cu timpul. Cuvintele preceptorului avură darul să mai domolească neliniștea domnișoarei Rottenmeier.

După-masă, își aduse aminte de îmbrăcăminte bizară a fetei în timp ce încerca să fugă și hotărî să-i dea câteva rochițe de-ale Clarei. Micuța infirmă încuviință numaidecât această propunere.

Nu trecu mult și domnișoara Rottenmeier veni înapoi în sufragerie, cu o falcă în cer și alta în pământ.

— Ce-am descoperit, Adelheid? strigă ea îngrozită. O mulțime de chifle uscate în șifonier. Unde s-a mai pomenit una ca asta! Pâine în șifonier!!! repeta ea întruna, neputând să se mai stăpânească.

O luă cu ea pe Heidi și pe Tinette și-i porunci cameristei să scoată din șifonier toate chiflele și pălăria de pai.

— Nu, nu! țipă Heidi, pălăria vreau s-o păstrez, și pâinițele vreau să le păstrez, sunt pentru bunica!

Se repezi s-o împiedice pe Tinette, dar domnișoara Rottenmeier se împotrivi categoric.

Necăjită, Heidi se duse în camera Clarei și, aruncându-se la picioarele micuței infirme, începu să plângă cu lacrimi

amare:

— Acum bunica n-o să mai aibă pâinițe, le-au aruncat pe toate, îngăimă ea printre suspine, și suspinele ei erau atât de sfâșietoare, încât ai fi zis că i se frânge inima.

— Nu mai plânge, fetița mea, o mângâie Clara. O să-ți dau eu altele, mai multe și mai proaspete. Ale tale s-ar fi făcut, oricum, prea tari până să ajungă la bunica.

Cuvintele bolnavei o mai liniștiră un pic, dar aceasta trebui să-i mai fâgăduiască de câteva ori că la plecare va avea atâtea pâinițe câte strânsese până atunci.

La cină, Heidi avea ochii roșii de plâns și suspina adânc văzând pâinița din fața ei, dar se stăpâni, știind că la masă trebuia să stea cuminte.

În timp ce intra cu platourile în sufragerie. Sebastian îi făcea mereu niște semne ciudate. Se uita la ea și-i clipea din ochi, ca și cum ar fi vrut să-i spună: „Fii liniștită, micuță domnișoară, am văzut tot...”

Când se urcă în camera ei, Heidi găsi pe pat pălăria de pai. O strânse la piept fericită și, după ce o înfășură într-o basma, o ascunse în fundul șifonierului. O pusese acolo bunul și curajosul Sebastian, care auzise tot ce se întâmplase și, când Tinette trecuse pe lângă ea cu pălăria în brațe, i-o înșfăcase zicând: „Las c-o duc eu!” Era tare bucuros că izbutise și i-o înapoieze și de aceea îi tot făcuse el semne în timpul mesei.

Capitolul 8

AFLĂ NIȘTE LUCRURI NEMAIPOMENITE

La câteva zile după aceste întâmplări, în casa Sesemann era agitație mare. Stăpânul casei se întorsese din îndelungata sa călătorie și, ca de obicei, adusese cu el o mulțime de pachete pe care Sebastian și Tinette trebuiau să le aducă de la mașină în apartament. Domnul Sesemann se repezi mai întâi să-și vadă fiica, în sala de studii. Era tocmai într-un moment când cele două colege își petreceau timpul liber împreună. O găsi pe Heidi lângă fetița lui.

Clara îi ură bun venit, întâmpinându-l cu multă căldură, iar tatăl, la rândul său, o îmbrățișă cu toată dragostea părintească.

Se întoarse apoi cu mâna întinsă spre Heidi, care se dăduse la o parte, și-i spuse:

— A! Micuța noastră elvețiană. Hai, vino încoace, să-ți strâng mâna. Așa! Ia spune, voi două sunteți prietene bune? Nu vă certați din când în când, ca pe urmă să plângeți și să vă împăcați, pentru ca a doua zi s-o luați de la capăt?

— Nu, nu, Clara e întotdeauna bună cu mine, răspunse Heidi.

— Iar Heidi nu se ceartă niciodată cu mine, se grăbi să adauge Clara.

— Foarte bine, foarte bine, mă bucur să aud asta. Acum

vă las, mă duc să mănânc ceva, că n-am mâncat încă nimic de azi-dimineață... Pe urmă, vă arăt ce lucruri frumoase v-am adus...

Se așază pe scaun lângă Clara, îi luă mâinile în mâinile lui, apoi îi spuse lui Heidi, care între timp se ridicase în picioare:

— Stai puțin, micuțo, adu-mi... adu-mi (nu știa exact ce să-i ceară, dorința lui era să rămână singur cu Clara), adu-mi, te rog, un pahar cu apă.

— Rece? întrebă Heidi.

— Da, da, foarte rece, răspunse el.

Heidi ieși, închizând ușa în urma ei.

— Ei, și acum, scumpa mea Clara, începu domnul Sesemann, lipindu-se de copilul lui, am să te rog să răspunzi cât se poate de limpede la tot ce te voi întreba. Întâi: ce fel de animale a adus în casă prietena ta, încât s-o facă pe domnișoara Rottenmeier să creadă că nu e în toate mințile? Ai putea tu să-mi spui?

Clara îi povesti despre toate întâmplările petrecute în casă, de la venirea lui Heidi, despre spaima domnișoarei Rottenmeier la vederea pisicuțelor și despre saltul ei caraghios.

Domnul Sesemann râse cu poftă, apoi o întrebă:

— Așadar, tu nu vrei s-o trimitem înapoi? Cum s-ar zice, nu te-ai plictisit de ea?

— Nu, tăticule, să n-o trimiți! Nici nu știi ce repede îmi trece timpul de când e ea aici! în fiecare zi se petrece ceva vesel în casă și Heidi îmi povestește mereu despre tot felul de lucruri frumoase!...

— Bine, bine, am înțeles. Dar, ia te uită, micuța ta prietenă a și venit cu apa rece, spuse domnul Sesemann, luând paharul din mâna fetei.

— Da, apă rece de la fântână, țină să sublinieze Heidi.

— Doar n-ai alergat până la fântână! spuse Clara mirată.

— Ba da, răspunse Heidi, și a trebuit să mă duc departe, fiindcă la prima fântână era prea multă lume. Dar am luat-

o pe altă stradă și, cum și acolo era înghesuială în jurul fântânii, m-am dus mai departe, și abia acolo am umplut paharul. Un domn cu părul alb m-a rugat să vă urez sănătate, domnule Sesemann.

— Cum văd, ai făcut o adevărată excursie! Și cine era, mă rog, acel domn?

— Nu știu, s-a apropiat de fântână, s-a uitat la mine și mi-a spus: „Dă-mi și mie să beau, dacă tot ai venit cu paharul”. După ce a băut, m-a întrebat: „Cui îi duci apă?” „Domnului Sesemann”, i-am răspuns eu. Când a auzit asta, a râs cu poftă și m-a rugat să vă urez multă sănătate și să vă priască apa...

— Cine să-mi facă mie o urare atât de frumoasă? se întreabă domnul Sesemann. Cum arată acest domn? N-ai putea să mi-l descrii?

— E un domn foarte vesel și poartă un lanț gros de aur, de care atârnă ceva tot de aur, iar bastonul lui are un cap de cal, încercă să-i explice Heidi.

— Domnul doctor! Da, bunul și bătrânul nostru doctor! strigară, într-un glas, Clara și tatăl ei.

Domnul Sesemann râse cu poftă, închipuindu-și ce trebuie să-i fi trecut prin minte bătrânului său prieten, când a văzut noua sa metodă de a-și procura apă rece.

În aceeași seară, în timp ce discuta cu domnișoara Rottenmeier despre treburile casei, domnul Sesemann îi spuse guvernantei că micuța elvețiană va rămâne la ei, aceasta fiind dorința Clarei, care a îndrăgit-o foarte mult și pentru nimic în lume nu voia Să se despartă de ea.

— De altfel, fetița e perfect sănătoasă și nu există niciun motiv să fie îndepărtată, adăugă el, apăsând pe fiecare cuvânt; de aceea, aș dori să fie tratată întotdeauna cu blândețe și gingășie, iar felul ei de a fi să nu fie socotit o comportare anormală. Curând, o să aveți și un ajutor. Sosește mama mea, care urmează să rămână aici mai multă vreme și, precum știți, ea se înțelege bine cu toată

lumea.

— Desigur, domnule Sesemann, murmură guvernanta, dar pe fața ei nu se citea că ar fi prea încântată de această vizită.

După paisprezece zile de odihnă, stăpânul casei se pregătea să plece iar la Paris, unde îl așteptau numeroase treburi. Pe micuța Clara, care nu era în stare să priceapă de ce trebuie s-o părăsească atât de repede, o liniști anunțându-i bucuria că foarte curând va veni bunica să stea cu ea.

Și, într-adevăr, după plecarea lui din Frankfurt, doamna Sesemann își anunță pentru a doua zi sosirea, cerând s-o aștepte trăsura la gară.

Capitolul 9 O BUNICĂ

Judecând după pregătirile din seara aceea și din ziua următoare, oricine ar fi putut să-și dea seama că bunica era așteptată cu toată cinstea cuvenită și că ea va avea un cuvânt greu de spus în această casă. Tinette își puse numaidecât o bonețică albă ca laptele, iar Sebastian avu grijă să fie peste tot cât mai multe scaune, așa fel încât doamna Sesemann să se poată așeza oriunde i-ar face plăcere.

Domnișoara Rottenmeier controlă cameră după cameră, să vadă dacă totul era în ordine, având grijă în acest timp să stea cât mai țeapănă, spre a-i face pe toți să înțeleagă că dacă în casă venea o stăpână nouă, domnia ei nu s-a încheiat.

În sfârșit, se auzi uruitul roților și, în clipa următoare, trăsura se opri în fața casei. Sebastian și Tinette coborâră iute să ia bagajele. Domnișoara Rottenmeier îi urmă țănoșă, cu pas domol, s-o primească pe doamna Sesemann.

Heidi primise poruncă să aștepte în camera ei, până va fi chemată, căci, fără îndoială, doamna Sesemann va dori mai întâi să rămână câteva clipe singură, cu nepoata ei. Heidi se așeză pe marginea patului și se apucă să repete în gând cum să-i vorbească bunicii. Dar iată că nu-i fu dat să aștepte prea mult și în pragul ușii apăru Tinette, care-i

spuse cu vocea ei uricioasă:

— Coborâți în sala de studii.

Bunica o întâmpină cu glas prietenos:

— Vino mai aproape, copila mea, să te pot vedea mai bine.

— Bună ziua, stimată doamnă, îi spuse Heidi respectuoasă.

— Nu, nu, fetiço, mie să nu-mi spui așa mie să-mi spui simplu: bunico. Pentru copii mei vreau să rămân întotdeauna aceeași bunică.

Heidi se uită cu admirație la bunica asta atât de blajină, care o făcu să se simtă numaidecât în largul ei. Nu se mai sătura privindu-i chipul frumos, împodobit de un păr alb, minunat, ce se revărsa de sub pălărioara de mătase neagră.

— Cum te cheamă? o întrebă ea.

— Heidi, răspunse copila, dar trebuie și mă cheme și Adelheid și să am mereu grijă să răspund la acest nume.

Se simțea puțin vinovată, uitând uneori că de fapt acesta era numele ei adevărat și astfel se întâmpla să nu răspundă pe loc la chemările domnișoarei Rottenmeier.

Aceasta tocmai intra pe ușă și, auzind despre ce-i vorba, îi spuse doamnei Sesemann.

— A trebuit să-i dăm un nume care, de bine de rău, să poată fi rostit de față cu toată lumea, chiar dacă ar fi fost vorba numai de servitori...

— Dacă un copil are un nume al său, nu văd niciun motiv să i se dea un altul, o întrerupse bătrâna.

Domnișoara Rottenmeier se arătă foarte mâhnită, auzind-o pe bunică cum îi spune fetei pe numele de răsfăț și cum îi permite s-o numească, simplu, „bunică”. Bătrâna însă avea părerile ei și nimeni n-ar fi fost în stare s-o facă să și le schimbe. În ciuda vârstei, era vioaie și avea o minte foarte ageră, astfel că nimic nu-i scăpă din ceea ce se petrecea în casă. Se simțea aici de parcă ar fi trăit în această casă de când lumea. A doua zi dimineață, se duse

mai întâi în dormitorul Clarei. Fetița tocmai ațipise din nou; se așează un pic pe marginea patului și își privi nepoata îndelung, apoi se ridică și porni spre sufragerie. Negăsind acolo pe nimeni, ciocăni la ușa domnișoarei Rottenmeier, care se arată foarte mirată de această vizită neașteptată...

*

Heidi intră în camera bunicii și după ce aceasta îi arată cărțile, se apucă să le răsfoiască cu înfrigurare. Era mută de admirație în fața unor poze atât de frumoase; deodată, însă ochii i se umeziră de lacrimi și picuri fierbinți începură să i se prelingă pe obraji. Văzuse o poză cu un câmp vesel și frumos, pe care păștea o turmă de vite. În mijlocul turmei se afla păstorul, sprijinit în toiag. Totul în jur era scăldat într-o lumină aurie, căci soarele tocmai se lăsa în asfințit. Bunica o luă de mână cu gingășie și-i spuse:

— Hai, nu mai plânge, fetița mea. Poza asta ți-a amintit, desigur, ceva ce te face să suferi, nu-i așa? Uite, vezi, sub ea e scrisă o poveste frumoasă. Dacă vrei, ți-o povestesc. Și mai sunt și altele în cartea asta, și tot atât de frumoase. Hai, șterge-ți lacrimile și nu mai plânge. Așa, și acum suntem din nou vesele.

Peste puțin, timp, Heidi încetă să mai plângă.

— Spune-mi, te rog, o întrebă apoi bunica; cum stai tu cu învățătura? Ai învățat să citești?

— Oh, nu, răspunse Heidi suspinând; și știu prea bine că eu nici nu sunt în stare să învăț...

— Dar de ce, fetiço?

— Pentru că e tare greu. Cititul nu se poate învăța, așa mi-a spus Peter; el încearcă mereu, dar degeaba...

— Mă rog, răspunse bunica; s-ar putea ca Peter să nu fie în stare să învețe, dar tu, tu ești o fetiță cumințe și trebuie să fii atentă la tot ce spune domnul preceptor. Numai așa ai să înveți...

— Niciodată, spuse Heidi, oftând.

— Ascultă, Heidi, o liniști bunica, până azi n-ai învățat

să citești fiindcă l-ai crezut pe Peter. Acum însă te rog să mă crezi pe mine și ai să vezi ce repede ai să înveți să citești poveștile astea minunate. Numai în felul ăsta ai putea să afli ce s-a întâmplat cu păstorul și cu turma lui. Nu crezi că am dreptate, fetițo?

— Ba da, răspunse Heidi. Aș vrea să învăț să citesc...

— Foarte bine, copila mea; cu puțină voință o să meargă totul. Așa, și acum să luăm cărțile și să mergem la Clara.

Din ziua în care domnișoara Rottenmeier o împiedicase să fugă, în sufletul copilei s-a schimbat ceva. Din clipa aceea, Heidi și-a dat seama că va trebui să rămână mai multă vreme la Frankfurt și nu va putea să se întoarcă acasă oricând, așa cum îi făgăduise Dete. A înțeles că domnul Sesemann s-ar necăji de plecarea ei și ar spune despre ea că e o fetiță rea și nerecunoscătoare, așa cum făcuse, înainte, domnișoara Rottenmeier. Se speria numai la gândul că bunica asta nouă. Atât de bună și de prietenoasă, ar putea fi la fel de răutăcioasă ca domnișoara Rottenmeier dacă i-ar spune că vrea să-i părăsească.

Și totuși, dorul de-acasă creștea mereu în inima ei. Nici poftă de mâncare nu mai avea și, din zi în zi, era tot mai palidă.

Adeseori, seara, nu putea să adoarmă decât foarte, foarte târziu, căci, de îndată ce se culca, pe dinaintea ochilor începeau să i se perinde munții poleiți de revărsatul zorilor și pășunile smălțuite de flori multicolore; când, în sfârșit, izbutea să adoarmă, îi apăreau în vis creasta muntelui Falkniss și ghețarul aprins de flăcările purpurii ale amurgului. Dimineța se trezea gata să dea fuga în fața cabanei, dar mare îi era dezamăgirea când își dădea seama că se află în patul ei alb din Frankfurt. Atunci își ascundea capul sub pernă, cuprinsă de un plâns sfâșietor.

Bunica o simți numaidecât cât este de abătută. Lăsă să treacă două-trei zile, dar, văzând fața veșnic plânsă a copilei, o chemă într-o dimineață în camera ei și o întreabă,

cu duioșie, de ce e necăjită. Heidi nu voia să pară o ființă nerecunoscătoare în ochii acestei bunici atât de blajine și de cumsecade, de aceea îi răspunse cu tristețe în glas:

— Nu pot să vă spun...

— Dar Clarei ai putea să-i spui? întrebă bătrâna cu blândețe.

— Nici ei, mărturisi Heidi fără șovăire.

Bunica își dădu seama cât e de nefericită și i se făcu milă de ea.

La o săptămână după aceea, preceptorul ceru să fie primit de doamna Sesemann. Aceasta îl pofti să ia loc și, după obișnuitele cuvinte de bun venit, îl întrebă:

— Ce s-a întâmplat?!? Sper că nu aveți vești proaste sau vreo plângere de făcut??

— Dimpotrivă, răspunse bucuros preceptorul; s-a petrecut un lucru la care nu mă mai așteptam și, dacă ținem seama de ce a fost înainte, aș putea spune că e... un adevărat miracol.

— Nu cumva Heidi a învățat să citească? spuse bătrâna într-o doară.

— Întocmai, distinsă doamnă. Întocmai! izbucni preceptorul cu însuflețire. Văzând că nu-i în stare să țină minte semnele, m-am gândit s-o învăț alfabetul cu mijloacele cele mai simple și iată că, într-un timp foarte scurt, aș putea spune peste noapte, acest copil a învățat să citească cum n-a izbutit niciodată să citească un începător. Dar partea cea mai interesantă este că dumneavoastră v-ați dat seama numaidecât de acest lucru care, cinstit vorbind, părea cu neputință de înfăptuit.

— În viață se petrec multe lucruri nemaipomenite, spuse zâmbind doamna Sesemann. De pildă, acum, ne putem bucura de două întâmplări fericite: dorința de învățătură, care la rândul ei a dus la o nouă și mai bună metodă de predare. Și una și cealaltă sunt la fel de lăudabile, iar nouă nu ne rămâne decât să ne bucurăm de aceste progrese și să ni le dorim în continuare.

Îl însoți apoi pe preceptor în sala de studii, pentru a se încredința personal de adevărul acestei vești îmbucurătoare. Heidi stătea alături de Clara și, pe măsură ce pătrundea în miezul povestirii, citea cu tot mai multă înflăcărare...

Când se așezară la masa de seră, Heidi zări în fața ei cartea care-i plăcuse atât de mult, cu o copertă nespuns de frumos ilustrată. Îi aruncă bunicii o privire întrebătoare și aceasta se grăbi să-i spună, clătinând din cap:

— Da, fetițo, e a ta.

— De tot? întrebă Heidi, roșie în obraji de bucurie. Și-o să pot s-o iau cu mine când o să plec?

— Da, încuviință bunica, iar de mâine începem s-o citim amândouă.

— Tu însă n-ai să pleci, nu-i așa? se amestecă în vorbă Clara. După plecarea bunicii, rămâi cu mine și ai să vezi ce bine are să fie.

Până la culcare, cele două fetițe nu se mai săturară răsfoind cartea și admirând fiecare poză în parte.

Seară de seară, după cină, bunica o ruga pe Heidi să-i citească o poveste. Fetița nu mai putea de fericire. Citea repede și cu multă ușurință povești de o neasemuită frumusețe, pe care acum le înțelegea și mai bine, căci, în acest timp, bunica avea grijă să-i dea mereu tot felul de lămuriri...

Heidi se uita întotdeauna cu încântare la poza ciobănașului care, sprijinit în toiagul lui. Păzea bucuros turma de oi și capre a tatălui său. În altă poză, însă, el apărea slab și zdrențaros. Părăsise casa părintească și plecase într-o țară străină, unde pierduse banii câpătați de la tatăl său și acum era nevoit să păzească o turmă de porci, cu care împărțea o hrană îngrozitoare. În poza asta, cerul era mai puțin luminos, iar pajiștea era cenușie și acoperită de brumă. Urma apoi a treia poză. În care bătrânul tată alerga cu brațele deschise în întâmpinarea fiului său, fericit că poate să-l ierte. Dintre toate poveștile,

pe asta o îndrăgise Heidi cel mai mult. O citea adeseori, ascultând întotdeauna, cu încântare, explicațiile pe care i le dădea bunica. Mai erau multe povestiri frumoase în această carte și Heidi le citea pe toate cu interes și cu nesaț; zilele treceau și ele cu repeziciune și iată că sosi și clipa când bunica începu să vorbească de apropiata sa plecare.

Capitolul 10 HEIDI CÂȘTIGĂ ȘI PIERDE

După-amiezile, în timp ce Clara și domnișoara Rottenmeier se odihneau, bunica o chema pe Heidi în camera ei și stătea cu ea de vorbă, despre tot felul de lucruri.

Bunica avea întotdeauna la îndemână niște resturi de stofă și câteva păpuși drăgălașe și o învăța pe Heidi să le facă rochițe, șortulețe și alte haine de toată frumusețea. Încet, încet, fără să-și dea seama, Heidi învăța să coasă. Dar cel mai mult îi plăcea s-o asculte pe bunica citindu-i povestirile ei îndrăgite. În tulburarea ei nemărginită, trăia alături de eroii acestor povestiri toate bucuriile și suferințele lor și, în închipuirea ei de copil, personajele căpătau înfățișări apropiate de ființele pe care ea le cunoștea în realitate.

De la o vreme, Heidi nu mai era atât de veselă. Clipele de fericire ce făceau să i se lumineze ochii erau din ce în ce mai puține. Bunica simți și această schimbare în sufletul copilului.

Într-o dimineată, în timp ce Clara mai dormea, o chemă pe Heidi în camera ei. Heidi veni, ținând la subsuoară cartea de care nu se mai putea despărți, și se așeză cuminte lângă buna ei prietenă.

— Ce-i cu tine, copila mea, de nu mai ești atât de veselă? întrebă cu grijă bunica. Ce te frământă? Vechile necazuri?

— Da, mărturisi Heidi, dând din cap.

— Te rogi lui Dumnezeu să te ajute să te faci mai bună și să-ți îndeplinească dorințele?

— Nu, răspunse fetița, acum nu mă mai rog.

— De ce?

— Fiindcă nu ajută la nimic. Degeaba m-am rugat, că Dumnezeu tot nu m-a auzit.

— De unde știi? întrebă bunica.

— Fiindcă m-am rugat săptămâni în șir și nu m-a ascultat niciodată, răspunse Heidi cu amărăciune, după o clipă de tăcere.

— Fetița mea, spuse bunica, tu trebuie să ai încredere în tot ceea ce este bun și frumos pe această lume. Chiar dacă nu ne putem da seama întotdeauna ce este mai bun pentru noi, nu trebuie să ne pierdem niciodată încrederea... Ai înțeles, fetița mea?

— Da, răspunse Heidi, de data asta fără șovăire.

— Foarte bine, fetița mea, ești o copilă cuminte și toate o să ți se împlinească în viață... Și rostind aceste cuvinte, bunica îi mângâie obrații, cu duioșie...

În sfârșit, sosi și ziua despărțirii. Dar bunica avu grijă să potrivească lucrurile în așa fel, încât să nu fie o zi tristă ci, dimpotrivă, o zi plină de veselie, până în ultima clipă, când vizitiul trase trăsura la scară.

După plecarea bunicii, copiii simțiră un gol mare în sufletul lor. Clara era mută și posomorită. Heidi și Clara stăteau tăcute și, în gând, își puneau întrebarea cum vor putea trăi fără bunica. A doua zi, la ora la care bunica obișnuia să-i citească, Heidi aduse cartea ei îndrăgită și-i

spuse Clarei:

— Hai să-ți citesc o poveste, vrei?

Clara se arătă foarte încântată de propunerea prietenei sale și Heidi se apucă să citească. De abia citise câteva rânduri dintr-o poveste în care era vorba despre o bunică moartă, și izbucni într-un plâns sfâșietor:

— Acum bunica de la munte a murit și eu n-am să mă mai pot întoarce la ea, ca să-i dau pâinițe proaspete, bolborosi ea, printre sughițuri.

Clara încercă s-o liniștească, spunându-i că nu bunica de la munte murise, că în povestire era vorba despre o altă bunică. Heidi credea însă atât de mult în ceea ce citea, încât Clarei îi fu tare greu s-o facă să înțeleagă deosebirea dintre o poveste și viața de toate zilele. În cele din urmă izbucni, dar gândul că bunica putea să moară în lipsa ei continua s-o frământa mereu pe micuța Heidi.

Domnișoara Rottenmeier intră în cameră și, văzând cât de mult se străduiește Clara s-o liniștească pe această zvăpăiată cu ochii înecați în lacrimi, se apropie de ea și-i spuse cu toată asprimea:

— Adelheid, văicărelile tale sunt necugetate și fără temei și dacă nu te astâmperi și te mai prind plângând, îți iau cartea și nu ți-o mai dau niciodată, ai înțeles?!?

Cuvintele răstite ale guvernantei avură darul s-o sperie pe Heidi, care, de frică, se făcu albă ca varul. Căci, în afară de Clara, cartea asta era pentru ea lucrul cel mai de preț în această casă.

De aceea, încetă pe loc să mai plângă și. Ștergându-și la iuțea lacrimile, se căznea din răspuțeri să n-o mai podidească plânsul. De atunci, marea ei grijă era să nu mai verse lacrimi de față cu domnișoara Rottenmeier și nu o dată Clara o întreba:

— Ce-i cu tine, Heidi, de ce te strâmbi în halul ăsta? Niciodată nu te-am văzut așa...

Dar strâmbăturile ei aveau rostul de a nu trezi atenția guvernantei, căci în felul ăsta își înăbușea plânsul.

Curând, Heidi își pierdu de tot pofta de mâncare. Slăbea mereu și era din ce în ce mai palidă. Bunul Sebastian nu putea să mai îndure văzând-o cum se stinge și nu o dată, când Heidi nu voia să mănânce, îi spunea cu o voce părintească:

— Luați, micuță domnișoară, de ce numai o lingură? luați două, nici nu știți ce gustoasă e...

Dar blândețea lui era zadarnică.

Seara, când se culca, Heidi zărea mereu ir fața ei munții și pajiștile înverzite și tristețea care o cuprindea era atât de mare, încât își ascundea capul sub pernă ca să nu i se audă plânsul. Vremea trecea și Heidi nu mai știa dacă e vară sau iarnă, căci zidurile din jurul casei erau veșnic cenușii. De ieșit, ieșeau foarte rar, căci Clara nu era în stare să facă o plimbare mai lungă...

Capitolul 11 O SEARĂ DE VARĂ LA MUNTE

Domnul Sesemann urcă sprinten scara și bătu la ușa domnișoarei Rottenmeier. Trezită din somn la o oră atât de neașteptată, guvernanta sări în sus, scoțând un țipăt de spaimă, în aceeași clipă auzi vocea stăpânului ei:

— Vă rog să coborâți cât mai repede în sufragerie, să facem pregătirile de drum...

Era ora patru și jumătate. Niciodată nu se mai sculase domnișoara Rottenmeier atât de devreme. Buimacă de somn și speriată de graba stăpânului, nu mai știa ce face. Trăgea pe ea rochie după rochie, le scotea și le arunca de colo până colo, ca apoi să le caute din nou prin toată încăperea.

În acest timp, domnul Sesemann apăsă de zor pe butoanele soneriei, alarmându-i pe toți servitorii.

Coborâră, pe rând, în sufragerie. Domnul Sesemann avea o mină atât de odihnită și părea atât de vesel, încât era limpede că nu văzuse nici urmă de stafie. Îi porunci lui Johann să pregătească trăsura, iar Tinettei îi ceru s-o

trezească pe Heidi și s-o îmbrace de drum. Îl trimise apoi pe Sebastian s-o caute pe Dete, care lucra undeva prin apropiere. În sfârșit, coborî și domnișoara Rottenmeiei care, de bine de rău, izbutise până la urmă să se îmbrace și să se aranjeze un pic. De emoție își pusese pălăria de-a-ndoaselea, lăsând impresia că merge cu spatele înainte. Era bosumflată și avea un aer foarte misterios. Domnul Sesemann puse toate astea pe seama zăpăcelii stârnite de deșteptarea atât de matinală. O lăsă câteva clipe să se dezmeticească apoi îi spuse să pregătească repede geamantanul micuței elvețiene și să pună în el cât mai multe din îmbrăcăminte a Clarei.

Guvernanta rămăsese încremenită, neștiind ce să mai creadă. Se așteptase să audă de la stăpânul ei o descriere nemaipomenită în legătură cu apariția strigoilor în timpul nopții și când colo, primea niște porunci care nu-i făceau nicio plăcere. Stătea neclintită, așteptând o explicație din partea domnului Sesemann. Acesta însă nici nu se gândea să-i mai dea și alte amănunte; părăsi sufrageria, lăsând-o pe guvernanta cu gura căscată de uimire, și se duse în camera fiicei lui. Mirată de zarva din casă, Clara trăgea cu urechea, încercând să afle ce se întâmplase. Părintele se așeză lângă patul ei și-i povesti, pe larg, adevărul despre fantoma ce-și făcea apariția noapte de noapte, și-i spuse că, după părerea doctorului, Heidi era foarte bolnavă și, dacă nu vor fi luate imediat măsurile cuvenite, ar putea să umble mai departe, nopți în șir, pe acoperișul casei, ceea ce, fără îndoială, ar fi foarte primejdios pentru ea. De aceea, a luat hotărârea s-o trimită cât mai grabnic înapoi, la bunicul ei, socotind că nu-și poate asuma răspunderea de a o mai reține la Frankfurt. Încheie arătându-și convingerea că fiica lui va înțelege situația și va fi de aceeași părere cu tatăl ei, aceasta fiind, de altfel, singura și cea mai bună măsură ce putea fi luată.

În primele clipe, Clara se împotrivi, invocând tot felul de motive. Tatăl ei era de neînduplecat. Ca s-o liniștească, îi

făgădui că la anul vor face, împreună, o călătorie în Elveția. În cele din urmă, neavând încotro, Clara se supuse hotărârii tatălui său, cerând în schimb să i se îngăduie să pună în geamantanul lui Heidi tot ce știa că i-ar face mai multă plăcere. Domnul Sesemann nu avu nimic împotriva, și astfel Clara îi pregăti prietenei sale un trusou de toată frumusețea.

În sfârșit, sosi și Dete. Aștepta îngrijorată în anticameră, spunându-și în sine ea că, de bună seamă, s-a petrecut ceva cu totul neobișnuit, de vreme ce era chemată cu noaptea în cap. Domnul Sesemann îi explică despre ce-i vorba și o rugă s-o ducă pe Heidi, chiar azi, la bunicul ei. Mătușa Dete se sperie auzind această veste, căci atunci, la despărțire, Unchiul din munți le spusese cu toată hotărârea că nu vrea să le mai vadă niciodată în ochii lui. Socotind că n-ar fi deloc nimerit să-i ducă înapoi copilul, după ce i-l încredințase și apoi îl luase după doi ani, începu să turuie verzi și uscate, spunând că azi nu poate, că e tare ocupată, că mâine e cu neputință să-și părăsească lucrul, iar în zilele următoare, cu atât mai puțin. Domnul Sesemann își dădu numaidecât seama cum stau lucrurile și o lăsă să plece, fără să-i mai spună nimic. Apoi îl chemă la el pe Sebastian și îl anunță că va trebui s-o ducă pe Heidi acasă, la bunicul ei.

— După-amiază veți ajunge la Basel, spuse el, unde veți rămâne peste noapte, iar mâine dimineață vă continuați drumul spre Dörfli. Iată adresa unui hotel bun din Basel și ai grijă să alegi, pentru copil, camera cea mai bună. După ce se culcă, să închizi ferestrele și să încui ușa cu cheia, căci fetița e somnambulă și ar fi foarte primejdios dacă s-ar duce ia miezul nopții să deschidă ușa de la intrare, într-o casă străină.

— Aaa! făcu Sebastian, uluit, dându-și seama de adevărul cu strigoi ce bântuiau casa.

— Da, așa e, îl asigură încă o dată stăpânul său. Acum ai înțeles, sper că sunteți amândoi. Și tu și Johann, niște

fricoși fără pereche. Și rostind aceste cuvinte, se așeză la birou și începu să-i scrie o scrisoare lungă Unchiului din munți.

În timp ce stăpânul scria, Sebastian sta proțăpit în mijlocul odăii și repeta mereu:

— Ce bine era dacă nu mă lăsam împins de Johann înapoi în salon și fugeam după arătarea albă!...

Acum avea curaj, căci încâperea era luminată și se puteau vedea toate ungherele. Între timp, Tinette o trezise pe Heidi și o îmbrăcase la iuțeală cu rochia ei de duminică, fără însă să-i spună vreun cuvânt.

Domnul Sesemann se înapoie în sufragerie, unde era pregătit micul dejun.

— De ce n-a venit copilul? întrebă el.

Heidi sosi curând și-i dădu bună dimineața.

— Ce-ai zice, micuțo, o întâmpină el cu toată blândețea, dacă azi te-ai întoarce la tine acasă?

— Acasă?!? repetă Heidi, pălind. La auzul acestei vești atât de neașteptate, nu mai era în stare să sufle nicio vorbă.

— Nu vrei? o întrebă domnul Sesemann.

— Ba da, izbuti să murmure Heidi. Vreau, cum să nu vreau!...

— Atunci să mâncăm și pe urmă, în trăsură!

Heidi era atât de tulburată, încât nu putea să înghită nicio îmbucătură și nu-și dădea seama dacă e trează sau dacă visează și se întreba mereu dacă nu va păți ca în noaptea trecută, când s-a trezit, fără voia ei, în pragul porții, în cămașă de noapte.

— Nu trebuie să ne prindă mirarea că micuța nu mănâncă. E un lucru cât se poate de firesc, spuse domnul Sesemann și-i porunci domnișoarei Rottenmeier să-i dea lui Heidi merinde pentru drum.

Heidi părăsi sufrageria și se duse să stea cu Clara. În mijlocul camerei se afla un geamantan mare, neînchis.

— Vino să vezi și tu ce-am pus în el. Îi spuse Clara, și

să-mi spui, te rog, dacă îți place... Și numai decît înșiră în fața ei o mulțime de lucruri: rochițe, batiste, șaluri de tot felul. Apoi, cu un aer triumfător, îi arată un coșuleț în care se aflau douăsprezece pâinicele albe, proaspete. La vederea lor. Heidi nu se mai putu stăpâni și începu să sară în sus de bucurie. Cele două prietene erau atât de vesele, încît nimănui nu i-ar fi dat prin minte că peste câteva clipe aveau să se despartă. De altfel, nici nu avură timp să se întristeze, căci nu dură mult și-l auziră pe Sebastian strigând:

— Trăsura vă așteaptă!

Heidi dădu fuga în camera ei și, trăgând de sub pernă cartea căpătată de la bunica, de care nu se despărțea niciodată, o vâri iute în coșuleț, sub pâinițe. Apoi deschise repede dulapul și scoase din el o bucată de pânză roșie, în care era împachetată pălăria ei de paie. Își puse la iuțea pălăria de sărbătoare, iar bucata de pânză o împături frumos și o așeză cu grijă în coșuleț, pe urmă se repezi din nou în odaia Clarei, ca să-și îmbrățișeze cu dragoste prietena și, în sfârșit, se apropie de domnul Sesemann, care o luă de mână și o conduse pînă la trăsura.

Domnișoara Rottenmeier aștepta jos, în capul scării, ca să-și ia rămas bun de la micuța elvețiană.

— Adelheid, strigă ea indignată, zărind bucata de pânză roșie. Doar n-ai de gând să pleci din casa noastră cu această cărpă, care nu îți folosește la nimic. Și, în culmea indignării, smulse pânză din coșuleț și o aruncă pe jos.

Heidi nu îndrăznea s-o ridice. Se uita la domnul Sesemann cu o privire atât de tristă, de parcă în clipa aceea i-ar fi luat cineva comoara cea mai de preț.

— Domnișoară Rottenmeier, spuse în cele din urmă stăpânul casei, înduișat de chipul abătut al copilului. Vă rog s-o lăsați să ia de aici tot ce vrea, chiar și pisici sau broaște țestoase, dacă îi face plăcere acest lucru.

Auzindu-l, Heidi prinse curaj și se aplecă să-și ia pachetul. Când ajunse în fața trăsurii, domnul Sesemann

își luă rămas bun de la ea cu toată căldura. Îi spuse că atât el, cât mai ales fiica lui se vor gândi adeseori la ea cu dor și drag, apoi îi ură drum bun și multă sănătate. La rândul ei, Heidi îi mulțumi din inimă pentru bunătatea pe care i-o arătase și îl rugă să-i transmită și doctorului mulțumirile ei și cele mai bune urări. Își aminti că, în ajun, doctorul îi spusese că totul se va sfârși cu bine pentru ea și era încredințată că bătrânul doctor nu era străin de fericirea ei. Domnul Sesemann îi făgădui să-i îndeplinească această dorință și, după ce-i mai ură o dată drum bun, trăsura porni...

La scurt timp după aceea, Heidi se afla în tren, ținând coșulețul în brațe, cu toată strășnicia. Nu voia să-l lase nicio clipă pe mâini străine. Câteva ore rămase cât se poate de liniștită. Apoi, deodată, își dădu seama că era în drum spre casă și pe dinaintea ochilor începură să i se perinde figuri cunoscute: bunicul, Peter, bunica... Gândul ei se opri la bunica și, după un timp, îl întrebă pe Sebastian:

— Sunteți sigur că bunica mea din munți n-a murit?

— Eu cred că e în viață, răspunse Sebastian liniștit.

Heidi se uită de câteva ori, îndelung, la pâinicile albe din coșuleț și nu mai putea de bucurie, gândindu-se la clipa în care avea să le înșire pe masa bunicii.

După un timp, întrebă din nou:

— Credeți, într-adevăr, că bunica mai trăiește?

— De ce să nu trăiască? bolborosi Sebastian, pe jumătate adormit.

Curând adormi și Heidi, istovită de o noapte atât de agitată. Nu se trezi decât în momentul în care Sebastian o apucă de mână și, scuturând-o ușor, îi spuse încet la ureche:

— Gata, micuță domnișoară, am ajuns la Basel.

A doua zi mai avură de mers câteva ceasuri cu trenul. În acest timp Heidi nu lăsă nicio clipă coșulețul din brațe. Stătea cuminte, fără să scoată o vorbă, și privea mereu pe fereastră, cuprinsă de emoția apropierii de locurile ei

natale. Când se aștepta mai puțin, se auzi strigătul conducătorului: „Mayenfeld”. Săriră amândoi de pe scaun, Sebastian înșfăcă la iuțea geamantanul și coborâră din vagon, în mare grabă. Nici n-apucară să pună bine piciorul pe peron și trenul porni din nou la vale. Sebastian se uită în urma lui, cu părere de rău, căci i-ar fi făcut mai multă plăcere să călătorească mai departe decât să bată, pe jos, un drum necunoscut, la capătul căruia îl aștepta un urcuș anevoios. Nu mai pățise niciodată așa ceva, iar drumurile în țara asta străină i se păreau nespuse de primejdioase. Se uită bine în jurul lui, căutând săgeata ce indica drumul spre Dörfli. Nu departe de gară zări o căruță încărcată cu doi saci, trasă de un cal costeliv, înaintea căruia pășea domol un bărbat înalt și spătos. Se apropie de el și îl întrebă:

— Dacă nu vă supărați, care e drumul cel mai sigur spre Dörfli?

— Aici toate drumurile sunt sigure, îi răspunse omul binevoitor.

Atunci Sebastian îl întrebă, din nou, care e drumul cel mai puțin primejdios și cum ar putea să ajungă mai ușor, cu geamantanul, până sus.

Căruțașul îl măsură din ochi și, după un timp de gândire, îi spuse că i-l duce el, cu condiția să nu fie prea greu. Și tot așa, din vorbă în vorbă, se învioră până la urmă s-o ia și pe Heidi, până la Dörfli.

— De acolo, adăugă căruțașul, găsește ea pe cineva s-o însoțească până sus, la bunicul ei.

— Nu e nevoie, spuse Heidi, care ascultase cu atenție convorbirea dintre cei doi bărbați. De acolo mă duc singură, căci cunosc foarte bine drumul.

Sebastian era fericit că scăpase de povara grea a urcușului. O chemă pe Heidi lângă el și, cu un aer foarte misterios, îi înmână un pachet greu și o scrisoare. Îi lămuri că e vorba de un dar din partea domnului Sesemann, pe care trebuia să-l pună bine în coșuleț. Iar scrisoarea să i-o

dea bunicului. După aceea, îi mai atrase de câteva ori atenția să nu piardă nimic.

— Nicio grijă, îl asigură Heidi, nu voi pierde nimic...

Căruțașul îl ajută pe Sebastian să salte geamantanul în căruță. Apoi, o așeză pe Heidi pe capră și Sebastian îi strânse mâna, de rămas bun. O mai sfătui încă o dată să fie cu chil în patru și să nu lase nicio clipă coșulețul din mână, căci, potrivit poruncii stăpânului său, ar fi trebuit să meargă cu Heidi până sus. Ca să fie sigur că a ajuns cu bine la bunicul ei.

În sfârșit, căruța porni la deal. Sebastian o urmări un timp, apoi se așeză pe o bancă, în micuța gară, așteptând cu nerăbdare să sosească un tren.

Căruțașul nu era nimeni altul decât brutarul din Dörfli, care venise la Mayenfeld după făină. N-o văzuse niciodată pe Heidi, în schimb îi cunoscuse bine pe părinții ei și, ca toți oamenii din sat, știa că locuise doi ani la unchiul din munți. Își dădu numaidecât seama că fetița era nepoata morocănosului bătrân și era curios să afle de ce se întorcea de la Frankfurt, după un timp atât de scurt. Frământat de acest gând, nu mai avu răbdare și, la un moment dat, deschise vorba:

— Spune-mi, tu ești copilul care, până nu de mult, a stat la Unchiul din munți?

— Da, eu sunt, răspunse Heidi, cu mândrie în glas.

— Păi, atunci, înseamnă că nu te-ai simțit prea bine la Frankfurt, de vreme ce te întorci atât de repede?

— Nu, nu-i așa. Domnul Sesemann și fiica lui s-au purtat cu mine cum nu se poate mai frumos, îl contrazise Heidi.

— Și-atunci de ce n-ai rămas la ei, dacă te-ai simțit acolo atât de bine?

— Fiindcă domnul Sesemann mi-a dat voie să vin înapoi, acasă...

— Bine, bine, ți-a dat voie, dar eu tot nu înțeleg de ce te-ai întors, dacă te simțeai la ei atât de bine...

— Cum, de ce? Fiindcă la bunicul mi-e de o mie de ori mai bine decât oriunde pe lume.

— Mă rog, asta eu nu am de unde să știu. Mormăi neîncrezător brutarul. Dar s-ar putea ca, mai târziu, să gândești altfel...

Apoi murmură pentru sine: „Ce ciudat, să vină înapoi, de la bogăția orașului la sărăcia din munte”. După care, începu să fluiera în surdină și tot drumul nu mai scoase o vorbă. Heidi se uita mereu în jurul ei. Pe măsură ce se apropiau de Dörfli, era din ce în ce mai emoționată. Recunoștea până și copacii de pe marginea drumului. Deodată, la o cotitură, zări piscurile înalte ale stâncilor Falkniss. Păreau că o salută și-i urează bun venit, iar nerăbdarea ei nu mai cunoștea margini. Era gata-gata să sară din căruță și s-o rupă la fugă, până în sat. Când ajunseră în Dörfli, ceasul din turnul bisericii bătea ora cinci. În jurul căruței se adună pe loc o droaie de femei și de copii. Geamantanul fetei le atrăsese atenția și toți erau curioși să afle de la ea cât mai multe. Brutarul o ajută să coboare de pe capră, iar Heidi, după ce îi mulțumi frumos și-i spuse că geamantanul o să vină să-l ia bunicul a doua zi, porni la deal, cu coșulețul în brațe. Zadarnică-i era însă graba căci, la tot pasul, oamenii o opreau și n-o mai slăbeau cu întrebările. În cele din urmă, fața ei necăjită îi făcu pe toți s-o lase să treacă. Sătenii priveau supărarea ei ca un semn al fricii, și astfel aveau un nou prilej să spună că, de un an încoace, Unchiul din munți se înrăise și mai mult și nu încapă îndoială că dacă Heidi ar avea un alt loc pe această lume, nu s-ar duce acum în cuibul lui de balaur. În toiul aprinselor discuții, sosi în mijlocul lor și brutarul satului. Acesta le vorbi despre domnul care o adusese pe Heidi până la Mayenfeld și care, după ce-i plătise transportul cu vârf și îndesat, își luase rămas bun de la Heidi, ca un adevărat părinte. Apoi, pe drum, fetița îi povestise că nimeni n-a silit-o să părăsească Frankfurtul și i-a mărturisit cât numai la dorința ei a fost lăsată să se

întoarce la Unchiul din munți.

Surprinzătoarea veste se răspândește ca fulgerul în tot satul, iar seara, în toate casele se vorbea despre fetița care renunțase la viața tihnită și plină de bucurii a orașului Frankfurt, pentru a se întoarce în sărăcăcioasa cabană a bunicului ei.

În acest timp, Heidi urca mereu, alergând cât o țineau picioarele. Din când în când se mai oprea să-și mai tragă un pic sufletul, căci povârnișul era abrupt, iar coșulețul nu era deloc ușor. Pe măsură ce înainta, în minte i se cuibări din nou gândul că bunica ar fi putut să moară în lipsa ei. Deodată, însă, zări ca bana bunicii și inima începu să-i bată cu putere. Spori pasul și, de atâta tulburare, inima ei o luă razna, mai-mai să-i spargă pieptul nu alta.

În sfârșit, ajunse și, de emoție, abia izbuti să deschidă ușa. Tremurând din tot corpul intră în casă și se opri în mijlocul încăperii.

— Dumnezeu, se auzi deodată dintr-un colț al odăii, numai Heidi deschide așa ușile ce bine ar fi s-o mai simt o dată așa, lângă mine, înainte de a muri! Dar cine știe dacă se va mai întoarce vreodată!...

— Aici sunt, bunicuțo, aici sunt, strigă Heidi, lăsându-și capul pe genunchii bătrânei.

Bunica e atât de emoționată, încât nu mai fu în stare să scoată o vorbă. Mângâie un timp cu blândețe, capul copilei, apoi, cu vocea sugrumată, rostește în șoaptă:

— Da, e părul ei, părul ei cârlionțat și vocea ei! Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a fost dat să mai trăiesc această fericire!

Lacrimile de bucurie din ochii oarbei se preling pe brațele fetiței.

— Ești tu, cu adevărat? întrebă de câteva ori bătrâna, tremurând de emoție.

— Da, eu sunt, bunico, și te rog frumos, nu mai plânge; o să vin să te văd în fiecare zi și-ți făgăduiesc să nu mai plec de aici niciodată. Iar tu, tu n-ai să mai mănânci

niciodată pâine neagră, uscată.

Și rostind aceste cuvinte, Heidi scoase iute din coșuleț cele douăsprezece pâinițe albe și le înșiră în poalele buniciei.

— Ah, copila mea, asta e o adevărată binecuvântare, murmură bătrâna, frământând între degete pâinea bună și proaspătă. Dar cea mai mare bucurie pentru mine ești tu, fetița mea, adăugă ea, petrecându-și mâna zbârcită pe obrajii aprinși ai copilei. Hai, mai spune ceva să-ți aud glasul...

Și Heidi începu să-i povestească despre neliniștea ei la gândul că, între timp, bunica ar fi putut să moară și n-ar mai fi apucat să mănânce pâinițele aduse de ea.

În acest timp, intră în odaie Brigitte, mama lui Peter.

— Nu, nu se poate! izbucni ea de bucurie, Heidi, Heidi a noastră!...

Îi strânse mina, apoi se învârti în jurul ei, ca s-o admire din toate părțile.

— Nici nu știi, mamă, ce rochiță frumoasă are Heidi, dacă ai vedea-o nici n-ai recunoaște-o... și pălărioara cu pene, de pe masă, e tot a ta? Hai, pune-o, te rog, să văd cum îți vine...

— Nu, răspunse Heidi, cât timp o mai am pe a mea, pe asta nu am de gând s-o port niciodată; dar dacă ție îți place atât de mult, poți s-o păstrezi. Apoi, scoase din coșuleț pălăria ei de pai, mototolită în timpul călătoriei și, punându-și-o pe cap, își aminti că bunicului nu-i plăceau deloc pălăriile cu pene. De altfel, acesta era singurul motiv pentru care păstrase, cu atâta sfințenie, vechea ei pălărioară. Brigitte era atât de încântată de pălărioara cu pene, încât îi spuse că dacă, într-adevăr, nu avea de gând să o poarte, ar fi putut să o vândă, pe bani buni, fiicei învățătorului din Dörfli. Heidi se dezbracă la iuțală de rochia cea frumoasă și, după ce își trase pe ea vechea ei rochie de lână roșie, luă mâinile buniciei într-ale ei și-i spuse:

— Acum trebuie să mă duc la bunicul, dar mâine am să

vin să te văd. Noapte bună, bunico...

— Noapte bună, copila mea, spuse bunica, îmbrățișându-o cu duioșie. Și vino, vino mâine, te aștept...

O strângea atât de tare la pieptul ei de parcă n-ar mai fi vrut s-o lase să plece.

— De ce ți-ai scos rochia asta atât de frumoasă? o întrebă Brigitte cu mirare.

— Pentru că e mai bine să ajung la cabană îmbrăcată așa cum sunt acum. Altfel, s-ar putea ca bunicul să nu mă recunoască. De altfel, și tu ai spus că era cât pe ce să nu mă recunoști.

— Puteai să rămâi cu ea, îi spuse Brigitte, în timp ce o conducea spre ușă. Bunicul te-ar fi recunoscut oricum; dar vezi, fii atentă, Peter mi-a spus că bătrânul e din ce în ce mai urâcios și nu mai schimbă cu nimeni o vorbă.

Își luară rămas bun și Heidi porni grăbită spre cabana bunicului. Soarele tocmai se lăsa spre asfințit și lumina amurgului se așternea aurie pe verzele povârnișului muntos. Heidi se oprea la tot pasul, uimită de frumusețea neasemuită a creștelor ce păreau că înțepă cerul cu ascuțișul lor. Deodată, o rază de lumină roșietică se întinse la picioarele ei. Era reflexul stâncilor Falkniss. Ghețarul, învăluit în flăcări, împurpura zdrențele de nori ce alunecau ușor pe fondul albastru al cerului, lăsând să se strecoare printre ele o lumină portocalie, ce scălda întreaga pajiște.

— Niciodată, murmură Heidi copleșită de aceste splendori, nici măcar în visele cele mai frumoase de la Frankfurt, nu mi-a fost dat să văd o asemenea minunăție.

Rămase un timp nemișcată, plângând de atâta încântare și de bucurie. Era atât de fericită, încât nici nu găsea cuvinte potrivite să preamărească aceste meleaguri binecuvântate.

Deodată începu să se lase inserarea și Heidi o rupse din nou la fugă. Curând, zări vârfurile brazilor înălțându-se peste acoperișul cabanei apoi întreaga cabană și, în sfârșit, îl văzu pe bunicul ei, așezat pe băncuță, cu pipa în gură.

Zbură spre el ca o săgeată și până să apuce să-și dea seama bătrânul cine gonea spre el ca o vijelie, Heidi azvârli coșul cât colo și se agăță de gâtul ursuzului unchiaș din singurătatea munților. Era atât de copleșită, încât nu izbutea să spună nimic altceva decât să repet întruna:

— Bunicule, bunicule, bunicule!

Bătrânul tăcea, nefiind în stare să rostească o vorbă. În schimb, ochii lui, care de mulți ani nu mai știau ce-i plănsul, erau acum încărcăți de lacrimi. O mângâie un timp pe Heidi, cu toată duioșia, apoi, desprinzându-se din înlănțuirea brațelor ei, își așeză nepoata pe genunchi și o cercetă îndelung, cu o privire înduioșată:

— Cum se face că te-ai întors? spuse el într-un târziu. Sper că nu te-au gonit...

— Oh, nu, bunicule, se grăbi să-i răspundă Heidi, nici nu te gândi la așa ceva! Toți ai fost buni cu mine, dar, știi, mi-era atât de dor de tine, de Peter și de caprele noastre, încât uneori, simțeam că mă sufoc. Mi-era însă rușine să le spun, de teamă să nu-și închipuie că sunt o fetiță nerecunoscătoare. Cred că doctorul, prietenul domnului Sesemann, m-a ajutat cel mai mult să mă întorc acasă. Despre toate astea s-ar putea să scrie în scrisoarea pe care ți-am adus-o.

Sări de pe genunchii bunicului și, scoțând repede din coșuleț plicul și pachetul rotund lăsate de Sebastian, le așeză în fața bătrânului.

— Asta e pentru tine, spuse bunicul, punând pachetul pe bancă și, după ce citi seri soarea, o împături și o vârî în buzunar.

— Hai nu vrei să bei un pic de lapte cu mine? o întrebă el pe fetiță. Ia-ți pachetul și să intrăm în casă... Acum o să ai cu ce să-ți cumperi un pat bun și îmbrăcăminte pe tot anul.

— N-am nevoie de nimic, răspunse Heidi. Pat am, iar haine am căpătat de la Clara atât de multe, încât nu știu ce să mai fac cu ele.

— Nu-i nimic, spuse bunicul, o să folosești banii altă dată.

Urcară împreună în podul de fin. Deodată, Heidi se opri înmărmurită:

— Ce s-a întâmplat cu patul meu, bunicule?!?

— L-am desfăcut... Știi, nu credeam că ai să te mai întorci, dar fii liniștită, îți pregătesc un altul, mai frumos, răspunse bunicul. Mai întâi, însă, să mergem să bem laptele.

Heidi se așază pe locul ei obișnuit. Își bău laptele cu poftă, dintr-o răsuflare, apoi lăsă cana pe masă și spuse, suspinând de plăcere:

— Ah, ce lapte minunat, nu cred că există altul mai bun pe lume!...

Deodată, de afară, se auzi un fluierat prelung. Heidi ieși iute în fața cabanei, de unde zări întreaga turmă de capre alergând la vale, cu Peter în mijlocul lor. Când o văzu pe Heidi, ciobănașul se opri, uluit.

— Bună seara, Peter, strigă Heidi și, în aceeași clipă, se repezi într-acolo, chemând fiecare capră pe numele ei. Acestea, de bună seamă, îi recunoscuseră vocea, căci, pe neașteptate, se strânseseră toate în jurul ei. Ciocârlia și Turcoaica o îmbrânciră un pic pe grășana Certăreață, care își ridicase bărbuța, ca să fie văzută. Heidi nu mai putea de bucurie. Zburda, sărind de colo până colo, fericită că se găsea din nou alături de micuțele ei prietene. Le îmbrățișă pe toate, una câte una, și, de bucurie, caprele țopăiau zglopii și o împungeau ușor cu cornițele lor. Și tot jucându-se așa, Heidi se trezi deodată față în față cu ciobănașul Peter.

— Te-ai întors, spuse el și-i strânse mâna cu duioșie. Măine mergem împreună cu turma la păscut, nu-i așa?

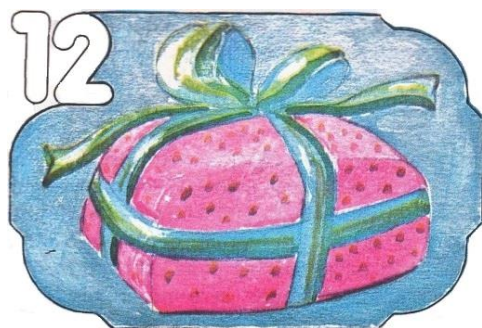
— Nu, mâine nu, răspunse Heidi, mâine mă duc la bunica, dar poimăine mergem sigur.

— Îmi pare bine că te-ai întors, mai spuse Peter și fața i se lumină de bucurie.

Nu-i fu deloc ușor să pună din nou în mișcare zvăpăiatele capre, care nici în ruptul capului nu mai voiau să pornească la vale. Dacă Heidi nu s-ar fi închis în staul cu Fulg-de-nea și cu Pestrița, turma nu s-ar mai fi urnit din loc niciodată. Când, în sfârșit. Reintră în cabană, patul îi era făcut și Heidi nu se mai sătura trăgând în piept mirosul de fin proaspăt. Bunicul așternuse patul cu cearșafuri albe ca zăpada și Heidi, nerăbdătoare, se culcă și dormi cum nu mai dormise de multă vreme.

În timpul nopții, bunicul se duse de nenumărate ori să vadă cum doarme nepoata și cercetă cu grijă gura lucarnei pe care o astupase cu fin, așa fel încât nicio rază de lună să nu pătrundă în podul cabanei. Heidi însă dormea, cufundată într-un somn adânc. Și nici prin gând nu-i mai trecea să iasă la plimbare în toiul nopții. Dorința ei cea mai arzătoare îi fusese împlinită. Revăzuse frumusețea soarelui în asfințit, ghețarul și stâncile încinse de roșeața amurgului, ascultase freamătul brazilor în bătaia ușoară a vântului și respira din nou, la ea acasă, aerul de munte, curat și sănătos.

Capitolul 12

CÂND TOATE CLOPOTELE BAT

Heidi îl aștepta pe bunic ca să meargă împreună la Dörfli. Bătrânul se ducea ca să-i ia geamantanul de la meșterul brutar și, în timpul ăsta, ea avea să rămână la bunica. Ardea de nerăbdare s-o vadă și s-o întrebe dacă i-au plăcut pâinițele de la Frankfurt. Stătea fericită la umbra brazilor, trăgând în piept, cu nesaț, aerul curat de munte, îmbibat de miresmele pajiștii înflorite. Sufla o adiere ușoară ce se strecura, parcă fremătând, printre crengile bătrânilor copaci.

În sfârșit, se arată și bunicul care, după ce mai aruncă o privire cercetătoare în jurul cabanei, spuse:

— Gata, acum putem merge.

Era sâmbătă după-amiază și, în această zi, bătrânul făcea ordine și curățenie generală. Totul în casă și în preajmă lucea de curățenie. Se apucase de treabă dis-de-dimineață, ca să aibă timp să coboare cu Heidi în Dörfli.

Porniră împreună, ținându-se de mână, și când ajunseră în dreptul cabanei lui Peter se despărțiră, văzându-și fiecare de drumul lui. Heidi intră repede în odaia bunicii și aceasta îi recunoscuse numaidecât pașii. Când copila se apropie de ea, bătrâna îi cuprinse mâinile cu duioșie și nu se mai îndura să i le lase din strânsoare, de teamă, parcă,

să nu i-o fure cineva. Îi mulțumi din inimă pentru pâinițe, spunându-i că, mulțumită lor, a prins din nou putere. După ce le-a mâncat, s-a simțit ca o nou-născută. Brigitte se grăbi s-o dea de gol, mărturisind că, de fapt, bunica nu mâncase decât o singură pâiniță, ca să-i rămână celelalte pe mai multe zile, fiind încredințată că în felul acesta se va însănătoși și va fi iar dornică să trăiască alături de cei dragi

Heidi stătu câteva clipe pe gânduri, apoi, ca și când ar fi rezolvat o problemă grea, strigă bucuroasă:

— Gata, am găsit! Îi voi scrie Clarei și sunt sigură că ea o să mă ajute. De altfel, mi-a făgăduit că-mi va da atâtea pâinițe câte am avut în dulap, până mi le-a luat domnișoara Rottenmeier, guvernanta. Clara e o prietenă minunată și se va ține de cuvânt.

— Grozavă idee, îi curmă vorba Brigitte. Numai că pâinițele astea, până să ajungă la Dörfli, vor fi tari ca piatra și cine să le mai mănânce... Ei, dacă aș avea și eu din când în când câte un bănuț în plus, i-aș cumpăra pâine de la brutarul nostru, care le face la fel de bune; din păcate, însă, cu greu îmi pot îngădui să cumpăr și pâinea neagră...

— Bani?!? Bani am eu! strigă Heidi și chipul i se luminează de fericire. Începând de azi, bunica va avea în fiecare zi câte o pâiniță albă și proaspătă, iar duminica, două. Peter se va duce să le ia de la brutarul din sat și eu...

— Nu, nu, o întrerupse bunica. Tu n-ai primit acești bani ca să-mi cumperi mie de-ale gurii. Nu, nu!... Bani ăștia trebuie să-i dai bunicului tău, el o să știe mai bine ce să faci cu ei.

Vorbele bătrânei n-avură însă darul să-i strice bucuria copilei.

— În fiecare zi o să ai pâiniță ta, reluă ea. Să vezi ce bine o să-ți prindă și ce zdravănă o să te faci. Pe urmă, după ce mai capeți puțină putere, sunt sigură că o să-ți recapeti și vederea.

În dorința ei de a nu tulbura bucuria inimioasei fetei,

bătrâna tăcu.

Deodată, Heidi zări pe o policioară cartea de cântece a bunicii și se grăbi să spună:

— Știi, bunică, eu am învățat să citesc. Vrei să-ți citesc ceva? Un imn, de pildă.

— Adevărat, scumpa mea copilă? Ai putea să-mi faci și această bucurie?!? exclamă bătrâna, în culmea fericirii.

Heidi nu așteptă să fie rugată de două ori și, urcându-se pe un scaun, luă de pe policioară cartea și o scutură de praf, căci, așa cum era și firesc, nimeni n-o mai deschisese de ani de zile. După ce o mai șterse cu o cârpă, se așeză din nou și întrebă pe bătrână ce imn să-i citească.

Bunica împinse într-o parte roata de tors și spuse:

— Care vrei tu, copila mea.

Și Heidi începu să-i citească, plină de însuflețire, un imn nespus de frumos și înduioșător. Era un imn pe care bunica îl cântase în tinerețe și cuvintele lui îi mergeau drept la inimă. Îi ascultă, tăcută, cu brațele încrucișate la piept și, pe măsură ce Heidi citea, chipul brăzdat de cute al bătrânei se înviora, oglindind o fericire ce izvora din adâncul sufletului ei chinuit. Niciodată n-o mai văzuse Heidi atât de fericită și, când termină de citit, bătrâna o rugă să mai citească o dată. Apoi îi mulțumi, spunându-i:

— Datorită ție, scumpa mea copilă, mi s-a înseninat inima. Acum sunt fericită...

Heidi strălucea toată de bucurie. Bătrâna nu mai avea fața tulbure și obosită, iar ochii ei parcă vedeau din nou frumusețea de odinioară. Deodată, se auzi un ciocănit în fereastră. Bunicul se întorsese din vale și făcea semn nepoatei să iasă. Heidi își luă în grabă rămas bun, fângăduindu-i bătrânei să vină iar la ea, a doua zi. Deși i-ar fi făcut mare plăcere să urce cu Peter pe crestele înalte ale munților, prefera totuși să coboare, ca să-i citească nefericitei oarbe ceva care să-i meargă la inimă și, în felul acesta, să-i vadă din nou chipul strălucind de o tainică bucurie.

Când să plece, mama lui Peter îi întinse rochița și pălăria pe care le lăsase aici, în' ajun. Heidi luă rochița, gândindu-se că bunicului avea să-i facă plăcere, în schimb se împotrivi cu înverșunare să ia și pălăria.

— Păstreaz-o, e a ta, spuse ea cu toată hotărârea.

Era atât de fericită, încât pe drum îi povesti bunicului totul: că-i poate cumpăra bunicii pâinițe proaspete de la brutarul din Dörfli. Că i-a citit bătrânei din cartea ei de cântece și ce bucuroasă și veselă a fost ea în timp ce-i citea. În cele din urmă, îl întreabă pe Unchiul din munți:

— Spune, bunicule, nu-i așa că o să-mi dai voie să-i cumpăr în fiecare zi câte o pâiniță. Chiar dacă ea s-ar împotrivi?

— Și cu patul tău ce facem? răspunse bunicul.

Heidi nu se dădu însă bătută și stărui, spunându-i că, în ceea ce o privește, ea doarme mult mai bine în patul ei de fân decât în cel mai frumos pat din Frankfurt.

— La urma urmei, sunt banii tăi, se învoi bunicul. Folosește-i cum crezi tu că e mai bine. Cu banii ăștia poți să-i cumperi pi mițe mulți ani de acum încolo.

Heidi era încântată. Sărea în sus de bucurie și striga întruna:

— Bunica n-o să mai mănânce niciodată pâine neagră și uscată!...

Iar strigătul ei se asemuia cu cântecul păsărilor, în amurg.

Deodată însă se potoli și începu:

— Ce bine îmi pare că rugămintea mea nu a fost zadarnică și bunul Dumnezeu mi-a împlinit dorința. Nu-i așa, bunicule, că o să ne rugăm amândoi, în fiecare zi, așa cum m-a învățat pe mine bunica de la Frankfurt. Ca Dumnezeu să nu ne uite?

— Ei, mai uită el, cu rugăciune cu tot. Mormăi pe sub nas omul munților. Dacă noi. Oamenii, nu ne ajutăm singuri, nimeni nu ne ajută.

Heidi nu-i răspunse. Mergea tăcută, străduindu-se să

țină pasul cu bunicul ei, care acum părea că se grăbește să ajungă cât mai repede acasă.

Când intrară în cabană, Heidi fugi repede în odaia ei. Bunicul lăsă jos coșul pe care-l purtase în spinare, apoi se duse să se așeze pe băncuța lui. Nepoata veni numaidecât. Cu o carte mare sub braț. Și se așeză și ea lângă bunicul ei. Deschise cu ușurință cartea la pagina dorită, căci, vorba ceea, o citise de atâtea ori, iar povestirea îndrăgită o știa aproape pe dinafară. Se lipi de bătrân și începu să-i recite povestea fiului plecat de-acasă:

„A fost odată un gospodar care avea un fiu. Fiul acesta se ducea cu vitele la păscut, pe o pajiște nespus de frumoasă, și trăia foarte bine acasă, la părinții lui. Într-o bună zi, i se năzări să-și părăsească pământul natal și să plece într-o țară străină. Îi ceru tatălui său partea de bani ce i se cuvenea pentru munca lui și se duse. Banii însă se isprăviră curând și, ca să-și agonisească traiul, se văzu nevoit să se angajeze ca paznic de porci, printre străini. Umbla zdrențaros și nu o dată se întâmpla să nu aibă ce mânca. Uneori, trebuia să se mulțumească cu puținul ce rămânea din hrana porcilor. Așa stând lucrurile, într-o bună zi se hotărî să se întoarcă acasă. Și așa făcu. Iar când ajunse în fața părintelui său, îi spuse: „Iartă-mă tată, am greșit față de tine și față de consătenii mei. Tu și toți cei din jur ați fost buni și drepti cu mine, iar eu, în loc de recunoștință, v-am părăsit. Primește-mă înapoi și, în schimb, îți voi fi cel mai ascultător dintre servitori...”

Deodată, Heidi se întrerupse și-i spuse bunicului, uitându-se stăruior în ochii lui:

— Îți închipui poate că tatăl său, care, de bună seamă, mai era încă supărat pe el, a început să-l dojenească? Nu, dimpotrivă, și-a primit fiul cu brațele deschise, i-a dat haine noi, l-a hrănit bine și l-a socotit iar ca pe unul din fiii săi buni...

Se așternură câteva clipe de tăcere, după care Heidi reluă:

— E o poveste tare frumoasă, nu-i așa, bunicule?

Ar fi dorit ca bunicul să se arate încântat de această poveste și să zâmbescă fericit, dar, în loc să se bucure, bătrânul căzu pe gânduri și rămase neclintit pe banca lui. Abia după un timp mai îndelungat rosti încet, cu toată seriozitatea:

— Da, într-adevăr, e o poveste frumoasă.

Heidi ridică un pic cartea spre ochii bunicului și-i arătă bătrânului poza în care fiul cei nesăbuit se întoarce acasă la tatăl său. Iar acesta îl strânge cu putere la pieptul lui. Bunicul privi poza îndelung, apoi îi spuse nepoatei să pună masa și, după ce mâncară pe săturate, se duseră amândoi la culcare.

La câteva ceasuri după aceea, în timp ce Heidi dormea cufundată într-un somn adânc. Bunicul se trezi și, luând cu el un scăunel, urcă în pod și se așeză Lângă patul de fin al nepoatei. O rază de lună se strecura prin crăpătura lucarnei, luminând chipul frumos al copilei. Pe fața ei fericită se citea bucuria și încrederea în viață. Bătrânul stătu multă vreme așa, la căpătâiul nepoatei iubite, până când, răpus și el de somn, cobori și se întinse pe patul lui. Adormi numaidecât și nu se mai trezi decât odată cu revărsatul zorilor, când ieși grăbit în fața cabanei și privi multă vreme împrejurimile aprinse de primele raze ale soarelui. În ochii lui scăpărau scânteile bucuriei.

Era duminică, pe cer nu se zărea nicio zdreanță de nor, iar munții sclipeau în aerul proaspăt și curat al dimineții. În coroanele brazilor din spatele cabanei, păsărelele se întreceau în cântecele lor de veselie. La un moment dat, bunicul intră în casă și strigă cu voce tare:

— Heidi, copila mea, scoală-te și vino repede afară; soarele s-a și săltat peste crestele munților și abia așteaptă să te vadă. Pune-ți rochița cea frumoasă și să mergem împreună jos, în sat, la serbare.

Heidi nu se lăsă mult așteptată. Peste câteva minute se și afla în fața cabanei și, văzându-l pe bunicul ei, rămase

mută de uimire:

— Vai! izbucni ea în cele din urmă. Ce bine îți stă în hainele tale de sărbătoare. Niciodată nu te-am văzut cu tunică asta cu nasturii de argint!... Nici nu știi ce frumos ești, bunicule!...

Bunicul își privi nepoata și se grăbi să-i răspundă cu fața numai zâmbet:

— Și tu ești frumoasă în rochița asta de sărbătoare, copila mea.

Apoi, luând-o de mână, porniră amândoi pe potecă, la vale. Pe măsură ce se apropiau de sat se auzea, tot mai puternic, dangătul clopotelor din turlele bisericilor. Încântată de atmosfera sărbătorească, Heidi sărea în sus de bucurie și striga, la tot pasul:

— Auzi, bunicule, auzi ce frumos bat clopotele? Azi o să fie serbare cum n-a mai fost niciodată...

Când intrară, ținându-se de mână, în piața satului, fanfara tocmai intona un marș cadențat. Numeroși săteni se și adunaseră în mijlocul pieții și alții veneau mereu să le îngroașe rândurile. Unul din mulțime îl zări deodată pe Unchiul din munți și, numaidecât, îi făcu semn cu cotul vecinului său:

— Ai văzut, spuse el, ai văzut cine a venit? Morocănosul din vârful munților a coborât printre noi.

Și, numaidecât, începură toți să-și dea cu cotul. Vestea se răspândi prin mulțime cu iuțeala fulgerului, iar femeile întorceau capul să vadă minunea minunilor.

Bunicul și Heidi se așezară pe o bancă la marginea pieții, și de acolo priveau forfota din jurul fanfarei. Deodată, aceasta amuți și toți sătenii se uitau acum la cei doi, neștiind ce să mai creadă. La un moment dat, din mulțime se desprinsă un bărbat înalt, cu ochii strălucind de bucurie. Era pastorul, prietenul de altă dată al bunicului. Se apropie de bătrân și, strângându-i mâna cu toată căldura, îi spuse:

— Bine ai venit în mijlocul nostru, vecine. Sunt fericit că

nu ne-ai dat uitării și nu te-ai sfiit să te întorci printre acei din rândurile cărora ai plecat, cu sau fără voia dumitale. Deci, încă o dată, fii binevenit printre noi...

Oamenii din jur căscau gura la ei, uluiți.

— Vedeți, spuse unul, bătrânul nu e chiar atât de rău pe cât pare...

— E de ajuns să te uiți cu câtă gingăsie își ține nepoata de mână ca să-ți dai seama de acest lucru, se grăbi să adauge un altul.

— Eu am spus asta întotdeauna, spuse un al treilea. Dacă n-ar fi așa, ce-ar căuta acum cu fetița, la serbarea noastră?...

În toiul acestor discuții, sosi și brutarul satului, care încuviință întru totul părerile oamenilor.

— La urma urmei, unde s-a mai pomenit un copil, care se bucură la oraș de toate plăcerile vieții, să se întoarcă la un bunic posac și singuratic, dacă acesta ar fi, într-adevăr, spaima împrejurilor.

Cele povestite mai de mult de bunica lui Peter, de Peter și de mama acestuia erau repetate acum de mai toți sătenii și, curând, întreaga suflare adunată în piață era de partea bunicului și, în cele din urmă, tot satul îl primi cu brațele deschise, ca pe un vechi prieten reîntors în rândurile obștei.

Bătrânul, copleșit de emoție, nu era în stare să scoată niciun cuvânt. Ca să-l încurajez pastorul îi spuse:

— Ușa casei mele îți va fi veșnic deschisă. Nu șovăi și vino, să mai stăm un pic e vorbă, să mai punem țara la cale, ca în tinerețe.

— Să știi că am să vin, răspunse, în sfârșit bunicul. Și țin să-ți spun de pe acum că m-am gândit bine la sfatul dumitale de astă-iarnă, când ai fost la mine sus. Și cred că am greșit că nu te-am ascultat. De aceea, te rog să mă ierți pentru nechibzuința mea de atunci... Dumneata ai avut dreptate, fetița trebuie dată la școală...

În culmea fericirii, pastorul o mângâie pe Heidi, cu

blândețe, pe obraji și spuse:

— Ești o fată isteasă și sunt sigur că o să-ți placă să înveți, nu-i așa?

— Cum să nu! De altfel, să știți că am învățat să citesc și să scriu...

— Bravo, bravo! se bucură pastorul. Apoi luându-și rămas bun, adăugă: Acum vă las, trebuie să mă duc, că mai am o mulțime de treburi de făcut...

Bunicul și Heidi porniră să străbată piața ținându-se mereu de mână. La tot pasul, erau întâmpinați cu căldură și bătrânul nu mai știa încotro să se uite mai întâi.

— Suntem fericiți că te afli iar printre noi, strigau unii.

— De mult n-am mai stat de vorbă împreună. Unchiule! strigau alții.

Înduioșat, bunicul le răspundea:

— Vă mulțumesc din inimă pentru frumoasa voastră primire și sunt fericit că voi trăi iar în mijlocul vostru. La iarnă mă întorc în sat, printre vechii mei prieteni.

Sătenii îi însoțiră un timp pe potecă, în sus, iar la despărțire îi rugară pe bunic să nu uite că ușa lor îi va fi deschisă oricând.

Bătrânul om al munților îi urmări un timp cum coboară cărarea, și pe chipul lui senin se citea acum mulțumirea și liniștea sufletească. Mișcată de fericirea bunicului, Heidi exclamă cu însuflețire:

— Ce zi frumoasă! Iar tu ești azi mai frumos ca oricând, bunicule!

— Da, răspunse bătrânul, cu fața luminată de zâmbetul bucuriei, azi toate sunt mai frumoase ca oricând, iar eu sunt fericit că m-am împăcat cu frații mei – oamenii. Nu mă așteptam la o asemenea primire din partea lor...

Când ajunseră în dreptul casei lui Peter, bunicul împinse chiar el ușa și strigă:

— Bună ziua, bunico! Peste câteva zile o să venim iar să-ți reparăm cocioaba.

— Nu, nu se poate, strigă bătrâna cuprinsă de emoție,

nu se poate! Ce surpriză!... Nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru tot ceea ce ai făcut pentru mine! Hai, vino mai aproape, să-ți strâng mâna... Și te rog, te rog din suflet să mă ierți dacă te-am necăjit vreodată și să nu mă pedepsești, lăsând-o pe Heidi să plece iar la oraș înainte de a mă duce eu la odihna veșnică. Nici nu știi ce izvor de bucurie este pentru mine acest copil...

— Nu-ți fie teamă, bunico, nici prin gând nu-mi trece să te pedepsesc... De altfel, nici nu văd. De ce ar trebui să te pedepsesc. De-acum înainte vom trăi în pace ca. Să ne putem bucura de viață.

Deodată, mama lui Peter îl trase pe bătrân într-un colț al odăii și, arătându-i frumoasa pălărie cu pene, îi spuse-n șoaptă că nu poate primi de ia Heidi un dar atât de prețios. Bunicul se uită cu coada ochiului la nepoata lui, apoi spuse cu mulțumire în glas:

— La urma urmei, pălăria e a ei. Dacă ți-a dat-o, păstrează-o sănătoasă.

La auzul acestei vești neașteptate, Brigitte sări în sus de bucurie. Zburda prin odaie ca un copil și striga:

— Nici nu știi, unchiule, ce fericită sunt! Pălăria asta merită pe puțin zece franci. Ca să vezi câtă bucurie a putut să ne aducă de ia Frankfurt această fetiță minunată. Ce bine ar fi să-l putem trimite acolo și pe Peter al nostru, într-o bună zi!...

Bunicul încuviință această idee... dar clipi din ochi ștregărește, dându-i Brigitei a înțelege că va trebui să mai aștepte un timp până să se ivească un asemenea prilej. Tocmai atunci, dădu buzna în casă, ca o vijelie, păstorul Peter. În graba lui, se izbise cu fruntea de ușă și acum avea un cucui în lege deasupra ochiului. Cu sufletul la gură, scoase din buzunar o scrisoare pentru Heidi, spunând că i-o dăduseră cei de la poșta din Dörfli, pe unde trecuse întâmplător. Era o scrisoare de la Clara. Heidi o deschise cu nerăbdare, după ce se așezară cu toții, și începu să citească, fără să se încurce, veștile primite de la buna ei

etenă, care îi mărturisea tristețea ce se cuibărise în casa și în sufletul ei după plecarea neprețuitei sale prietene. În dorința de a o revedea cât mai curând pe Heidi, l-a rugat stăruitor pe tatăl ei să vină, împreună cu bunica, la Băile Ragaz, aflate nu departe de Dörfli. Cum era și firesc, până la urmă domnul Sesemann și-a dat consimțământul și astfel, la toamna, vor veni toți trei s-o vadă pe Heidi și, cu acest prilej, vor merge s-o viziteze și pe bunica oarbă și, bineînțeles, pe bunicul din munți.

Scrisoarea Clarei le pricinui tuturor o mare bucurie, și atâtea întrebări avu de pus fiecare, încât bunicul nici nu-și dădu seama că, între timp, începuse să se lase înserarea.

— Pentru mine, izbucni bunica în toiul veseliei, pentru mine cea mai mare bucurie e totuși aceea de a regăsi un vechi prieten, care a venit să-mi strângă mâna, și nădăjduiesc că de acum încolo o să dea mai des pe la noi, împreună cu nepoata lui.

Bunicul îi făgădui să n-o mai ocolească niciodată și, după ce le strânse mâna tuturor, cu toată căldura, porni cu Heidi pe cărare, în sus.

Aceleași clopote, care îi îmbiaseră de dimineață să coboare în sat, îi însoțeau acum, cu dangătul lor pașnic, în drum spre cabana singuratică. Aceasta se arată curând, poleită de ultimele raze ale amurgului, în mijlocul unei naturi încântătoare...

Capitolul 13 PREGĂTIRI DE CĂLĂTORIE

Bunul și blajinul doctor, la sfatul căruia fusese luată hotărârea ca micuța Heidi să fie trimisă înapoi în munții ei, străbătea în dimineața aceea largul bulevard ce ducea spre casa domnului Sesemann. Era o zi frumoasă de septembrie, soarele mângâia cu razele sale blânde fețele trecătorilor și pe chipul lor se citea bucuria și încântarea. Nu același lucru se putea spune însă despre doctorul nostru, care pășea încet și îngândurat, privind în jos spre pietrele trotuarului, de parcă albastrul cerului nici n-ar fi existat. Avea ochii triști, lucru neobișnuit pentru el, iar părul său negru, ca tăciunele, la începutul primăverii, strălucea acum ca argintul. Avusese o fiică pe care o iubea nespus și, de la moartea soției lui, locuiseră împreună în cea mai desăvârșită armonie. Dar iată că moartea nemiloasă venise să-i răpească fiica adorată, în floarea vârstei și, de atunci, veselie a prins să se șteargă de pe chipul său veșnic surâzător...

Sebastian îi deschise ușa foarte respectuos, căci musafirul nu era pentru el doar cel mai bun prieten al casei Sesemann, ci, prin bunătatea și felul său de a se purta, doctorul își câștigase și prețuirea personalului de

serviciu.

— S-a mai schimbat ceva pe aici de când nu ne-am văzut? întrebă el urcând scările, însoțit de Sebastian.

Dar până să apuce valetul să-i răspundă, fu întâmpinat de stăpânul casei, care-l aștepta în capul scării.

— Ce bine îmi pare că ai venit! Voiam să ne mai sfătuim o dată în legătură cu călătoria noastră în Elveția.

Și, după ce-l invită în salon și-l pofti să se așeze într-un fotoliu, se grăbi să adauge:

— Înainte de toate, te-aș ruga să-mi spui dacă n-ai putea să-ți schimbi hotărârea în privința Clarei...

— Dragul meu, îi răspunse doctorul, pe un ton blajin, cum văd, cu tine n-o scot la capăt! Cel mai bine ar fi s-o chemi pe mama ta să asiste la discuția noastră. Cu ea, sunt sigur că totul s-ar lămuri într-o clipită și n-am mai sta să despicăm firul în patru. E pentru a treia oară când mă silești să repet același lucru.

— Da, ai dreptate, îmi dau seama că sunt foarte cicălitor, dar trebuie să mă înțelegi, prietene...

Și rostind aceste cuvinte, domnul Sesemann își lăsă mâinile pe umerii doctorului, încercând să-l înduplece:

— Înțelege că mi-e tare greu să-i spun copilului că nu mă pot ține de făgăduiala făcută cu luni în urmă. De atunci, zi și nopte visează să se împlinească această dorință și dacă în ultima vreme a îndurat totul cu atâta curaj, asta se datorează numai speranței în apropiata ei călătorie în Elveția, unde i s-ar oferi prilejul s-o viziteze și pe micuța ei prietenă Heidi. Nu mă lasă inima să-i răpesc această bucurie.

— Trebuie, dragul meu Sesemann, spuse doctorul, fără șovăire. Trebuie! Apoi, văzându-și prietenul întristat, continuă: Gândește-te bine. De mult Clara nu s-a mai simțit atât de prost ca în vara asta, și o călătorie îndelungată ar putea să aibă pentru ea urmări foarte grave. Ca să nu mai vorbim de faptul că suntem în septembrie și, la munte, timpul s-ar putea să se răcească. Asta pe de-o

parte. Pe de alta, ziua e acum din ce în ce mai scurtă și Clara nu poate să rămână peste noapte undeva în creierii munților. Ar fi o singură soluție: s-o ducem de fiecare dată până sus la cabană și înapoi, la băile Ragaz, în scaunul ei cu roțile. În felul acesta, însă, drumul ar dura câteva ore și pentru ea ar fi mult prea obositor... Nu, nici vorbă nu poate fi de așa ceva. Eu unul sunt categoric împotriva acestei plecări. Am să-i explic Clarei cum văd eu lucrurile și sunt sigur că ea o să mă înțeleagă. Dar, deocamdată, ascultă planul meu: la anul, în luna mai, va face mai întâi un tratament la băile Ragaz și pe urmă, când vremea va începe să se încălzească, o vom putea duce mai ușor până sus la cabană. În felul ăsta, se va întoarce acasă fortificată și călătoria îi va fi mai de folos decât acum. Nu crezi? Gândește-te bine la propunerea mea, scumpul meu prieten... În clipa de față, ce-i drept, starea sănătății ei s-a îmbunătățit. Și atunci, te întreb: n-ar fi oare păcat să-i întrerupem dintr-o dată un tratament care îi priește și, în loc s-o ferim de orice oboseală, s-o supunem unui efort fără rost care i-ar putea spulbera speranța unei ameliorări?

Domnul Sesemann îl ascultă fără să i se împotrivească, apoi, ridicându-se brusc de pe scaun, îl întrebă cu îngrijorare în glas:

— Te rog să-mi spui, dar, te rog, cu toată sinceritatea, bunul meu prieten. Există vreo speranță în restabilirea totală a sănătății fiicei mele?

— O speranță există, dar foarte slabă, răspunse doctorul cu jumătate de gură. Apoi, cu voce tare continuă. Tu, însă, dragul meu prieten, ai cel puțin un copil pe care-l adori și care, la rândul său, îți poartă mereu dorul și e în culmea fericirii ori de câte ori te întorci acasă din călătoriile tale îndelungate. Tu nu intri niciodată, ca mine, într-o casă pustie și niciodată nu te așezi la masă de unul singur. E drept că fiica ta, prin infirmitatea ei, e lipsită de multe din bucuriile altor copii. În schimb, are alte bucurii pe care mulți copii nu le au. Crede-mă, dragul meu, nu sunteți de

plâns nici tu, nici ea...

Stăpânul casei începu să umble prin odaie cu pași mari și apăsăți, așa cum obișnuia să facă întotdeauna când era pus în fața unei probleme greu de rezolvat. În cele din urmă se opri în fața prietenului său și, bătându-l cu palma pe umăr, izbucni:

— Doctore, mi-a venit o idee grozavă!.. Ascultă: ce-ar fi să pleci tu singur s-o vizitezi pe micuța Heidi, în numele nostru, al tuturor? În felul ăsta, mai schimbi și tu puțin aerul și o să-ți prindă bine. Căci, zău, mi se strânge inima când te văd atât de posomorit! Ei, ce zici?

Surprins de propunerea prietenului, doctorul nu știa ce să răspundă, dar stăpânul casei nu-i dădu răgaz să se mai gândească și, luându-l de braț, îl conduse în odaia fiicei sale.

Pentru Clara, prezența doctorului era întotdeauna un prilej de mare bucurie. Se purta cu ea prietenește și întotdeauna îi povestea câte o snoavă plină de haz. Acum însă, Clara știa că bunului ei prieten nu-i prea ardea de glume.

Domnul Sesemann și doctorul se așezară lângă ea și, din vorbă în vorbă, începură să discute despre călătoria lor în Elveția. Ca să-i cruțe lacrimile, doctorul îi spuse fără ocolișuri părerea lui, iar tatăl ei se grăbi să-i explice cât de binefăcătoare ar fi o asemenea călătorie pentru bunul lor prieten. Ochii Clarei se umplură totuși de lacrimi la auzul acestei vești; dar, știind că tatăl ei se întristează când o vede lăcrimând, se stăpâni din răspuseri să nu plângă; de altfel, era încredințată că ar fi lăsat-o să plece, dacă bunul ei prieten n-ar fi fost de părere că oboseala drumului ar fi fost de natură să-i șubrezească sănătatea. Se întoarse spre doctor și, apucându-l de mâini, îi spuse cu gingășie în glas:

— Da, domnule doctor, duceți-vă, duceți-vă s-o vedeți pe Heidi și, la întoarcere, să-mi povestiți dumneavoastră despre frumusețile acelor meleaguri, despre care prietena mea mi-a vorbit de atâtea ori. Să-i vedeți pe toți, și pe

ciobănașul Peter cu caprele lui, și pe bunicul, pe toți, căci eu pe toți îi știu din cele povestite de Heidi. Și am să vă mai rog să luați și darurile pe care vreau să i le trimit prietenei mele și bunicii. De mult le am pregătite, gândindu-mă la plecarea mea. Acum însă, vă rog mult de tot să le duceți dumneavoastră și în schimb vă promit că am să iau câtă untură de pește o să spuneți.

Nu se știe dacă promisiunea aceasta a avut darul să-l înduplece pe doctor, dar se pare că da, de vreme ce, într-o clipită, fața lui mohorâtă se luminează de un zâmbet blajin.

— Bine, scumpa mea, dacă așa stau lucrurile, atunci să știi că mă duc, spuse el. Iar tu, în schimb, ai să iei untură de pește și ai să te îngrași ca să prinzi puteri, așa cum doresc și eu, și tatăl tău. Dar, ia spune, când ai vrea tu să pleci?

— Dacă s-ar putea mâine, aș fi fericită, se grăbi să răspundă Clara. Mâine, dis-de-dimineață...

— Da, fetița noastră are dreptate, interveni tatăl ei. Vremea e atât de frumoasă și ar fi păcat să pierzi aici o zi însorită și senină, în loc să ți-o petreci la munte... printre...

— Bine, bine, îl întrerupse doctorul surâzând. Așa o să fac. Nu de alta, dar mi-e teamă că, dacă nu o să mă supun, o să-mi scoți ochii toată viața...

Și rostind aceste cuvinte, se ridică de pe scaun, cu gândul să iasă. Clara însă îl apucă de braț și-l mai rugă o dată să transmită din partea ei cele mai bune gânduri bunicului, ciobănașului Peter și bunicii.

— Vreau să aflu cât mai multe despre toți și, mai cu seamă, despre buna mea Heidi. Pachetul pentru Heidi vi-l trimit încă azi. Știți, domnișoara Rottenmeier, care trebuia să-l pregătească, lipsește acum de acasă, dar n-aveți nicio grijă, până deseară îl veți primi.

Și în timp ce valetul Sebastian îl conducea pe doctor spre ieșire, Clara o chemă pe Tinette ia ea și-i spuse, arătându-i o cutie mare și frumoasă:

— Ia, te rog, cutia asta și umple-o cu prăjituri fragede,

din acelea pe care le-am avut astăzi la micul dejun.

— Merită osteneala? întrebă Tinette, cu veșnicul ei zâmbet disprețuitor, ori de câte ori pomenea cineva de micuța Heidi. Dar până să apuce Clara să-i răspundă, camerista ieși glonț din odaie.

Tocmai atunci Sebastian îi deschise ușa doctorului și, făcându-i o plecăciune adâncă, i se adresă:

— V-ați supăra, domnule doctor, dacă v-aș ruga s-o salutați și din partea mea pe micuța domnișoară?

— Dar de unde știi că mă duc la ea? întrebă doctorul, cu mirare.

— Hm... cum să vă spun... știți, eram în sufragerie și... așa... întâmplător, am auzit vorbindu-se despre micuța domnișoară și știți... mi-a venit și mie ideea că...

— Da, ai dreptate, zâmbi doctorul, scoțându-l astfel pe Sebastian din încurcătură. Ai dreptate, cu cât are omul mai multe idei, cu atât înțelege mai bine ce se petrece în jurul lui... Nicio grijă, Sebastian, voi transmite cu plăcere salutările dumitale...

Când să treacă pragul, se trezi față în față cu un obstacol greu de depășit. Domnișoara Rottenmeier, pe care vântul ce se stărnise din senin o împiedicase să-și isprăvească treburile prin oraș, se întoarse grabnic acasă și iat-o acum tăindu-i calea doctorului, care se pregătea tocmai să iasă. Vântul, din ce în ce mai tare, umfla șalul guvernantei, făcând-o să semene cu o ambarcațiune cu pânzele întinse. Doctorul, curtenitor, făcu un pas înapoi, în dorința de a o lăsa să treacă, dar domnișoara Rottenmeier, la fel de respectuoasă, făcu același lucru. Și iată-i acum invitându-se unul pe altul care să treacă mai întâi. Deodată, o rafală puternică de vânt o împinse pe guvernanta, cu pânzele întinse, în vestibul. Doctorul izbuti să se retragă la timp și în felul acesta să evite ciocnirea cu domnișoara Rottenmeier, care, la rândul ei, socoti cu cale să se dea din nou înapoi, spre a-l saluta, așa cum se cuvine, pe prietenul casei. Întâmplarea avu darul s-o

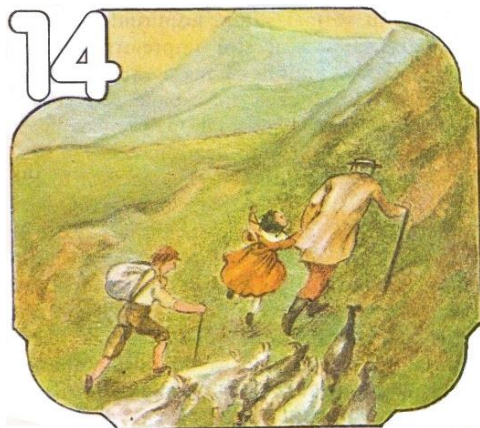
necăjească puțin, dar doctorul îi vorbi cu atâta însuflețire despre apropiata sa călătorie în Elveția, încât guvernanta își recăpătă numaidecât buna dispoziție.

La despărțire o rugă stăruitor, cu vocea sa blajină, să împacheteze cât mai bine darurile pe care Clara le pregătise pentru Heidi. Apoi își luară rămas bun și fiecare își văzu liniștit de drumul său.

Clara se aștepta să fie dojenită pentru sumedenia de daruri pe care avea de gând să i le trimită bunei sale prietene, dar, întâmplător, domnișoara Rottenmeier era într-o dispoziție de zile mari și, fără să mai zăbovească, se apucă să facă pachetul, sub privirile înflăcărâte ale micuței infirme.

De toți avusese grijă Clara: un paltonaș gros de lână, cu un capișon de toată frumusețea, pentru Heidi. Asta, firește, în dorința ca buna sa prietenă să poată coborî la bunica ei oarbă chiar și pe gerul cel mai aspru, fără să mai fie însoțită de bunicul ei. Un șal călduros pentru bătrână, ca să-i țină de cald și, tot pentru ea, cutia cu prăjituri fragede. Un salam mare, de fapt pentru Peter dar știindu-l, din cele povestite de Heidi, cât e de lacom, i-l trimitea Brigitei, cu rugămintea să-l împartă cum va socoti ea mai bine. Un pachet cu tutun de pipă pentru bunicul din munți și, în sfârșit, o mulțime de cutiuțe și de pachetele misterioase, la care Clara se uita cu nespusă bucurie. O și vedea pe Heidi sărind în sus de fericire, atunci când le va deschide...

Când pachetul fu gata, domnișoara Rottenmeier îl chemă pe Sebastian și-i spuse să i-l ducă doctorului acasă.

Capitolul 14

LA CABANĂ SOSEȘTE UN SINGUR OASPETE

Zorile făceau să sclipească piscurile munților cu lumina lor roșietică-portocalie, iar adierea proaspătă a vântului de dimineață se strecura ușor printre crengile bătrânilor brazi din preajma cabanei.

Heidi se trezi brusc din somnul ei adânc. Murmurul pădurii îi bucura inima și o ispitea să iasă cât mai repede în mijlocul naturii. Sări iute din patul ei de paie și mai-mai să uite să se spele și să se îmbrace, atât era de nerăbdătoare să se vadă sub brazii ei dragi. Numai că la Frankfurt învățase că o fetiță cuminte trebuie să fie întotdeauna curată și îngrijită. Se spală deci în grabă, și după ce trase pe ea o rochiță ușoară, coborî la iuțea scărița. Patul bunicului era strâns, iar pe bunic ia-l de unde nu-i. Se repezi deci afară și-l găsi, ca în fiecare dimineață, în fața cabanei, cercetând cerul de la un capăt la altul, spre a-și da seama cum va fi vremea în această zi. Pe bolta de un albastru curat rătăceau doar câteva zdrențe de nori alburii. Soarele tocmai se săltase deasupra stâncilor Falkniss, scaldându-le din belșug cu strălucirea

lui aurie.

— Bună dimineața, bunicule! Ce zi frumoasă și ce senin e cerul! izbucni Heidi, repezindu-se în brațele bunicului.

— Și ochii tăi sunt frumoși și senini, răspunse bătrânul, strângând-o cu putere la pieptul său. Bună dimineața, copila mea! Așa, și acum du-te și te joacă, adăugă ei, că eu mai am niște treburi.

Și în timp ce Heidi zburda de zor, desfătându-se la auzul vuietului stârnit de vânt în creștetul bătrânilor copaci, bunicul intră în staul să mulgă caprele. Apoi le perie și le spălă cu toată grija, pentru ca Fulg-de-nea și Pestrița să fie întotdeauna cele mai frumoase capre din întreaga turmă.

În sfârșit, le scoase pe pajiștea verde din fața cabanei. Cum le zări, Heidi alergă spre ele și le cuprinse pe după gât, cu multă gingășie. Căprițele behăiră fericite, vrând în felul acesta să-și arate fiecare dragostea ce i-o purtau bunei lor prietene. Apoi începură să se gudure pe lângă ea și s-o împungă ușor cu cornițele, mai-mai s-o doboare. Dar Heidi nu se temea de ele, știind că asta nu-i decât o joacă, și chiar dacă uneori se întâmpla ca Fulg-de-nea s-o împungă ceva mai tare, ea obișnuia să spună:

— Fulg-de-nea, te-ai făcut rea ca Turcoaica mare.

Și într-o clipită, Fulg-de-nea se dădea înapoi, lăsând cuminte capul în jos. Pestrița se retrăgea și ea cu o mișcare grațioasă, vrând parcă să spună că ea nu poate fi comparată cu Turcoaica cea bățăioasă...

Deodată, de jos, de pe potecă, se auzi un fluierat prelung și, la puțin timp după aceea, pe pajiște se ivi întreaga turmă, în frunte cu zvăpăiata Turcoaică. Nu trebui mult și sosi și Peter care, văzând-o pe Heidi asaltată, șuieră din nou, ca să împrăstie caprele din jurul neastâmpăratei sale prietene, care țopăia de bucurie în mijlocul lor. Apoi, apropiindu-se de Heidi, o întrebă supărat:

— Spune-mi, azi vii cu mine?

— Nu, Peter, nu pot. Din clipă în clipă trebuie să sosească prietenii mei din Frankfurt și trebuie să fiu aici.

— Povestea asta am mai auzit-o de o sută de ori. Mormăi Peter, morocănos.

— Și-ai s-o mai auzi, răspunse Heidi cu hotărâre în glas. Nu crezi că trebuie să fiu aici când îmi sosesc oaspeți?

— La urma urmei, ar putea să-i primească foarte bine și bunicul, spuse ciobănașul cu încăpățănare.

Deodată, din cabană răsună vocea puternică a bunicului:

— De ce nu pornește armata spre culmile munților? Să fie de vină generalul, sau trupa?!...

Fără să mai zăbovească, Peter pocni din bici și, în aceeași clipă, caprele o rupseră ia fugă pe potecă în sus, urmate îndeaproape de aprigul lor păstor.

Heidi se urcă în dormitorul ei și își făcu patul cu multă grijă, așa cum se deprinsese la Frankfurt. După ce se încredință că e făcut fără cusur, coborî în odaia mare și se apucă să strângă și să deretice de zor, ștergând praful și punând toate lucrurile la locul lor. Apoi luă o cârpă și frecă masa până când o făcu să strălucească lună. De câte ori o vedea bunicul trebăluind așa, se uita ia ea plin de mulțumire și spunea:

— Nu degeaba a fost nepoata mea în străinătate. De când s-a întors, totul lucește la noi de curățenie, de parcă în fiecare zi ar fi duminică.

De fiecare dată după plecarea lui Peter, Heidi și bunicul se așezau și luau împreună gustarea de dimineață, apoi Heidi își vedea mai departe de micile ei treburi.

Când vremea era frumoasă, razele de soare se strecurau în cabană prin fereastra deschisă și o ademeneau pe Heidi, vrând parcă să spună:

„Hai, nu mai sta în casă! Vino iute să vezi ce minunății se petrec în natură”.

În asemenea clipe, Heidi nu se mai putea stăpâni și, lăsând totul baltă, o zbughea repede afară...

Azi, soarele strălucea parcă mai tare ca oricând, aurind cu razele sale piscurile munților ce sclipeau în depărtare.

Heidi sta așezată pe iarbă și nu se mai sătura admirând frumusețea neîntrecută a acestor împrejurimi. Deodată își aduse aminte că masa rămăsese nestrânsă și dădu buzna în cabană, cu gândul să-și isprăvească treaba cât mai repede. Dar iată că peste puțin timp auzi din nou murmurul ispititor al pădurii ce se legăna ușor în bătaia vântului și din nou țâșni afară, ca o vijelie, de parcă ar fi prins aripi.

În magazie, bunicul își vedea de treburile lui de toate zilele. Din când în când, ieșea afară și se uita, cu fața numai zâmbet, la salturile de căprioară ale nepoatei sale, care zburda zglobie pe pajiștea din jurul cabanei. Tocmai se pregătea să intre înapoi în magazie, când, deodată, Heidi strigă: -

— Bunicule, bunicule, vino repede!

Speriat că i s-a întâmplat ceva copilului, bătrânul porni numaidecât într-acolo, dar, când se apropie de cabană, o zări pe Heidi gonind la vale și strigând în gura mare: „Vin, vin! Doctorul a luat-o înainte. Îndată o să vină și ceilalți!”...

— Bună ziua, domnule doctor. Bine ați venit! îi spuse Heidi musafirului, când, în sfârșit, ajunse lângă el. Și după ce-i strânse mâna cu toată căldura, se grăbi să adauge: Vă mulțumesc încă o dată pentru tot...

— Bună ziua, fetiço, și bine te-am găsit, îi răspunse doctorul zâmbind. Dar nu înțeleg pentru ce îmi mulțumești...

— Pentru că numai datorită dumneavoastră am putut să mă întorc la bunicul meu, îl lămuri Heidi, fără sfială.

O rază de fericire lumină chipul doctorului... Nu se așteptase la o primire atât de caldă. Urcase poteca cufundat în gândurile lui mohorâte și n-apucase să admire frumusețile naturii ce-i înconjurau. Pe Heidi aproape că n-o văzuse și cu atât mai mare îi fu surpriza atunci când aceasta îl recunoscuse, în ciuda părului care, după moartea fiicei sale, îi încărunțise de-a binelea. Și apoi se credea și aducătorul unor vești nu din cele mai plăcute. Și totuși era

întâmpinat de Heidi cu brațele deschise și cu vorbe de mulțumire pentru un lucru care i se părea cât se poate de firesc.

Heidi se agăță fericită de brațul doctorului, iar acesta o apucă pârîntește de mină și-i spuse cu glasul său blajin:

— Hai, copila mea, du-mă la tine acasă...

Heidi însă rămase nemișcată, privind în vale, cu uimire.

— Dar unde sunt Clara și bunica? întrebă ea, nedumerită.

— Eh, copila mea, răspunse doctorul oftând, din păcate trebuie să-ți spun un lucru care, desigur, te va întrista, așa cum mă întristează și pe mine. Clara a fost tare bolnavă și călătoria asta ar fi fost pentru ea foarte obositoare și ar fi putut să-i șubrezească și mai mult sănătatea. Acum se simte ceva mai bine și, la primăvară, de îndată ce vremea se va încălzi și zilele vor fi mai lungi, Clara va veni la munte, cu întreaga familie...

Heidi era uluită. Nu se împăca deloc cu această veste care venea să-i spulbere, într-o clipită, visul ei atât de frumos. Stătea ținută locului, neștiind ce să mai spună, iar doctorul o privea necăjit, nefiind nici el în stare să mai scoată o vorbă. În jurul lor era o liniște desăvârșită, doar vântul, cu adierea lui obișnuită, făcea din când în când să freamăte coroanele copacilor. Pe Heidi era gata-gata s-o podidească plânsul, dar, pe neașteptate, își aduse aminte că alergase până aici în întâmpinarea unui oaspete nespus de drag. Îl privi pe doctor îndelung și citi în ochii lui o suferință nețărmită. Niciodată nu-l văzuse la Frankfurt atât de necăjit și, deodată, avu o strângere de inimă pentru acest om cumsecade, care fusese întotdeauna atât de bun cu ea. Își închipui că tristețea lui se datora faptului că bunica și Clara nu l-au putut însoți. De aceea încercă să-l liniștească și să-i aducă o mângâiere:

— Nu vă mai necăjiți, domnule doctor, începu ea. Timpul trece repede, nici nu știți ce repede trece... Îndată va veni primăvara și-o să fim cu toții împreună mai multă vreme...

În sfârșit, porniră ia deal.

Doctorul o mai ținea și acum de mână pe Heidi, care voia cu orice preț să-l înveselească. Îi repeta întruna că timpul trece, nici nu-ți mai dai seama când, și în felul acesta izbuti, până la urmă, să-și aducă ei înseși mângâierea dorită. Când ajunseră în fața bunicului, Heidi strigă plină de voieșie:

— Ceilalți nu au venit încă, dar vor veni curând...

Despre doctor îi vorbise atât de mult, încât bunicul știa totul despre el. Îi întinse mâna bucuros și-i ură oaspetelui, din toată inima, bun venit. Se așezară apoi toți trei pe bancă și, din vorbă în vorbă, musafirul le povesti că de mai multă vreme nu se simte prea bine și domnul Sesemann l-a sfătuit să facă această călătorie care, cu siguranță, avea să-i priască. Apoi îi șopti ceva la ureche lui Heidi și, dintr-o dată, fetița se arată nespus de nerăbdătoare în dorința ei de a afla cât mai repede ce anume urma să sosească pentru ea...

Bunicul îl îndemnă pe oaspete să-și petreacă în Elveția câteva zile frumoase de toamnă, dar, din păcate, nu-i putea pofti să rămână la el, deoarece nu avea unde să-l culce. În schimb, îi povățui să nu coboare până la Ragaz, ci să tragă, mai curând, în sat, unde va găsi la oricine o cameră, ce-i drept mai modestă, dar foarte curată. În felul acesta, va avea prilejui să facă în fiecare dimineață o plimbare frumoasă, urcând până ia cabană și de aici mai departe, spre înălțimile munților. Asemenea excursii au darul să întărească sănătatea omului, îi spuse bunicul făgăduindu-i totodată să-i arate multe priveliști încântătoare. În culmea bucuriei, doctorul încuviință propunerea bătrânului, apoi discutară împreună cum să pună totul ia cale.

Între timp, soarele se înălțase în înaltul cerului, vântul încetase de mult să mai pieptene coroanele copacilor, iar crengile falnicilor brazi din preajma cabanei păreau încremenite. În ciuda înălțimii, aerul era dulce și îmbietor, și numai din când în când câte o adiere ușoară se furișa pe

lângă cabana scăldată de soare. Era ceasul amiezii. Deodată bunicul se ridică și dispăru într-o clipită, ca numaidecât să se înapoieze cu o masă mare pe care o așează în dreptul băncii. Apoi, întorcându-se spre Heidi, îi spuse:

— E ora prânzului, copila mea, hai, du-te și pregătește masa. Nu știi dacă domnul doctor se va mulțumi cu mâncarea noastră obișnuită, dar, oricum, „sufrageria” sunt sigur că o să-i placă.

— Primesc cu bucurie invitația dumneavoastră, se grăbi să răspundă doctorul, care nu se mai sătura privind valea ce strălucea orbitor, în bătaia soarelui de amiază. Aici totul trebuie să fie minunat, adăugă el.

În acest timp, Heidi alerga prin odaie, de colo până colo sprintenă ca o nevăstuică. Scoase tot ce găsi prin dulap, în dorința de a-și ospăta musafirul așa cum se cuvine.

Bunicul aduse o oală cu lapte din care mai ieșeau încă aburi și o farfurie cu brânză proaspăt rumenită și ispititoare. Apoi, după ce mai aduse și o halcă de carne uscată, din care tăie câteva felii groase, îi îndemnă pe cei doi să mănânce. La sfârșitul mesei, doctorul îi mulțumi bunicului din toată inima, spunând că de mult nu mai mâncase atât de bine și cu atâta poftă.

— Da, aici trebuie să vină micuța noastră Clara, ținut ei să mai spună. Dacă va respira aerul acesta sănătos și va mânca așa cum am mâncat eu azi, se va împlini și se va simți cum nu s-a simțit încă niciodată până acum...

Deodată zăriră pe potecă un om urcând din greu, cu un pachet în spinare. Când ajunse în fața cabanei, lăsă jos povara și începu să tragă adânc în piept aerul curat de munte.

— Iată, fetița mea, ce ți-am adus de ia prietena ta din Frankfurt, spuse doctorul zâmbind. O ajută să dezlege sfoara și atâta tot. Pe urmă, o puse să desfacă singură fiecare pachetel în parte, ca să-i lase bucuria de a descoperi micile comori trimise de Clara.

Doctorul deschise cutia cu prăjituri pentru bunica.

— Vai ce bine îmi pare! izbucni Heidi. Nici nu știți cât mă bucur că bunica va avea la ceai și altceva decât pâinițe... Și, în entuziasmul ei, ar fi vrut să coboare pe loc, să-i ducă bătrânei aceste bunătăți. Dar, până la urmă, ascultă sfatul bunicului, care îi spuse că ar fi mai bine să coboare spre seară, ca să-l conducă și pe domnul doctor până în Dörfli.

Între timp, Heidi dăduse peste punga cu tutun de pipă și se uita cu o privire întrebătoare în ochii doctorului. Ca s-o scoată din încurcătură, doctorul luă punga și i-o întinse bunicului care, fericit de acest dar neașteptat, se apucă numaidecât să-și îndese luleaua cu strășnicie.

Apoi bărbații se așezară pe bancă și începură să vorbească despre tot felul de lucruri, în timp ce Heidi, în culmea fericirii, țopăia zburdalnică în jurul pachetelor primite de la buna ei prietenă. La un moment dat însă se potoli și, apropiindu-se de cei doi bărbați ale căror chipuri abia se mai zăreau printre norii de fum ce se înălțau din lulelele lor, spuse cu o voce nespus de serioasă:

— Darurile astea, într-adevăr, mă bucură foarte mult, dar, pentru mine, cea mai mare bucurie pe ziua de azi este să vă văd pe dumneavoastră aici, domnule doctor.

Cuvintele acestea îi înveseliră pe cei doi fumători, iar doctorul mărturisi că nu s-ar fi așteptat ca vizita lui să-i facă fetei atâta plăcere. Încet-încet se lăsa inserarea, soarele începea să se ascundă în spatele munților și aerul să se răcească. Bunicul se ridică iute de pe bancă și, după ce împachetă la un loc cutia cu prăjituri, salamul și șalul, o luă pe Heidi de mână și porniră toți trei la vale, pe poteca ce ducea spre cabana lui Peter. Ajunși acolo, Heidi își luă rămas bun de la doctor, nu însă înainte de a-i face să-i promită că a doua zi dimineța avea să se urce împreună cu ea și cu Peter sus pe munte, cu turma de capre. După ce se despărțiră și cei doi bărbați își continuară drumul spre sat, Heidi intră glonț în odaia bunicii, și, întinzându-i darurile, o rugă să le atingă, ca să-și dea seama ce i-a adus. Se miră foarte mult văzând că bunica se bucură cel

mai mult de șalul acela călduros, pe care nu mai contenea să-l mângâie cu mâna ei zbârcită de bătrânețe.

— Ce dar minunat! spunea ea întruna. Și ce bine o să-mi prindă în serile friguroase!

Brigitte stătea la masă și privea cu jind salamul. Nici prin gând nu-i trecuse că va avea vreodată în fața ei un salam atât de mare și se întreba, în sine, dacă va fi în stare să taie din ei. Clătină de câteva ori din cap în semn că nu și, în cele din urmă, murmură:

— Cel mai bine ar fi să-l întrebăm pe Unchiul. El ne va învăța ce să facem cu el...

Dându-și seama despre ce este vorba, Heidi se grăbi să-i răspundă:

— Sunt sigură că bunicul va spune să-l mâncăm și atâta tot.

În clipa aceea intră și Peter, împiedicându-se, ca de obicei, de pragul ușii.

— Unchiul, Unchiul din munți, bolborosi el cu sufletul la gură. Vine în urma mea și i...

Văzând însă salamul, băiatul amuți ca din senin, dar Heidi pricepu numaidecât despre ce era vorba și, după ce-i strânse mâna bunicii, ieși repede afară.

De fapt, în ultima vreme, bunicul nu trecea niciodată prin fața cabanei fără să nu între și să-i dea binețe bunicii, care se bucura întotdeauna să-l audă spunând câte o snoavă sau câte un cuvânt bun de încurajare. Acum însă era prea târziu ca să mai zăbovească, nu de alta, dar Heidi se trezea în fiecare dimineață foarte devreme, odată cu revărsatul zorilor, și dorea ca fetița să aibă destul timp să se odihnească. Le ură noapte bună tuturor, de afară, de pe potecă, apoi, luându-și nepoata de mână, porniră amândoi, sub bolta înstelată, spre cabana lor liniștită din creierul munților...

Capitolul 15 RĂSPLATA

A doua zi, doctorul urca poteca însoțit de Peter, încercând să schimbe din când în când cu el o vorbă, dar sfielnicul păstor abia se încumeta să răspundă la întrebările lui binevoitoare.

Ajunseră într-o tăcere desăvârșită la cabană, unde Heidi îi aștepta de mult cu Fulg-de-nea și Pestrița, toate trei înveselite de primele raze ale soarelui de dimineață.

Peter o întrebă pe Heidi, ca de obicei:

— Azi vii cu mine?

— Azi, da, îi răspunse ea, dar numai dacă urcă și domnul doctor cu noi.

Ciobănașul se uită la doctor pieziș, cu o privire neîncurajatoare. În clipa aceea, bunicul ieși din cabană și, după ce le dădu binețea cuvenită, îi înmână lui Peter sacul cu merinde. Acesta simți desaga mai grea ca de obicei și, într-o clipită, fața i se lumineă de un zâmbet fericit. „Vasăzică, o să fim trei”, își spuse în sinea lui. Și, într-adevăr, încredințat că doctorul avea să se țină de făgăduială, bunicul mai pregătise o porție de mâncare, la

care mai adăugase și o bucată zdravănă de carne uscată.

Își luară deci rămas bun și cei trei începură să urce cu turma spre piscurile înalte. Caprele se gudurau mereu pe lângă fetița munților și toate voiau să meargă alături de ea. La un moment dat, Heidi se văzu silită să se oprească și să le îndemne să fie cuminți și s-o ia înainte căci ea, ca un copil binecrescut, voia să-și însoțească musafirul. Se despărți așadar de turmă și se apropie de noul ei prieten, care o luă de mână cu toată gingășia.

De data asta doctorul nu mai trebui să facă niciun efort ca să lege o discuție, așa cum fusese nevoit să facă în tovărășia lui Peter, căci Heidi se apucă numaidecât să-i povestească tot ce știa despre capre, despre însușirile lor deosebite, despre flori și despre stânci, despre păsări și ghețari... Și astfel, ajunseră la pășune, fără să-și dea seama când și cum.

În timpul urcușului, ciobănașul Peter se uitase de mai multe ori, cu uimire, la noul venit, dar, din fericire, acesta – atent la cele spuse de Heidi – nu observase nimic.

Ca de obicei, Heidi se așeză pe iarba proaspătă și doctorul făcu la fel. Piscurile munților, pajiștile, întreaga natură străluceau sub zâmbetul blajin al acestei dimineți de toamnă. Din vale răsunau tălângile atârinate de gâtul animalelor scoase la păscut, și dangătul acesta încântător se revărsa în ecouri, înseninând fețele și sufletele oamenilor.

Soarele îmbrățișa cu razele sale aprinse ghețarul Falkniss, ce-și înălța culmile spre azurul limpede al cerului. O adiere blândă făcea să se înfioare ultimele floricele albastre și trandafirii ce mai smălțuiau pajiștea în acest început de toamnă. Se înclinau ușor, vrând parcă să întâmpine, așa cum se cuvine, o nouă zi de viață. Sus de tot, vulturul se rotea maiestuos, cu aripile întinse, fără să cloncăne.

Heidi se desfăta urmărind cu nesaț florile, bolta albastră, păsările și munții, și în ochi i se citea o mare bucurie. Din

când în când, se uita spre bunul ei prieten, care nici el nu se mai sătura admirând, în tăcere, splendorii neasemuite din jurul lui. La un moment dat zărind ochii luminoși ai fetei, îi spuse:

— Da. Heidi. Ai avut dreptate, aici la voi totul e nespun de frumos, dar dacă omul vine cu sufletul întristat, cum să se bucure de asemenea minunății?

— Numai la Frankfurt are omul sufletul întristat, se grăbi să-i răspundă Heidi. Aici, omul uită de necazuri.

— Și dacă nu uită, știi tu ceva ce ar putea să-l ajute?

— Cum să nu? încrederea în Dumnezeu...

— Mă rog, s-ar putea, dar eu nu cred decât în oameni. Nu socotești că încrederea în oameni ajută mai mult ca orice?

Întrebarea doctorului o găsi pe Heidi nepregătită. Bunica de la Frankfurt și cei din Dörfli o învățaseră altfel. Deodată însă prin minte îi fulgeră chipul bunicului.

— Da, cred că aveți dreptate, murmură ea. Știți, bunicul spune la fel ca dumneavoastră... Acum înțeleg de ce s-a împăcat el cu oamenii și s-a întors din nou în mijlocul lor...

— Păi vezi, ești o fetiță înțeleaptă, iar eu te sfătuiesc să păstrezi toată viața această înțelepciune, spuse doctorul. Apoi, după ce admiră un timp frumusețea peisajului, adăugă: Din păcate, copila mea, e tare greu să stai aici și să ai veșnic în fața ochilor o umbră, care te împiedică să te bucuri din plin de toate minunățiile ce te înconjoară. În asemenea împrejurări, tocmai asemenea minunății au darul să-ți îndurereze și mai mult inima. Mă înțelegi?

Cuvintele doctorului o întristau foarte mult pe micuța Heidi. Imaginea umbrei din fața ochilor îi aminti de bunica oarbă, și gândul că bătrâna n-avea să mai vadă niciodată îi sfâșia întotdeauna sufletul. Tăcu un timp, căzută pe gânduri, apoi răspunse:

— Da, înțeleg și vă dau dreptate. Omul își poate găsi liniștea numai între oameni. Acum abia încep să înțeleg mai bine povestea fiului plecat de acasă...

— O știi? întrebă doctorul cu mirare.

— Cum să nu? răspunse Heidi și începu numaidecât să-i recite pe dinafară povestea pe care o învățase din cartea aceea frumoasă, căpătată de la bunica din Frankfurt.

Doctorul o ascultă în tăcere și pe chipul lui se citea o mare bucurie. Când Heidi termină povestea, îi strânse mâna zâmbind și-i spuse:

— Bravo, ești o fetiță isteță! Povestea asta e, într-adevăr, foarte frumoasă, iar tu o spui dumnezeiește... Am să te rog să mi-o spui ori de câte ori vom veni împreună aici, și sper să venim cât mai des. Vrei?

— Cu mare plăcere! răspunse Heidi, în culmea fericirii...

Peter era supărat foc. De atâtea zile nu mersese Heidi cu el și acum, când în sfârșit erau din nou împreună, nici nu îndrăznea să se apropie de ea din pricina acestui străin care nu se mai dezlipea de prietena lui. De câteva ori se așeză departe, în spatele doctorului, așa fel încât să nu fie văzut, și-l amenință cu pumnul strâns.

La un moment dat, mânios că nimeni nu-l ia în seamă, ciobănașul nostru strigă în gura mare:

— E vremea să mâncăm!

Și, într-adevăr, soarele se înălțase sus de tot pe bolta albastră, anunțând că sosise ora prânzului. Heidi se ridică grăbită și desfăcu sacul cu merinde, dar doctorul o opri, spunându-i că nu-i este foame și, dacă se poate, ar bea numai un pahar cu lapte, pe urmă ar urca un pic mai sus, spre stâncile pleșuve. Heidi nu era nici ea flămândă și se arătă bucuroasă să-și conducă musafirul până la stâncile înalte de unde era să cadă Pestrița. Îl rugă deci pe Peter să mulgă de la Fulg-de-nea o oală de lapte, apoi îi spuse ce aveau de gând ea și doctorul.

— Dar mâncarea... mâncarea din sac cine o s-o mănânce? întrebă ciobănașul, aruncându-i o privire plină de curiozitate.

— Dacă vrei, poți s-o mănânci tu pe toată, îi răspunse Heidi. Dar, mai întâi, du-te și mulg capra.

Niciodată nu se grăbise Peter să facă o treabă așa cum se grăbea acum. Nu de alta, dar ardea de nerăbdare să vadă ce bunătăți se aflau în sacul cu merinde. După ce băură câte o cană cu lapte proaspăt, cei doi își văzură de drumul lor. Nici nu apucară să se îndepărteze prea mult și Peter deschise la iuțea sacul.

Mirosul de carne uscată îl făcu să se înfioare de plăcere. Se mai uită o dată bine, să vadă dacă nu cumva se înșelase, apoi scoase repede afară toate merindele și se ospătă în lege, cum nu se mai ospătase niciodată în viața lui...

Heidi și bunul ei prieten se plimbară îndelung pe povârnișurile abrupte, discutând despre tot felul de lucruri interesante. Pe la orele patru, doctorul îi spuse fetei că trebuie să coboare în sat, iar Heidi ținu cu tot dinadinsul să-l însoțească măcar până la cabana lui Peter. Pe drum îi arătă locurile unde le plăcea caprelor să pască cel mai mult și pajiștile pe care vara creșteau cele mai frumoase flori. Știa chiar să le numească pe toate, căci bunicul o învățase să le cunoască pe fiecare în parte. În sfârșit, se despărțiră. Doctorul porni pe cărare la vale, uitându-se mereu înapoi, în timp ce Heidi sta pe loc și-i flutura din mână, așa cum, până nu demult, îi flutura fiica lui adorată, ori de câte ori pleca de acasă.

Zilele de septembrie erau nespuse de frumoase. În fiecare dimineață, doctorul urca pe munte, însoțit adeseori de bunicul, care-l conducea sus de tot, pe stâncile cele mai abrupte unde, după spusele lui, trebuia să se afle, fără doar și poate, cuibul vulturului; căci nu o dată se rotise răutăciosul deasupra lor, cloncănind amenințător, de parcă ar fi vrut să spună: ce căutați voi în împărăția mea?

Doctorul era fermecat de tot ce-i povestea bătrânul. Îi uimea cât de bine cunoștea el fie care floare sau bucurie alpină și cum foloseau ele pentru vindecarea anumitor boli. Cunoștea de asemenea toate animalele ce populau pădurile de la munte și cum anume se comportă ele în anumite

împrejurări. Ascultându-l pe bunic, doctorul nici nu simțea cum trece timpul. În fiecare seară, când se despărțeau. Îi strângea mâna prietenește și-i spunea:

— Nu e zi să nu învăț de la dumneata ceva nou și folositor.

De multe ori ieșea cu Heidi. Se duceau și se așezau mereu în același loc, pe pajiștea unde Heidi îi spusese pentru întâia oară povestea fiului întors acasă. Îi mai spunea și alte povești și nu o dată Peter se așeza și el în spatele lor și asculta cuminte, fără să-l mai amenințe pe străin cu pumnul strâns, așa cum făcea la început.

Frumoasa lună a lui septembrie se apropia de sfârșit.

Într-o dimineață, doctorul intră în cabană mai puțin vesel ca în celelalte zile și, fără să se mai așeze pe scaun, așa cum făcea de obicei, spuse cu tristețe în glas că era pentru ultima oară când mai venea pe munte în acest an, deoarece trebuia să se înapoieze la Frankfurt, cu toate că tare i-ar mai fi plăcut să mai rămână încă multă vreme aici, unde se simțea, într-adevăr, ca la el acasă.

Bunicul primi vestea cu adâncă mâhnire. I: îndrăgise pe doctor și se bucura ori de câte ori avea prilejul să stea de vorbă cu el. Cât despre Heidi, ce să mai spunem? Sta posomorită și nu-i venea a crede. Se obișnuise a tir de mult să-l vadă pe doctor în fiecare zi și era atât de fericită în prezența lui, încât nu putea să înțeleagă de ce această fericire trebuia să ia sfârșit.

Se uita la el cu o uimire adâncă, așteptând parcă să audă din gura lui că nimic din ceea ce spunea nu era adevărat, dar, din păcate, pe chipul doctorului nu se citea decât întărirea acestei vești întristătoare.

După ce strânse cu căldură mâna bunicului și își luă rămas bun de la el, o întrebă pe Heidi dacă nu vrea să-l conducă o bucată de drum. Heidi fu încântată de această propunere și porniră amândoi, pe potecă, la vale. După un timp, doctorul se. Opri și-i spuse copilei că a coborât destul și ar fi bine să se întoarcă la cabană. O mângâie pe obraji

și, după ce-și petrecu de câteva ori degetele prin părul ei cârlionțat, îi spuse cu duioșie în glas:

— Ce n-aș da să te pot lua cu mine la Frankfurt, draga mea!

În clipa aceea, Heidi revăzu imaginea orașului și, deodată, prin fața ochilor începură să i se perinde casele acelea mari și mohorâte. Străzile lungi, pavate cu piatră cubică și. Mai cu seamă, domnișoara Rottenmeier și camerista Tinette. Așa se face că, după un timp de gândire. Micuța răspunse:

— Mi-ar face mai multă plăcere să vă întoarceți dumneavoastră la cabană.

— Mda, ai dreptate, copila mea, încuviință doctorul. Ești, într-adevăr, o fetiță înțeleaptă. Cu bine și să ne revedem sănătoși, adăugă el, strângând-o cu putere la pieptul său.

Deodată, Heidi surprinse ochii doctorului înecați de lacrimi. Acesta se întoarse brusc și porni repede la vale. Heidi rămase o clipă încremenită, neștiind ce să facă, apoi, înduioșată de tristețea prietenului său, o luă ia fugă după el, strigând cu vocea sugrumată de emoție:

— Domnule doctor, domnule doctor!!!

Acesta se opri și Heidi îl ajunse din urmă, cu obrajii umeziți de lacrimi:

— Da, domnule doctor, m-am răzgândit... vreau... vreau să merg cu dumneavoastră...

Așteptați-mă... mă duc să-i spun bunicului..

— Nu, scumpa mea copilă, nu, o opri doctorul, stăpânindu-se și ștergându-i cu gingăsie lacrimile de pe obraji. Tu trebuie să rămâi aici, printre brazi, în aerul sănătos de munte Dacă ai veni la Frankfurt, s-ar putea să te îmbolnăvești din nou și ar fi mare păcat. De altfel, zilele n-au intrat în sac și noi doi o să ne mai vedem de multe ori, nu-i așa?

— Da, domnule doctor, o să ne mai vedem, trebuie să ne mai vedem, pentru că îmi sunteți foarte drag, spuse Heidi cu convingere, aproape ia fel de drag ca bunicul.

Doctorul o mai îmbrățișă o dată cu toată căldura, apoi își văzu mai departe de drumul său.

Heidi rămase multă vreme țintuită locului, fluturând din mână în urma lui, până când doctorul se pierdu, ca un punct micuț, la orizont...

Capitolul 16 SOSESC PRIETENII

Trecu și iarna ce părea că nu se mai sfârșește, trecură și primele săptămâni mai răcoroase ale primăverii și, în sfârșit, veni din nou luna mai, cu tot alaiul ei: pajiști înverzite și smălțate de flori multicolore, pârâiașe gonind zglobiu la vale, cu susurul lor cristalin, ce-și trăgeau izvoarele din ultimele zăpezi, topite pe crestele munților de razele calde ale soarelui de primăvară. Și aerul era mai cald, iar vântul hoinar vuia din nou printre ramurile brazilor, făcând să cadă acele înnegrite, ca să lase ioc mugurilor.

Sus de tot vulturul cloncănitor se rotea de zor, înscriind cercuri mari pe bolta albastră a cerului. Pretutindeni natura se trezea din amorțeala grea a iernii.

Heidi și bunicul se mutară din nou în cabana lor de la munte. Reînvierea naturii o încânta atât de mult pe fetița munților, încât aproape toată ziua și-o petrecea afară. Asculta cu atenție șuieratul vântului ce bătea cu putere dinspre culmi, făcând să se zgâlțâie crengile bătrânilor brazi din preajma cabanei. Alerga de colo până colo, ca o frunză purtată de vânt, în dorința de a vedea ce flori au mai înflorit pe pajiștile înverzite și, aidoma găzelor ce zburau

din floare în floare, se bucura de orice nouă-descoperire. Trăgea adânc în piept aerul proaspăt al primăverii și niciodată nu i se păruse natura mai frumoasă ca acum.

Din magazie se auzeau lovituri de ciocan, iar, în răstimpuri, scrâșnetul ferăstrăului. La auzul lor, Heidi se repezi într-acolo, să vadă ce surpriză îi mai aduc aceste sunete atât de cunoscute. Pe terasa mică se și afla un scaun de toată frumusețea, iar acum bunicul meșterea de zor la masa lui de tâmplărie, să mai facă încă unul.

— Astea le faci pentru musafirii noștri din Frankfurt, nu-i așa, bunicule? întrebă nepoata plină de curiozitate. Dar dacă vine și domnișoara Rottenmeier, adăuga ea, ar trebui să mai faci unul. Tu ce crezi, o să vină?

— Nu știu, răspunse bunicul, dar, ca să fiu mai sigur, o să te ascult și o să mai fac unul.

Heidi cercetă cu atenție scaunele fără spetează și murmură clătinând din cap:

— Nu cred că domnișoarei o să-i placă să se așeze pe un scaun ca ăsta.

— Nu-i nimic, o liniști bunicul. Dacă n-o să-i placă scaunul, o s-o poftim să se întindă pe canapeaua verde.

Heidi se uită la bunic nedumerită, neștiind ce vrea să însemne această canapea verde, și în timp ce sta și cugeta cam despre ce ar putea fi vorba, îl auzi deodată pe Peter fluierând și pocnind din bici. În clipa următoare, se trezi înconjurată de caprele lui, care, fericite că și-au regăsit prietena, începură să țopăie și să zburde voioase pe pajiștea proaspăt înverzită, trăgând-o pe Heidi după ele.

Peter pocni din bici cu toată puterea și, după ce caprele se împrăștiară, îi întinse fetei munților o scrisoare.

— Nu înțeleg cum de ți-au adus această scrisoare în timp ce te aflai cu turma la păscut, spuse Heidi mirată.

— Nu mi-au adus-o acolo, răspunse ciobănașul, am găsit-o în traista cu merinde...

Într-adevăr, poștașul din Dörfli i-o dăduse cu o seară înainte, rugându-l să i-o ducă a doua zi, ca să-l scutească

în felul acesta de un drum până la cabana din munte. Ciobănașul nostru o vârase în traistă și aruncase peste ea bucata de pâine și brânză, și nu o mai găsisese decât la prânz. După ce scuturase traista de firimituri.

Heidi luă plicul, îl învârti pe o parte și pe alta și, când își dădu seama de la cine era scrisoarea, dădu buzna în cabană, strigând:

— Bunicule, bunicule, am primit o scrisoare de la Clara, hai să ți-o citesc!

Ca să audă și el despre ce era vorba, Peter se duse după ea și se sprijini cu umărul de canatul ușii. Fetița munților începu să citească:

„Draga mea Heidi. Nici nu știi cât de mult mă bucur că peste puțin timp ne vom revedea. Bagajele sunt pregătite și peste două sau trei zile pornim la drum. Tata nu vine cu noi. Trebuie să plece mai întâi la Paris, unde are niște treburi. Doctorul trece în fiecare zi să ne vadă și de pe scară ne strigă: „Gata, copii, dați-i drumul, muntele vă așteaptă!” Nici nu știi, dragă Heidi, ce mult i-a plăcut la voi și ce fericit ar fi să poată să trăiască și el acolo, în creierii munților. A petrecut împreună cu noi toate serile lungi de iarnă și ne-a povestit cât de bine s-a simțit ia munte alături de tine și de bunicul tău. Ne-a vorbit și de ciobănașul Peter și de turma lui și nu mai găsește cuvinte de laudă pentru voi. De fiecare dată încheie, spunând cu însuflețire: „În aerul aceia proaspăt și curat, te faci bine oricât de bolnav ai fi”. De altfel, s-a întors de acolo schimbat în bine. Este iar omul vesel, cu chipul veșnic zămbitor, și parcă a reîntinerit. Îmi pare bine pentru el, căci e un om tare bun și cumsecade. Cred că ți-ai dat și singură seama de acest lucru. Scumpa mea, nici nu știi cu câtă nerăbdare aștept să fiu iar lângă tine, să-l cunosc pe prietenul tău Peter și caprele lui despre care mi-ai vorbit atât de mult. Mai întâi vom rămâne șase săptămâni la Ragaz, unde voi face un tratament. Pe urmă ne mutăm la Dörfli și, în zilele frumoase, vom urca la cabană. Vom petrece împreună zile

întregi, pe pajiștile înflorite. Bunica se bucură și ea nespus de mult de această călătorie. Domnișoara Rottenmeier nu vine, deși bunica a stăruit să ne însoțească. Spune că nu vrea să ne deranjeze cu prezența ei, dar eu știu prea bine că altul e adevărul. Când s-a întors Sebastian, după ce te-a condus pe tine, s-a apucat să-i povestească despre „grozăvia” stâncilor cu pereți abrupti și prăpăstiile adânci și înfricoșătoare în care, la cea mai mică neatenție, te poți prăbuși. Domnișoara s-a speriat atât de tare, încât o cuprinde spaima ori de câte ori aude vorbindu-se de această călătorie, spunând că, în afară de capre și de cei ce trăiesc la munte, nicio ființă omenească n-ar trebui să-și pună viața în primejdie mergând pe aceste meleaguri. Tinette rămâne și ea acasă, în schimb, Sebastian ne va însoți până la Ragaz, de unde se va înapoia la Frankfurt. Cam atât, deocamdată, scumpa mea Heidi și, în așteptarea revederii noastre, te îmbrățișez de mii de ori, a ta prietenă, Clara”.

La auzul ultimelor cuvinte, Peter pocni din bici cu atâta furie, încât bieteile capre se speriară și o rupseră la fugă pe potecă, în vale. Ciobănașul porni pe urmele lor, învârtind mereu biciul în aer, de parcă s-ar fi aliat în fața unui dușman nevăzut. Mânia lui era stârnită de vestea sosirii unor musafiri, pentru el nepoștiți.

A doua zi, Heidi se duse să-i spună și bunicii din vale vestea cea mare, încredințată că bătrâna avea să se bucure foarte mult, aflând de apropiata sosire a oaspeților din Frankfurt, despre care îi vorbise de atâtea ori și în cuvinte atât de frumoase. Plimbarea era o adevărată încântare, căci soarele zăbovea acum mai mult pe bolta azurie, iar razele lui, din ce în ce mai fierbinți, încălzeau aerul cu dogoarea lor plăcută.

Bunica nu mai zăcea în pat. Ședea iar în colțul ei și torcea ca de obicei, dar cutele de pe față parcă i se adânciseră și mai mult, iar pe fruntea încruntată i se citea o tristețe nemărginită. Și, într-adevăr, mai toată noaptea

nu dormise, frământată de niște gânduri negre; căci din strigătele mânioase ale nepotului, înțelesese că un grup de străini avea să vină curând de la Frankfurt, urmând să rămână la cabană toată vara. De supărare, sărmanei îi pierise somnul și abia spre dimineață izbutise să adoarmă.

Heidi intră la ea cu sufletul la gură și începu să-i povestească totul de-a fir-a-păr. Deodată însă se întrerupse și o întrebă:

— Ce-i cu tine, bunico, ce s-a întâmplat? Tu nu te bucuri de această vizită, ori ți-e teamă că vine și domnișoara Rottenmeier?

— Mă bucur, cum să nu mă bucur, copila mea, răspunse bătrâna, străduindu-se să pară cât mai veselă. Mă bucur foarte mult pentru tine...

— Nu-i adevărat, îi curmă vorba fetița munților, tu nu te bucuri și-mi dau seama de ce. Dar te rog să n-ai nicio grijă, domnișoara Rottenmeier nu vine. E mult prea fricoasă ca să se încumete să facă o asemenea călătorie.

— Nu, copila mea, n-am nicio grijă și nu mi-e frică de nimic, o încredință bunica. Dă-mi te rog mâna să simt că ești aici. Așa, fetița mea, așa, și să știi că mă bucur tare mult de bucuria ta; mi-e teamă că eu n-o să mai am parte de această bucurie...

— Nu, nu! izbucni Heidi... Decât să mori tu, mai bine nu-mi trebuie nimic...

Cuvintele se rostogoleau din gura ei ca o avalanșă și nu se mai opreau, căci fetița munților dorea s-o liniștească pe biata bătrână, care era încredințată că acum, după ce Heidi se însănătoșise, prietenii ei din Frankfurt veneau s-o ia înapoi, la oraș. Sărăcuța își dădea seama că n-ar fi trebuit să dea în vileag această teamă de față cu Heidi, dar nu izbuti să se stăpânească. Fetiței i se făcu milă de ea în asemenea măsură, încât ar fi fost în stare să se așeze la picioarele ei și să n-o mai părăsească niciodată.

Simțind cât e de necăjită, bătrâna încercă să schimbe vorba și o rugă să-i citească ceva. Heidi nu se lăsă rugată

de două ori și îi citi din nou bunicii vechea și înduioșătoarea poveste a fiului plecat de acasă. Când termină ce citit, bătrâna îi spuse cu glasul ei blajin:

— Îți mulțumesc, copila mea, nici nu știi câtă mângâiere sufletească îmi aduce glasul iau..

Și, într-adevăr, de pe chipul oarbei se ștersese orice urmă de îngrijorare.

Seara, în timp ce Heidi urca înapoi spre cabană. Pe cerul ce începuse să se întunece stelele țâșneau una câte una, ca niște scânteii scăpărătoare. Se oprea la tot pasul, să admire bolta înstelată, și strălucirea sclipitoare a astrilor îi umplea inima de o mare bucurie. Măreția naturii avea darul întotdeauna să-i incinte sufletul.

Bunicul o aștepta în fața cabanei, desfătându-și și el privirea cu minunăția acestei nopți de mai. De mult nu mai fuseseră atât de fermecătoare nopțile în luna florilor, ca în acest an. La fel erau și zilele, iar uncheșul munților, care vedea soarele deopotrivă de strălucitor în răsărit și în amurg, spunea că anul acest va fi un an neobișnuit, de o rodnicie nemaipomenită și ori de câte ori îl vedea pe micuțul Peter îi atrăgea atenția:

— Vezi, ai grijă, ciobănașule, să nu ți se sălbăticească turma de atâta iarbă grasă.

Drept răspuns, Peter învătea de câteva ori biciul în aer și pe chipul lui se putea citi: „Nu mi-e frică, cu ăsta le vin eu de hac!”

Așa se scurse toată luna mai și veni și iunie, cu soarele mai arzător și zilele mai lungi ca noaptea. Gențianele, clopoței și toate florile înmiresmau cu parfumul lor aerul curat de munte.

Într-o zi, pe la sfârșitul lunii, după ce isprăvi cu treburile prin casă, Heidi ieși în fața cabanei să vadă ce se mai întâmplă pe afară și deodată începu să strige cu voce tare:

— Bunicule, vino repede, repede!

Bunicul se duse iute lângă ea și privi în direcția arătată de nepoată. Un alai neobișnuit urca încet pe potecă, ’

îndreptându-se spre cabană: doi oameni purtau pe brațe un scaun în care ședea o fetiță înfoclită în pături, și în preajma ei înainta un cal alb de toată frumusețea, încălecat de o doamnă care tot timpul stătea de vorbă cu fetița. În urma lor, un bărbat împingea un scaun cu roțile și, lângă el. Un alt sătean din Dörfli ducea în spinare un rucsac mare, încărcat cu șaluri și pături groase.

Micul alai se apropia tot mai mult și când. În sfârșit, ajunsese în dreptul cabanei, cei doi bărbați lăsară scaunul din brațe și Heidi se repezi într-acolo. S-o întâmpine pe Clara. Prietenele se îmbrățișară cu atâta căldură, de parcă nu ie mai venea să se desprindă una de cealaltă. Bunica se dădu jos de pe cal, o strânse pe Heidi cu dragoste la pieptul ei, apoi îi întinse mâna bunicului, care fără nicio sfială venise să le ureze oaspeților bun venit; căci. Vorba ceea, se cunoșteau de mult din cele povestite de Heidi.

— Cum văd, dragă Unchiule, începu bunica, după ce isprăviră cu urările de bun venit, dumneata ești proprietarul unei case pe care mulți împărați ar putea să și-o dorească. Dar nepoata matală arată, într-adevăr, ca un trandafir. Ne-a spus nouă doctorul, dar parcă nu-mi venea a crede.

O mângâie pe Heidi pe obraji rumeni de sănătate, apoi, întorcându-se spre Clara, o întreabă:

— Ce zici, copila mea, de frumusețea acestor locuri?

— Dacă ar fi după mine, nici n-am mai pleca de-aici, răspunse mica infirmă, privind minunățiile peisajului din jurul ei. E într-adevăr fermecător, fermecător! repetă ea entuziasmată.

Între timp, bunicul trase scaunul cu roțile pe un loc mai neted și, după ce scoase din rucsac câteva pături ca s-o poată înveli pe Clara, spuse:

— Cred că ar fi bine s-o mutăm pe domnișoara pe scaunul ăsta, ca să stea mai comod.

Și fără să mai aștepte vreun răspuns, o ridică pe Clara în brațele sale vâjnoase și cu cea mai mare grijă o așeză pe

pătura moale.

— Unde ai învățat, dragă Unchiule, să te porți atât de frumos cu bolnavii? întrebă bunica, plină de admirație și mirată în același timp. Dacă mi-ai spune, le-aș trimite acolo pe toate infirmierele pe care le-am cunoscut, ca să învețe cum să se îngrijească de bolnavi.

— Ei, asta e... o chestiune de obișnuință, răspunse bunicul zâmbind, dar sub zâmbetul lui se ascundea o mare tristețe. Pe dinaintea ochilor i se perindau acum imaginile unui trecut îndepărtat. Pe un scaun asemănător cu cel din fața lui, zăcea odată un suferind, care de-abia își mai mișca mâinile și picioarele. Era căpitanul lui. Îi găsisse rănit, după o bătălie grea în Sicilia, și până în ultima clipă a vieții sale rănitul n-a mai vrut să fie îngrijit de nimeni altul decât de Omul munților, cum i se spunea încă de atunci bunicului. Această tristă amintire, stârnită de prezența micuței infirme, îl îndemnă pe bătrân să ia hotărârea de a o îngriji el însuși pe Clara, cu mâna lui încercată.

Era o zi superbă, pe cerul curat nu se găsea nici urmă de nor, iar Clara, în culmea încântării, își desfăta ochii și inima privind cu nesaț împrejurimile de o frumusețe neasemuită.

— Dragă Heidi, spuse ea la un moment dat, când se trezi din plăcuta-i visare. Aș fi tare bucuroasă dacă aș putea să dau înconjurul cabanei voastre, ca să văd toate lucrurile pe care le cunosc atât de bine fără să le fi văzut vreodată.

Heidi împinse scaunul cu roțile în umbra blândă a brazilor. Bunica se duse după ele și toate trei admirară bătrânii arbori cu trunchiul de o grosime neobișnuită, ale căror crengi, încărcate de ace proaspete, se legănau ușor în voia vântului de primăvară. Din vremuri străvechi, acești falnici străjeri ai cabanei de azi privesc această vale, în timp ce în jurul lor totul se naște și moare ca apoi să renască și iar să moară...

Heidi se apropie de staul și deschise larg ușile, pentru ca prietena ei să poată privi înăuntru. Din păcate, nu prea

avea ce să vadă, căci Fulg-de-nea și ^Pestrița fuseseră duse de Peter la păscut.

— Ce rău îmi pare că nu sunt aici! spuse Clara. Ar fi grozav dacă aș putea să le aștept până se întorc și, în felul ăsta, să-l cunosc și pe ciobănașul Peter, despre care mi-a vorbit Heidi atât de mult. Dar dacă va trebui să plecăm întotdeauna, așa cum vrei tu, bunico, înainte de a se însera, n-o să am niciodată această bucurie...

— Toate la vremea lor, scumpa mea, deocamdată avem de ce ne bucura și nu e bine să jinduim prea mult deodată...

În clipa aceea Heidi împinse scaunul un pic mai încolo și o nouă priveliște se deschise în fața micuței infirme.

— Vai! exclamă ea în culmea încântării. Zărind covorul multicolor ce îmbrăca pajiștea din spatele cabanei. O adevărată minune! Ce fericită aș fi să pot culege și eu din florile astea atât de frumoase!...

Heidi dădu fuga pe pajiște și, peste puțin timp, un buchetel de toată splendoarea se afla pe genunchii prietenei sale.

— Da, e frumos aici, încuviință Heidi. Dar pajiștile de pe creste, unde se duce Peter cu caprele la păscut, sunt mult mai frumoase. Nici nu știi cât m-aș bucura să poți merge o dată cu mine, sus, pe povârnișurile acelea abrupte, unde pe alocuri iarba pare albastră, iar stâncile parcă ar fi de aur...

Vorbind despre plaiurile acelea atât de îndrăgite și pe care nu le mai văzuse de atâta timp, Heidi se îmbujoră la față și în ochii ei începură să scapere scânteii de bucurie. Ascultând-o, Clara se aprinse și ea și, într-un moment de mare însuflețire, o întreabă pe bunica ei:

— Ce spui? O să ajung eu vreodată până acolo sus?

Se așternu o tăcere deplină.

— De ce să nu ajungi? răspunse apoi Heidi, în locul bunicii. O să te duc eu. Și în clipa aceea împinse scaunul cu atâta putere, încât, dacă nu ar fi fost acolo bunicul să-l

prindă, scaunul ar fi pornit-o singur la vale...

În timp ce toată lumea continua să admire frumusețea plaiurilor înconjurătoare, uncheșul munților nu stătu cu brațele încrucișate. Scoase la iuțea din cabană câteva scaune, le puse în jurul mesei din fața băncuței și, după ce mai aduse tot ce trebuia, îi pofti pe toți la masă.

Bunica era încântată de sufrageria în aer liber. Care domina întreaga vale. O adiere dulce de vânt se furișă încet printre crengile brazilor, făcându-le să murmure în surdină o melodie parcă anume venită pentru această serbare câmpenească.

— Ia te uită ce mi-e dat să văd! izbucni deodată bătrâna doamnă Sesemann. Ori poate mă înșel? Nepoata mea mănâncă a doua felie de pâine cu brânză prăjită?!

— Brânza asta e atât de bună incit aş fi în stare să mai mănânc o felie, răspunse Clara, tară sfială. Dacă vreți să știți, e de o mie de ori mai bună decât toate felurile de mâncare pe care ni le servesc acolo jos, la Ragaz...

— Ei, nici așa să n-o luăm, spuse bunicul cu modestie. Aici aerul e mai bun și face poftă de mâncare. Asta-i tot...

În jurul mesei, veselie nu mai contenea. Bunicul stătea de vorbă cu doamna Sesemann și cu bucurie aflau că părerile lor se potriveau în multe privințe, îndeosebi în privința încrederii în oameni și în viață... Copiii aveau și ei să-și povestească o mulțime de lucruri și, tot așa, din vorbă în vorbă, nici nu simțiră că se iasă inserarea.

Când soarele începu să se ascundă în spatele munților, bunica spuse, cu părere de rău, că a sosit momentul despărțirii. În clipa aceea, pe chipul Clarei se așternu o tristețe iară margini.

— Să mai rămânem măcar o oră, două, spuse ea cu voce rugătoare. Timpul a trecut atât de repede, încât nici n-am apucat să vedem cum arată casa pe dinăuntru...

Bunicul împinse scaunul cu roțile până în pragul cabanei, dar scaunul era mult prea lat ca să intre pe ușă. Fără să mai stea pe gânduri. Uncheșul munților o luă pe

infirmă în brațe și intră cu ea în bucătărie. După ei veniră și ceilalți.

Doamnei Sesemann îi plăcu nespus de mult felul în care era aranjat interiorul cabanei și când zări scara ce ducea spre pod, nu se putu stăpâni să nu întrebe, adulmecând aerul cu nesaț:

— Ce bine miroase aici! Sunt sigură că acolo sus trebuie să fie podul cu fin, în care doarme Heidi, nu-i așa?

Urcară cu toții și se opriră lângă culcușul fetei munților.

Clara, entuziasmată, spuse:

— Ce plăcut trebuie să fie să stai întinsă pe pat și să vezi cerul și să auzi șuierul vântului în creștetul brazilor. Niciodată nu am văzut o cameră mai fermecătoare...

Bunicul se uită îndelung la doamna Sesemann și în timp ce coborau scara i se adresă respectuos:

— Dacă n-ați avea nimic împotriva, eu aș zice s-o lăsați un timp la noi. Aici ar prinde cu siguranță puteri și vă asigur că de prietena nepoatei mele m-aș îngriji ca de propriul meu copil. Cu șalurile și păturile pe care le-ați adus, am putea întinde un pat de toată frumusețea.

La auzul acestor cuvinte, cele două prietene izbucniră în strigăte de bucurie, în timp ce bunica rosti cu vocea sugrumată de emoție:

— Dumneata ești într-adevăr o ființă cu totul deosebită, dragă Unchiule. Și eu mă gândeam în clipa asta că nepoatei mele i-ar prinde foarte bine să stea aici mai multă vreme; pentru nimic în lume însă n-aș fi îndrăznit să-ți fac o asemenea propunere, căci îmi dau seama câtă bătaie de cap ai avea ca să te îngrijești de un copil infirm. Dar, vorba ceea, gând la gând cu bucurie, iar eu îți mulțumesc din toată inima și îți voi rămâne recunoscătoare pentru bunătatea dumitale.

În timp ce cobora scara cu infirma în brațe, bunicul dădu din mână cu modestie, vrând parcă să spună că atunci când e vorba să ajuti un bolnav, mulțumirile nu-și

au rostul. O așeză pe Clara pe scaunul lui din bucătărie, apoi se repezi afară să ia păturile și șalurile aduse de doamna Sesemann.

— Bună idee ați avut că le-ați adus, spuse ei zâmbind, când ajunse din nou în pod. Parcă v-ați fi pregătit de o excursie pe timp de iarnă.

— Prevederea, dragă Unchiule, e mama înțelepciunii și de multe ori te scutește de necazuri, răspunse ea, la fel de zâmbitoare. Aici. Ia munte, furtuna se poate stârni din senin și, la urma urmei, trebuie să recunoști că prevederea mea n-a fost lipsită de folos...

— Asta așa e, mărturisi, cu toată sinceritatea uncheșul munților.

Apoi se apucară amândoi să întindă un strat gros de fin, înjghebând din pături și șaluri două paturi de toată frumusețea, mai mare dragul să le privești. Când coborâră, îi găsiră pe copii vorbind cu înflăcărare despre timpul pe care aveau să-l petreacă împreună aici, în creierul munților și, cum îl zăriră pe bunic, îl întrebară în cor, cam câte zile o să rămână Clara la cabană.

— În cel mult patru săptămâni se va vedea dacă aerul de munte este binefăcător pentru sănătatea Clarei, răspunse bunicul. De rămas, însă, poate să rămână după pofta inimii, se grăbi el să adauge.

La gândul că vor fi împreună atâta vreme, cele două prietene nu se mai putură stăpâni și începură să scoată chiote de bucurie. Tocmai atunci sosiră și călăuzele pe care bunica le trimisese înapoi, la Ragaz, cu rugămintea să se întoarcă odată cu lăsarea înserării.

Înainte de a încăleca, îi mai dădu nepoatei tot felul de sfaturi, și, mai cu seamă, îi ceru din tot sufletul să nu-l supere pe bunic. Clara îi promise că va fi cea mai cuminte fetiță din lume și, la rândul ei, o rugă pe bunică să vină s-o vadă cât mai des. Heidi se alătură și ea acestei rugăminți, și, după ce le făgădui acest lucru, bunica urcă în șa și dădu s-o pornească; bunicul, însă, care cunoștea

primejdiile potecii, prinse calul de dârlogi și își conduse musafira până în Dörfli, de unde doamna Sesemann, însoțită de călăuzele ei, își urmă drumul spre băile Ragaz.

Și în timp ce fetițele mai stăteau de vorbă în fața cabanei, ciobănașul Peter cobori și el cu turma lui zglobie; zvăpăiatele o înconjurară într-o clipă pe Heidi și, pe măsură ce își ridicau capul, fetița munților îi spunea Clarei cum se numește fiecare. Apoi cele două prietene îl întâmpinară cu bucurie pe micuțul ciobănaș, dar acesta le privi îmbufnat și nu răspunse la cuvântul lor de binețe. După ce se mai uită la Clara cu o privire răutăcioasă, pocni din bici furios și își văzu mai departe de drumul lui...

Mai târziu, pe când stăteau întinse în patul lor de fin și se uitau prin lucarnă la stelele sclipitoare, Clara îi spuse cu emoție prietene sale:

— Parcă ne-am afla culcate într-un car cu fin, care plutește ușor în văzduh, urcând spre bolta înstelată.

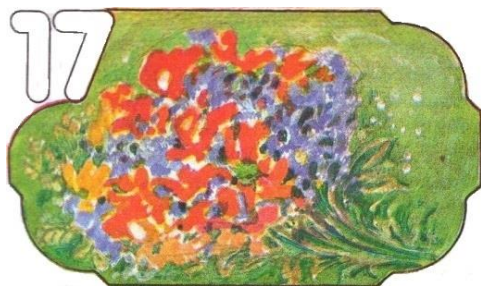
— Așa e, încuviință Heidi. Dar, spune-mi tu știi de ce sunt stelele atât de jucăușe și de ce clilesc atât de vesel, parcă ne-ar face semn cu ochiul?

— Nu știu, răspunse Clara.

— Pentru că sunt și ele bucuroase de bucuria noastră.

Și tot așa, vorbind ba de una, ba de alta fetiței munților i se lipiră genele și adormi cufundându-se într-un somn adânc și liniștit. În schimb, prietena ei rămase încă multă vreme trează, cu privirea ațintită spre bolta înstelată, căci la ea, la Frankfurt, nu ieșea niciodată noaptea, iar în casa lor storurile erau: veșnic trase. Închidea ochii și iar îi deschidea ca să mai vadă încă o dată stelele scânteietoare, până când. Obosită, adormi și ea și toată noaptea nu visă decât cerul luminat de aștri...

Capitolul 17

O MINUNE LA CARE NIMENI NU SE AȘTEPTA

A doua zi în zori, bunicul ieși, ca de obicei, în pragul cabanei, să vadă cum arată vremea.

Crestele munților erau învăluite de o culoare roșietică, iar pe cerul azuriu pluteau agale câteva zdrențe de nori alburii, tivite de jur împrejur de o dără aurie. Întreaga vale era scaldată într-o lumină trandafirie, care anunța o zi la fel de frumoasă ca și cea din ajun.

Uncheșul munților scoase din magazie scaunul cu roțile, apoi intră în cabană ca să le spună copiilor să se grăbească să vadă revărsatul zorilor.

În acest timp, se nimeri să sosească în fața cabanei ciobănașul Peter cu turma lui. Bietele capre erau tare speriate, căci ciobănașul nostru pocnea din bici, fără încetare, cu o furie neobișnuită. Și, într-adevăr, era mânios la culme, căci de săptămâni în șir nu-i mai fusese dat s-o vadă pe Heidi singură. Din zori și până seara îi ținea tovărășie acestei străine, iar acum, când în sfârșit se hotărâse să urce cu el la pășune, era neapărată nevoie s-o care după ei și pe această infirmă, cu scaunul ei cu roțile. Privi îndelung, cu ochi amenințători, acest scaun, care era de fapt pricina supărării sale. Apoi își roti privirea în jur, să vadă dacă nu se afla cineva prin preajma lui. Nicăieri, nicio mișcare. Așa stând lucrurile, se apropie tiptil de scaun și-i

dădu vânt să pornească la vale, pe povârnișul pietros. După aceea se cățără sprinten pe prima stâncă și se ascunse în spatele unui tufiș, de unde putea să vadă totul, fără să fie văzut. Scaunul se rostogolea în jos, ca o avalanșă, împrôșcând bucăți din el în toate părțile. Acum nu mai avea nici rotile, nici spetează, spre marea bucurie a ciobănașului Peter care, în naivitatea lui, era încredințat că distrugerea scaunului avea să grăbească plecarea bolnavei la ea acasă. Și în timp ce țopăia și bătea din palme de atâta plăcere, o zări deodată pe Heidi, ieșind din cabană, urmată de uncheșul munților, care o ducea în brațe pe micuța infirmă. Heidi se uită câteva clipe, în jurul ei, iar bunicul o privi nedumerit.

— Unde o fi scaunul? întrebă el cu mirare în glas.

— Mă duc să-l caut, se grăbi Heidi să-i răspundă și, fără să mai stea pe gânduri, porni numaidecât în căutarea scaunului.

În clipa aceea se porni o rafală de vânt și Heidi exclamă:

— Vai, s-a întâmplat o nenorocire! Vântul a împins scaunul la vale și scaunul s-a dus de-a dura pe povârniș! Acum a ajuns tocmai la Dörfli și, până să ni-l aducă cineva înapoi, se face prea târziu și n-o să mai putem urca la pășune!

— Ce rău îmi pare! începu și Clara să se văicărească. Acum, când nu voi mai avea pe ce să stau, va trebui să mă întorc acasă.

Heidi se împotrivi și-i spuse bunicului, cu glas rugător:

— Să n-o lăsăm să plece, bunicule! Faci tu ceva ca să poată să rămână la noi, nu-i așa?

— Nicio grijă, copiii mei, răspunse bunicul. Clara nu pleacă nicăieri, iar noi vom merge cu toții la pășune, așa cum am hotărât!

Bătrânul intră grăbit în cabană și ieși de acolo cu câteva pături groase și cu două scăunele. Apoi se duse în staul și, după ce scoase caprele afară, se opri deodată în loc, mirat că până la ora aceea micuțul general al caprelor nu se ivise

încă pe pajiște, cu turma lui.

Curând, întreaga trupă suia pe cărarea ce ducea spre pășunea atât de mult visată. Fulg-de-nea și Pestrița mergeau cuminți pe lângă Heidi, în timp ce bunicul o ducea pe Clara în brațe. Când, în sfârșit, ajunseră la pășune ce să vadă? Turma lui Peter păștea în voie, în timp ce micuțul ciobănaș stătea tolănit pe iarbă, iară să-i pese de nimic.

— Te învăț eu minte, ștregarule, să mai treci prin fața casei mele țară să te oprești! strigă bunicul, cum îl zări de departe.

Auzind vocea atât de cunoscută a uncheșului, Peter se suci într-o rină și abia se învrednici să răspundă cu o voce leneșă:

— Când am trecut eu pe acolo, dormeați cu toții, așa că mi-am văzut de drumul meu.

— Și de scaun nu știi nimic? îl întrebă bătrânul, privindu-l pieziș.

— Ce scaun?! minți ciobănașul cu nerușinare.

Uncheșul munților se mulțumi cu acest răspuns și nu-l mai întrebă nimic. O lăsă pe Clara din brațe și o așeză pe unul din scăunelele aduse de Heidi, apoi întinse păturile și se lungiră cu toții.

Clara era în culmea fericirii. Îi mulțumi bunicului pentru bunătatea lui și-l încredință că se simte pe acest scăunel la fel de bine ca pe scaunul ei cu roțile. Micuța nu se mai sătura privind splendorile naturii și buzele ei murmurau întruna:

— Ce minunăție! Ce minunăție!

După un timp, bunicul le spuse că el trebuie să coboare să vadă ce s-a întâmplat cu scaunul Clarei, îi arată nepoatei unde a adăpostit sacul cu merinde și să nu uite s-o mulgă la amiază pe Fulg-de-nea. În sfârșit, își luă rămas bun de la copii, făgăduindu-le să se întoarcă spre seară.

Pe bolta albastră nu mai plutea nici măcar o dâră de nor. În bătaia orbitoare a soarelui, ghețarul scăpăra stele

scânteietoare, iar piscurile înalte și pleșuve păreau niște bătrâni înțelepți ce priveau în vale, bucurându-se parcă de fericirea nemărginită a celor două copile. Caprele pășteau liniștite și, din când în când, câte una se apropia de cele două prietene, mai ales sfioasa Bălaia.

Se scurseră în felul acesta câteva ceasuri bune. Deodată, pe fetița munților o cuprinse un dor nebun să urce un pic mai sus și să vadă dacă tufe de țințaură au înflorit și dacă florile lor sunt la fel de frumoase ca și anul trecut. Înainte de a pleca, smulse de pe pajiște câteva smocuri de iarbă grasă și le dădu prietenei sale, pe care o rugă să nu se supere dacă o lasă câteva clipe în tovărășia Bălaiei.

Clara se învoi numaidecât, fericită că avea să rămână un timp singură, fără să aibă nevoie de ajutorul nimănui. De îndată ce Heidi se îndepărtă, îi întinse un smoc de iarbă Bălaiei care, din ce în ce mai îndrăzneată și mai încrezătoare în noua ei prietenă, mănca iarba direct din mâna ei.

Niciodată nu dorise Clara mai mult ca în această clipă să ajungă de sine stătătoare, în rând cu toți copiii. La un moment dat, o cuprinse pe Bălaia pe după gât și-i șopti încet, la ureche:

— E atât de frumos aici, la voi, încât n-aș mai pleca niciodată!

În acest timp Heidi își desfăta ochii cu florile de țințaură. Într-adevăr, nu fu deloc dezamăgită... Tufe erau înflorite toate, iar în jurul lor iarba era presărată cu clopoței și albăstrele, care îmbibau aerul cu parfumul lor suav și îmbietor. Încântată de această minunăție, fetița munților se întoarse o bucată de drum și, de departe, îi strigă prietenei sale

— Clara, trebuie neapărat să vezi și tu aceste splendori!

Așezat pe un pietroi în mijlocul pajiștii ciobănașul Peter stătea pe gânduri. Își tot frământa mintea și nu era în stare să priceapă nimic din această neașteptată întorsătură a lucrurilor. De fapt, el distrusese scaunul ca s-o facă pe

străină să plece imediat și, când colo, dumneai stă așezată în fața lui, de azi-dimineață, și nici prin gând nu-i trece să-și ia tălpășița.

Când ajunse în dreptul lui, Heidi îl rugă s-o ajute, ca s-o ducă pe Clara până sus.

— Nu vreau! mormăi morocănos ciobănașul nostru.

Dar fetița munților nu se lăsă și-i spuse supărată:

— Bine, numai să nu-ți pară rău! Speriat că prietena lui aflase ceva despre misterioasa dispariție a scaunului cu roțile, Peter se învrednici să se ridice de pe piatra lui și, până la urmă, cu multă greutate, izbutiră amândoi s-o pună pe Clara pe picioare.

Ca să le ușureze munca, mica infirmă își lăsă numaidecât tălpile pe iarbă și văzând că n-o dor deloc picioarele, le apăsă cu putere pe pământ și făcu și câțiva pași.

— Vezi, Heidi, pot să merg, pot să merg! Exclamă ea fericită. Dacă aș putea să urc cu tine în fiecare zi, sunt sigură că foarte curând aș reuși să merg fără niciun ajutor!...

În sfârșit, luptând din răputeri, ajunseră cu chiu cu vai la locul dorit de Heidi. Se așezară obosiți pe pământul caid, în mijlocul unei adevărate grădini înflorite, și toți trei răsufară ușurați. Bucuria fetițelor era atât de mare, încât inimile lor plăpânde nici nu aveau tăria s-o cuprindă.

Deodată, din spatele unui tufiș, se iviră câteva capre, în frunte cu sprintena Pestrița. Cum îi zări pe copii, neastâmpărata scoase un behăit puternic, și în clipa următoare celelalte capre îi răspunseră în cor. Nu mai călcaseră niciodată prin locul acesta, de frica lui Peter, dar, la îndemnul fetiței munților, se apropiară, zburdând de bucurie.

Între timp, ciobănașul nostru se întinsese frumos pe iarbă și, mângâiat de razele calde ale soarelui, adormise buștean. Deodată însă tresări din tot corpul și se trezi din somn speriat. Visase scaunul cu roțile, care fusese reparat

fără cusur și acum stătea întreg în fața cabanei. Își frecă ochii buimac și, după ce se dezmetici de-a binelea, porniră cu toții înapoi, spre pajiștea de unde veniseră. Nu de alta, dar se făcuse ora prânzului și trebuiau să mănânce. Peter își dădu toată silința s-o ajute pe Clara la coborâre, de teamă ca Heidi să nu-i spună ceva bunicului despre fapta lui necugetată. Heidi nu știa însă nimic de această poveste și atunci când îl amenințase, spunându-i să nu-i pară rău, se gândise doar să nu-i dea ciobănașului nicio fărâmiță din bunătățile pe care bunicul le pregătise pentru ea și prietena ei.

Acum însă fetița munților împărți merindele din sac în trei porții egale și mai spuse:

— Tot ce ne va prisosi, îi vom da lui Peter, ca să-l răsplătim pentru ajutorul lui neprețuit. Și, într-adevăr, ciobănașul nostru mai capătă câte o porție mare din rația fetițelor care, oricât de flămânde ar fi fost. Nu erau în stare să mănânce atât de mult. Peter, în schimb, mănă din toate, cu o poftă de lup infometat. Și totuși ceva îl împiedica să se bucure din toată inima de acest ospăț neașteptat. Era veșnic frământat de fapta lui nesăbuită și, deodată, începură să-l chinuiască remușcările.

Masa copiilor se lungi până după-amiază târziu. Așa se face că bunicul, care zăbovise multă vreme în vale, îi mai găsi mâncând. Cum îl văzu, Heidi se repezi să-l întâmpine și. Cu sufletul la gură, îi spuse vestea cea mare. Un zâmbet larg luminează fața bătrânului, care se apropie de infirmă și, cu vocea sa blajină, îi spuse încet:

— Ai văzut, copila mea? Nu degeaba se zice că încercarea moarte n-are! Cine încearcă până la urmă tot izbutește... Bravo, fetița mea, mă bucur că mi-ai dat ascultare!... Și acum să mergem acasă, nu de alta, dar să nu ne apuce noaptea pe aici.

Și porniră cu toții la vale. În fața cabanei își luară rămas bun de la Peter și acesta își văzu mai departe de drumul lui. Când ajunse în Dörfli, ciobănașul nostru zări în piața

satului o mulțime de oameni, discutând aprins. Curios, se apropie de ei, și ce să vadă? În mijlocul lor se aflau rămășițele scaunului cu roțile.

— Eu l-am văzut de aproape, atunci când l-au urcat sus, la cabana uncheșului, îl auzi spunând pe brutarul satului; după mine, făcea pe puțin cinci sute de franci, atât era de trainic și de arătos. Eu unul stau și mă întreb cum de s-a putut prăvăli la vale din semn.

— Ei, cine știe, l-o fi împins vântul, se grăbi să se amestece în discuție vorbăreata Barbel. De altfel, așa crede și uncheșul. Cât mă privește, sunt bucuroasă că n-am mai dat pe acolo de cel puțin doi ani. Și, astfel, nimeni nu poate să mă bănuiască. Brutarul nostru are însă dreptate. Paguba e mare și domnul de la Frankfurt o să ceară, cu siguranță, să se facă cercetări.

Lui Peter îi era de ajuns cât auzise și, făcând calea întoarsă, porni spre casă, îngrozit. Intrase în el spaima că, din clipă în clipă, avea să sosească un polițist ca să-l ducă legat la Frankfurt. Ajuns acasă, refuză orice mâncare și se vâri în pat, gemând.

— Peter al nostru a mâncat iar buruieni și acum îl doare burta, spuse mama lui.

— Ar trebui să-i dai la el mai multă pâine, ca să se sature, sărăcuțul, adăugă bunica oarbă, cu bunătate.

Și în timp ce Peter se zvârcolea ca un șarpe în patul lui, Heidi și Clara își desfătau din nou ochii, privind cu nesaț spre bolta înstelată a cerului.

Și iar trecu o noapte de odihnă tihnită, în aerul sănătos de munte, iar a doua zi, când se treziră, bunicul – fericit de marea veste din ajun – le propuse copiilor să-i scrie neîntârziat doamnei Sesemann să părăsească Răgazul și să vină de îndată la cabană, unde o aștepta o mare surpriză. Fetițele însă aveau alt plan, spunând că ar fi mai bine să mai aștepte câteva zile, până când Clara va fi în stare să umble neajutată de nimeni.

Bunicul consimți și, în zilele ce urmară, cele mai fericite

din viața infirmei, Clara făcu progrese de-a dreptul miraculoase. În fiecare dimineață se trezea cu inima plină de bucurie, repetând mereu:

— Gata, m-am făcut bine, nu mai sunt bolnavă, m-am vindecat!...

Exercițiile de mers îi făceau o poftă de mâncare nemaipomenită și bunicul trebuia să-i dea mai multe căni de lapte și să îngroașe tot mai mult feliile de pâine cu unt. Așa se scurse toată săptămâna și, în sfârșit, se apropia și ziua când doamna Sesemann urma să vină de la Ragaz.

Capitolul 18

SE DESPART, DAR ÎȘI SPUN „LA REVEDERE”

Într-o dimineată, când toată lumea se pregătea să urce cu turma la păscut, Peter veni cu scrisoarea în care doamna Sesemann își anunța sosirea la cabană. Ciobănașul strecură la iuțea scrisoarea în mâna uncheșului și, rară să-l privească în ochi, își luă numaidecât tălpășița, mânând caprele de zor, ca și când ar fi fost cuprins de o teamă nemărginită.

Heidi și Clara erau atât de încântate, încât la un moment dat începură să cânte. Din când în când, Heidi mai trăgea câte o fugă spre marginea potecii, să vadă dacă nu cumva apare ceva în depărtare. Deodată, când se aștepta cei mai puțin, o zări pe bunica din Frankfurt, urcând încet pe cărare pe calul ei alb, în preajma căruia înaintau cele două călăuze. Când, în sfârșit, ajunse în dreptul cabanei, bunica se opri mirată și, un timp, nu scoase o vorbă.

— Ce-i cu tine, copila mea, întrebă apoi, nedumerită. De ce nu stai pe scaunul tău cu roțile? Ce-i drept, arăți foarte

bine și niciodată n-ai fost atât de rumenă în obraji, totuși...

Dar înainte de a-și duce vorba la capăt, Clara sări de pe bancă și începu să umble nestingherită pe pajiștea din fața cabanei. Pe chipul bunicului și al celor doi copii se citea un sentiment de fericire nețărmurită.

În cele din urmă, bunica se dezmetici și, după ce coborî de pe cal, ajutată de una din călăuze, porni în întâmpinarea nepoatei. De atâta bucurie, bătrâna râdea și plângea în același timp. Când se mai liniști un pic, ochii ei înlăcrimați se îndreptară cu recunoștință spre ochii bunicului, care, la rândul său, era cuprins de o bucurie fără margini. Bunica luă mâinile uncheșului între ale ei și-i spuse cu o voce sugrumată de emoție:

— Nu știu cum îți voi putea mulțumi vreodată pentru bunătatea dumată și pentru osteneala pe care ți-ai dat-o ca să-mi vindec nepoata de o boală ce părea fără de leac...

— Să-i mulțumiți în primul rând Clarei, pentru voința ei neobosită de a se face bine. Și apoi soarelui și aerului sănătos de munte, răspunse bunicul cu modestie.

Bunica îl îmbrățișă cu toată căldura pentru cuvintele lui mărinimoase, apoi se grăbi să-i spună nepoatei sale:

— Trebuie să-i telegrafiem tatălui tău la Paris, ca să vină aici cât mai curând. Sunt sigură că vestea însănătoșirii tale va fi pentru el prilejul celei mai mari sărbători din viața lui. Dar ce ne facem? Călăuzele mele au și plecat și tare aș fi vrut ca telegrama să fie trimisă neîntârziat, nu de alta, dar ar fi păcat ca fiul meu să nu afle cât mai repede vestea marii bucurii...

În clipa aceea, uncheșul munților duse două degete la gură și scoase un fluierat prelung și atât de puternic, încât sunetele lui, izbindu-se de stânci, se răsfrânseră în ecouri și mai puternice. Nu trecu mult și ciobănașul Peter se ivi speriat și cu sufletul la gură, în spatele unui tufiș. Bunica? scrise la iuțea telegrama, pe care bunicul i-o întinse ciobănașului, spunându-i s-o ducă în cea mai mare grabă la poșta cea mai apropiată. Fără să mai pună vreo

întrebare, băiatul o rupse la fugă ca din pușcă. Uimită, bunica se întreba întruna dacă e trează sau dacă nu cumva visează, căci încă nu-i venea a crede că minunea vindecării nepoatei sale se petrecuse aievea...

Printr-o întâmplare de-a dreptul fericită, tatăl Clarei, care își terminase treburile la Paris mai curând decât se așteptase, se gândise să-i facă fetei sale o surpriză. Sosise cu o zi înainte la Basel, unde rămăsese peste noapte, și dis-de-dimineată se urcase în primul tren spre Ragaz. Negăsind-o pe mama lui în stațiune, își continuă călătoria până la Dörfli, de unde porni mai departe pe jos, îndreptându-se spre cabana bunicului. Acum urca încet poteca, întrebându-se, în sinea lui, dacă nu cumva greșise drumul. Când îl zări pe ciobănaș, îi făcu semn să se apropie și, cu bunătate în glas, îl rugă să-i spună dacă poteca ducea spre cabana în care locuiește un bătrân cu nepoata lui. Drept răspuns, domnul Sesemann nu auzi decât un bolborosit neînțeles de om îngrozit și, în clipa următoare, îl văzu pe micuțul ciobănaș zburând la vale ca o vijelie. În goana lui nestăvilită, Peter se poticnea și se împiedica la tot pasul, ca în cele din urmă să cadă și să se rostogolească așa cum se întâmplase, o săptămână înainte, cu scaunul Clarei. Spaima lui era lesne de înțeles, căci era încredințat că domnul care îi ieșise în cale nu putea fi nimeni altul decât polițistul din Frankfurt.

Brutarul satului, care ieșise să ia puțin aer, îl văzu pe ciobănașul nostru tocmai în clipa în care acesta se opri din rostogolirea sa, la marginea unui tufiș.

— Ia te uită, strigă el, uluit. Încă unul împins de vânt de sus de la cabană!

În prăvălirea sa fără oprire, Peter pierduse telegrama. O căută un timp, apoi, deznădăduit, porni înapoi spre cabană. De bună cearnă ar fi fost mai bucuros să se ducă acasă la el și să se ascundă iar sub plapumă, dar, din nefericire, trebuia să se întoarcă la turma lui.

Și în timp ce ciobănașul nostru urca dealul șchiopătând,

domnul Sesemann, ajunsese la prima cabană, unde știa că locuiește bunica oarbă, și astfel își dădu seama că se află pe drumul cel bun. Încurajat de această descoperire, prinse noi puteri și ultima bucată de drum o urcă vesel și zglobiu.

Cei de sus îl recunoscuseră de departe, și când ajunse pe pajiștea din fața cabanei, două fetițe îi ieșiră în întâmpinare. Una mai înaltă, cu părul blond și ochii albaștri, iar cealaltă mai micuță, tot cu ochii albaștri, dar cu părul ceva mai închis și cârlionțat.

Domnul Sesemann se opri năuc și nu știa ce să mai creadă. Micuța era, fără nicio îndoială, Heidi, fetița munților, dar cealaltă? Să fie oare cu puțință?... Clara?!... „Da, într-adevăr, e Clara, fiica mea”, își spuse el și, în aceeași clipă, lacrimi grele începură să i se prelingă pe obraji

„Ce se întâmplă?” se întrebau toți în jurul lui, dar acum domnul Sesemann nu mai vedea pe nimeni. În fața lui se afla o fată nespus de frumoasă, leit soția lui, mama Clarei.

— Ce-i cu tine, taticule? Nu mă mai cunoști? izbucni copila, strălucind de bucurie.

Și numaidecât se apropie de tatăl ei care, în primul moment, o împinse ușor înapoi, ca să se mai uite o dată bine la ea și să se încredințeze că nu căzuse pradă unei năluciri. Apoi o ridică în brațe și o strânse cu putere la pieptul lui, amețit încă de această fericire într-adevăr neașteptată.

Heidi îl privea cu drag și se bucura nespus de fericirea lui, căci niciodată nu putea să uite cât de bun fusese domnul Sesemann cu ea.

— Surpriza pe care ne-ai făcut-o venind fără să ne dai de veste e foarte frumoasă, dar trebuie să recunoști că cea pe care ți-am pregătit-o noi e într-adevăr măreață, spuse bătrâna doamnă Sesemann, încântată și ea de fericirea fiului ei.

De multă vreme nu-i mai văzuse chipul atât de luminos ca în această clipă. După ce îl îmbrățișă cu dragoste de

mamă, îl luă de mână și îl trase spre uncheșul munților, care stătea deoparte și privea cu duioșie această scenă de neuitat. Și, în timp ce bărbații își strângeau mâna cu căldură, iar domnul Sesemann îi mulțumea bunicului din toată inima pentru mărinimia lui, doamna Sesemann se retrase la umbra brazilor înalți ce străjuiau cabana, și când zări pe iarbă un superb buchet de clopoței și albăstrele, nu se mai putu stăpâni și scoase un strigăt de bucurie.

— Vai, ce splendoare! Veniți să vedeți! strigă ea entuziasmată.

Și, când toți se adunară la un ioc, bătrâna întrebă:

— Cine a adus aici aceste flori minunate?

Înainte însă de a primi răspunsul, auzi în spatele brazilor un foșnet și, în clipa următoare, îl surprinseră pe ciobănașul Peter, care încerca să se ascundă într-un tufiș. Bănuind că el era autorul superbului buchet, îi făcu semn, rugându-l să se apropie. La refuzul îndârjit al băiatului, bunica deveni mai stăruitoare.

— Hai, vino, repetă ea de câteva ori, cu blândețe.

În cele din urmă, Peter se apropie sfios și, văzându-l în mijlocul celor prezenți pe „polițistul” din Frankfurt, începu să tremure ca varga.

— Da, eu sunt, bolborosi el înfricoșat. Și credeți că... credeți că... nu mai poate fi reparat?

— Ce să repara? întrebă mirată bunica. Buchetul?

Cum însă ciobănașul sta încremenit în fața ei și o privea cu ochii holbați de spaimă, bătrâna se adresă bunicului:

— Spune-mi te rog. Unchiule, ce s-a întâmplat cu acest copil? Și-a pierdut cumva mințile?

— Da' de unde, răspunse bunicul zâmbind. Atât doar că are pe cuget o faptă necugetată. Știți, scaunul Clarei n-a fost împins de vânt, ci el, da, el i-a dat vânt, să se rostogolească la vale. În ziua în care ștregarul ăsta a trecut cu turma prin fața cabanei fără să ia și caprele mele, mi-am dat seama că ceva nu-i în regulă și, până la urmă, m-am încredințat că el e vinovatul și că merită să fie

pedepsit...

Și uncheșul munților îi povesti apoi, pe îndelete, doamnei Sesemann toate pătaniile micuțului ciobănaș și ce anume îl făcuse să săvârșească o faptă atât de necugetată. Când bătrânul isprăvi, doamna Sesemann spuse fără pic de supărare:

— Nu, nu, băiatul acesta nu trebuie pedepsit. Să fim drepți și să judecăm lucrurile așa cum se cuvine. Acest copil trăia aici fericit, bucurându-se de tovărășia unei fete minunate cum e nepoata dumitale, Heidi. Deodată, sosim noi și-i stricăm toată vara, lipsindu-l de tovărășia micuței sale prietene. E limpede, deci, că numai supărarea l-a împins să săvârșească o asemenea faptă și, credeți-mă. La supărare suntem cu toții niște caraghioși...

Și, rostind aceste cuvinte, bunica se întoarse din nou spre micuțul ciobănaș, care. De atâta spaimă câtă intrase în el, tremura din ce în ce mai tare.

— Nu mai tremura, îi spuse bătrâna cu o voce blajină. Hai, vino, vino încoace și ascultă-mă.

Și când Peter se apropie de ea, începu:

— N-am de gând să te ocărăsc. De altfel, nici n-aș avea acest drept. Vreau să-ți spun doar atât, copilul meu: ai săvârșit o faptă pentru care tu știai că poți să fii pedepsit și de aceea te-ai speriat atât de rău, încât cred că nici să dormi nu mai erai în stare. Cugetul tău era încărcat cu o faptă urâtă și nu mai aveai liniște în sufletul tău. Dar, precum vezi, în viață, în cele din urmă, binele învinge răul. Ai fost încredințat că, nemaiavând scaunul cu rotile, Clara va fi nevoită să plece. Dar iată că, de fapt, tu i-ai dat o mână de ajutor, căci în felul acesta ea s-a străduit și, cu sprijinul neprețuit al Unchiului și al bunei sale prietene, a izbutit, până la urmă, să meargă singură, iar răul pe care tu voiai să i-l faci s-a schimbat în bine. Înțelegi ce vreau să spun?...

Peter dădu din cap în semn că înțelegea totul foarte bine, dar, văzându-l pe uncheșul munților discutând aprins cu

„polițistul” din Frankfurt. Inima i se făcu din nou cât un purice, căci, de fapt, încă nu știa ce anume avea să se întâmple cu el. Și, în timp ce își frământa mintea cu acest gând, auzi deodată glasul blând al bunicii:

— Spune-mi, te rog, ce lucru ți-ar face ție cea mai mare plăcere să-l ai?

Acum ciobănașul nostru chiar că nu mai înțelegea nimic. Se uita înmărmurit la bunică și nu-i venea să-și creadă ochilor, nici urechilor. Auzise bine? În locul pedepsei aspre, la care de fapt se aștepta, i se oferea acum o recompensă? Să fie oare cu putință?

Bunica citi în ochii lui nedumerirea și, de aceea, continuă:

— Te-am întrebat ceva, dragă Peter, și te-aș ruga frumos să-mi răspunzi. Dorința mea e să ai și tu o amintire de la noi, cei din Frankfurt, care ți-am pricinuit atâtea necazuri.

Bunătatea ce izvora din vocea blândă a doamnei Sesemann îl făcu pe micuțul nostru ciobănaș să se liniștească și, deodată, simți cum i se ușurează sufletul de povara grea ce-l apăsase atâtea zile în șir. Și cum între timp învățase că nu e bine să-ți tăgăduiești greșelile, începu să bâiguie cu sfială:

— Știți, trebuie să vă spun ceva. Telegrama aceea... n-am trimis-o... am pierdut-o pe drum, în timp ce coboram...

— Nu-i nimic, copilul meu, nu-i nimic; mă bucur că de data asta ai mărturisit, iar eu te rog încă o dată să-mi răspunzi la întrebarea mea...

Lui Peter începură deodată să i se perinde pe dinaintea ochilor toate lucrurile pe care le văzuse el cândva la târgul din Mayenfeld. Se uitase la ele ceasuri în șir, dar, din păcate, nu avusese la el decât un bănuț și cu acest bănuț nu putuse să-și cumpere mare lucru.

Se gândi el cât se gândi și până la urmă se opri la un fluier frumos, de culoare roșie, și la un cuțitaș de buzunar, argintat. Apoi, mai stătu un pic pe gânduri și, în sfârșit, rosti cu glas șovăitor:

— Știți, mie mi-ar prinde bine zece bănuți.

— Asta-i tot? Nu ești deloc pretențios! se minună bunica, apoi, trăgând la iuțea din buzunar punga cu bani, scoase din ea o monedă mare și încă două mai mici și i le întinse ciobănașului, spunându-i:

— Uite, dragă Peter, aici ai atâția zece bănuți câte duminici sunt într-un an; asta înseamnă că în fiecare săptămână vei putea să cheltuiești câte zece bănuți.

— Toată viața?!? întrebă ciobănașul, cu un aer sincer și nevinovat.

— Da, toată viața, răspunse bunica, încântată de întrebarea lui. Da, da, o să am eu grijă să trec asta în testamentul meu...

Uncheșul munților și domnul Sesemann, care ascultaseră cu atenție discuția dintre bunică și ciobănaș, izbucniră într-un hohot de răs nestăvilit, bucurându-se parcă de gândul năstrușnic al copilului. După ce se sătură de atâta răs, bunicul îi pofti pe toți la masă...

Domnul Sesemann hotărâse mai de mult să facă o călătorie prin Elveția, împreună cu mama sa. Cum însă, între timp, Clara s-a însănătoșit, va pleca și ea cu ei în această călătorie. Așa stând lucrurile, el avea să rămână peste noapte în Dörfli, ca a doua zi să urce s-o ia pe Clara de la cabană și de acolo să coboare la băile Ragaz, de unde aveau să plece toți trei, fără întârziere, pentru a profita de ultimele zile frumoase de vară. Toți se arătară mulțumiți de acest plan, în afară de Clara, care nu se putea obișnui cu gândul că va trebui să părăsească aceste locuri unde petrecuse atâtea clipe de neuitat.

Curând după aceea, întregul alai porni să coboare poteca ce ducea spre cabana bunicii. Uncheșul munților o luă pe Clara în brațe, în timp ce Heidi zburda veselă, alergând de colo până colo. La un moment dat, doamna Sesemann, care ducea calul de căpăstru, o apucă de mână pe micuța neastâmpărată și începu s-o descoasă, punându-i tot felul de întrebări despre bunica oarbă: ce obiceiuri are, cu ce se

îndeletnicește, cum își petrece iarna în cabana ei și așa mai departe. Heidi îi răspunse fără ocolișuri la toate întrebările și astfel bunica din Frankfurt află că, în zilele lungi de iarnă, bătrâna infirmă își petrecea mai tot timpul așezată într-un colț întunecos al odăii, cu fusul de tors în mână. Și mai află cam ce mănâncă și, îndeosebi, ce-i lipsește cel mai mult.

Când se apropiară de cabană, Brigitte tocmai întindea la soare rufele lui Peter, să se usuce mai repede. De îndată ce zări micul alai, dădu fuga în casă, cu o falcă în cer și alta în pământ, și-i spuse bătrânei:

— Acum pleacă toți și ne părăsesc, în frunte cu Unchiul, care o duce în brațe pe fetiță.

— Cum așa?!? suspină oarba. Să fie oare cu puțință una ca asta? Să nu vie Heidi măcar să-mi strângă mâna de rămas bun, ca s-o mai aud și s-o mai simt o dată în preajma mea?! Nu, asta nu se poate!...

În clipa aceea, cineva dădu cu toată puterea ușa de perete și, din câteva salturi, Heidi tu lângă bunica oarbă. O îmbrățișă cu multă căldură și spuse aproape țipând de atâta bucurie:

— Știi, bunico? Peste câteva zile o să sosească aici patul meu de la Frankfurt!!

— Cum?! făcu bunica nedumerită.

— Cum ai auzit, patul și pernele, și plapuma aceea călduroasă. Așa mi-a promis mie doamna Sesemann, și când doamna Sesemann promite ceva, să știi că se ține de cuvânt, răspunse Heidi, arzând de nerăbdare să vadă chipul bătrânei oarbe luminându-se de bucurie.

Pe buzele infirmei se furișă însă un zâmbet de tristețe.

— Ce femeie cumsecade trebuie să fie această doamnă, murmură ea. De fapt, ar trebui să mă bucur că te ia cu dânsa, dar tare mi-e teamă, că, dacă pleci, n-am să te mai întâlnesc niciodată... Căci eu nu mai am mult de trăit, fetița mea...

— Cum?!? Cine v-a spus așa ceva? întrebă deodată o

voce prietenoasă.

Și doamna Sesemann, care tocmai intrase în odaie, luă mâinile aspre ale infirmei în ale sale și i le strânse cu căldură. Auzise ultimele cuvinte ale oarbe și, ca s-o liniștească, îi spuse cu toată hotărârea:

— Nu, doamnă, Heidi nu pleacă nicăieri! Heidi rămâne aici și vă doresc din toată inima să vă bucurați de ea mulți ani de-acum încolo. Iar noi o să venim să vă vedem pe toți, în fiecare an, căci vom rămâne foarte legați de aceste locuri binecuvântate, în care micuța noastră Clara și-a recăpătat sănătatea.

Fața zbârcită a bătrânei se întinse ca din senin și pe buzele ei flutură de data asta un zâmbet vesel. Mută de bucurie, îi strângea mereu mâna doamnei Sesemann, în timp ce lacrimi de fericire se prelingeau pe obraji ei gălbejiți.

Bucuria fetei munților nu mai cunoștea margini.

— Ai văzut, bunico? șoptea ea la urechea bătrânei oarbe. Ai văzut? Ți-am spus eu să fii liniștită, că totul se va sfârși cu bine?

— Da, fetița mea, mi-ai spus și ai avut dreptate. Teama mea a fost, într-adevăr, neîntemeiată și nici nu știi cu câtă bucurie aflu că există pe lumea asta niște oameni atât de prietenoși și atât de cumsecade. Și ce supărată am fost atunci când au venit, ca acum să-mi pară rău că pleacă...

— Nu te necăji, bunico, o întrerupse doamna Sesemann. Nu plecăm pentru totdeauna. Acum ce-i drept, ne despărțim, dar, odată cu sosirea primăverii, vom fi iar aici și iar ne vom bucura împreună de minunățiile munților voștri. Până atunci, să auzim de bine...

— Să dea Dumnezeu, murmură infirma cu voce tremurândă, în timp ce-i strângea mâna.

După ce-și luară cu toții rămas bun, doamna Sesemann și fiul ei porniră la vale spre Dörfli, în timp ce uncheșul munților o ducea pe Clara, pentru ultima oară, spre cabana sa din capătul de sus al potecii. Cât despre Heidi,

ce să mai vorbim, era atât de încântată de bucuria bunicii, încât la tot pasul sărea și ȝopăia, zglobie ca un pui de căprioară neastămpărat.

A doua zi, Clara se deșteptă mai devreme ca de obicei și izbucni într-un plâns sfășietor. Nu era în stare să se împace cu gândul că peste puțin timp avea să părăsească acest colțisor de rai, unde se simțise atât de bine și unde își recăpătase sănătatea atât de mult râvnită. Dar Heidi o liniști cu cuvinte mângâietoare, spunându-i că, la primăvară, când, fără îndoială, Clara va putea să meargă și mai bine, vor merge iar cu Peter la pășune și nu numai de câteva ori ca în acest an, ci în fiecare zi și totul va fi mai frumos ca oricând...

Curând veni și domnul Sesemann ca să-și ia fetița, așa cum se înțeleseseră în ajun. Stătu de vorbă vreme îndelungată cu bunicul, căci mai avea încă multe să-i spună. Între timp, Heidi izbuti s-o liniștească de tot pe Clara, care, în cele din urmă, spuse, ștergându-și lacrimile de pe obraji:

— Să-l saluți pe Peter din partea mea și să-l rogi să nu mai fie supărat pe mine, și te mai rog să îmbrățișezi toate caprele, dar mai cu seamă pe Fulg-de-nea, care m-a ajutat atât de mult să mă fac bine. Tare aș vrea să-i fac un dar și de mult mă tot frământ cam ce aș putea să-i dau...

— Știi ce? Trimite-i un drob de sare, o sfătui Heidi. Ai văzut doar cu câtă poftă îi linge mâinile bunicului, în fiecare seară, când se întoarce de la păscut...

— Grozavă idee! O să-i trimit de la Frankfurt cel puțin o mie de droburi! strigă Clara, încântată de această povață.

În clipa aceea, tatăl Clarei se uită la ceas și le făcu semn copilelor că a sosit momentul să-și ia rămas bun. Cele două prietene se îmbrățișară cu multă căldură și în sfârșit se desprinseră una din brațele celeilalte; fericitul tată își săltă fiica pe calul alb al mamei sale, apoi încălecă și el.

Heidi o zbughi la deal ca o săgeată și nu se opri decât în vârful povârnișului, de unde le flutură din mână celor doi

prieteni, până când aceștia se pierdură în zare...

---- *Sfârșit* ----